

Giới thiệu Có Hợp Có Tan

Truyện Có Hợp Có Tan nói về một đôi tình nhân dấn thân đến trước miếu thờ, không cầu tiền tài cũng chẳng xin con cái, quỳ xuống trước mặt thần linh nặng lời thề độc: Ai thay lòng đổi dạ trước sẽ là kẻ bị chôn vùi. Ngày đó, anh đồng ý lời thề nguyên nặng nề nhất mà mình có thể nhận trong suốt cả cuộc đời.

Cũng vào ngày đó, cô hoàn toàn tin rằng đoạn tình cảm tha thiết này sẽ gắn bó theo cả hai suốt cả cuộc đời.

Nhưng, rốt cuộc, là anh quá khinh suất khi nghĩ “suốt cả cuộc đời” rất ngắn hay do cô quá ngây thơ đoán cuộc đời quá dài? Lời thề non hẹn biển từng thốt ra giờ lại trở thành chủ ngữ ràng buộc anh, anh đi không được, bỏ không xong... Thôi thì, cứ để cô giải thoát cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Một đôi tình nhân đến miếu, không cầu con cái không xin tiền tài. Cả hai quỳ trước thần cùng nhau lập lời thề độc, nếu ai thay dạ đổi lòng sẽ chết trước.

“Không hối hận?” Thề độc như vậy. Cả hai đứng dậy, cô khẽ hỏi, nhẹ nhàng phất vệt dơ dính trên đầu gối của người yêu.

“Sẽ không.” Hắn cười trả lời rồi ôm lấy vai cô.

Cô gái này đã đem tất cả giao cho hắn, nếu thật có một ngày hắn phụ bạc cô, hắn có phoi thay đầu đường thì đã sao, đây là kết quả hắn nên nhận, hắn sẽ không hối hận.

“Em cũng vậy.” Cô cười nhẹ, tựa người vào ngực hắn, an tâm tin tưởng.

Ngày đó, hắn đã nói cả đời này sẽ không quên lời thề độc của bọn họ, cũng ngày đó, cô đem sự trong trắng của mình hoàn toàn chính chính giao cho hắn, toàn tâm toàn ý tin tưởng bọn họ sẽ gắn bó bên nhau một đời một kiếp.

Biển cạn đá mòn, địa lão thiên hoang, tình này sẽ không thay đổi.

Một đời một kiếp!

Tĩnh lại, tiếng thờ dài vẫn như vẫn còn vẫn vương nơi đầu lưỡi.

Khi còn trẻ thật ngây thơ cho rằng có thể một đời một kiếp nhưng bất quá thời gian trôi qua, trải qua nhiều chuyện mới hiểu được, một đời một kiếp không dễ dàng như cô đã tưởng.

Bất quá chỉ mới mười năm, đã cảm thấy quá mệt mỏi. Là hắn hơi hợt, cảm thấy cuộc đời quá ngắn? Hay vẫn là vì cô ngu ngốc, nên sai lầm kéo cả một đời?

Biển, đến bao giờ mới có thể cạn? Đá, phải bao lâu mới có thể mòn? Trăm ngàn năm qua, bao nhiêu người yêu nhau cùng nhau thề hẹn, nhưng lại có người nào ở bên nhau đến biển cạn đá mòn? Thiên không lão, ngày không hoang, mà những người yêu nhau kia, bây giờ đang ở đâu?

Cô cười nhạt, cười mình cả tin, lời thề của đàn ông, ước hẹn sống chết có nhau, nói thì đơn giản, nhưng làm sao quá khó khăn.

“Buông tay đi, hắn đã không còn yêu cô.” Một giọng nói trong cô vang lên.

“Anh yêu em, nhưng anh không thể phụ cô ấy.” Lời hắn nói với cô cũng đồng thời vang lên trong tiếng thờ dài.

Thật buồn cười, ngẫm lại sự tồn tại của cô lại trở thành kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của người khác. Đã từng thề non hẹn biển, trói buộc hắn vào lời thề, làm cho hắn đi không được, ở cũng không xong.

“Hương Vãn.” Hắn luôn gọi cô bằng giọng ôn nhu ấm áp nhất “Đừng suy nghĩ nhiều.” Hắn trấn an cô.

Hắn nói: “Không có người khác, chỉ có mình em.”

Nhưng, nếu quả thật chỉ có mình cô, vì sao nụ cười của hắn ngày càng cô tịch, đôi mắt với cô càng lúc càng miễn cưỡng, còn mang theo vẻ thua thiệt?

Nếu như thật không yêu một người khác, sao lại giấu cô những chuyện hắn làm?

”Đừng khóc, đừng dùng nước mắt tố cáo tôi.” Một giọng nói yếu đuối khác vang lên như đang thổn thức trước nỗi đau.

Vươn tay vuốt qua gối bên cạnh lạnh lẽo, lạnh đến nỗi làm tim cô hốt hoảng.

Kiếp này, lời thề đó chỉ còn một mình cô giữ, còn hân đã để một người con gái khác tiến vào tim mình. Thật ra, cô biết những đêm không về hân đã ở đâu. Cô bắt đầu sợ đêm dài dài đằng đẵng, sợ cái sâu hun hút của đêm đen. Một ánh sáng loé lên giữa trời đêm yên tĩnh, ngấn ngủ soi sáng một góc phòng, ngay sau đó ngay cả thủy tinh của cửa sổ cũng chấn động. Là sấm đánh sao?

Cô ngồi dậy, đi chân không đến mở cửa sổ, gió thổi làm rèm cửa bay phất phới như một vũ điệu, mưa lớn bằng hạt đậu rơi xuống bệ cửa sổ, thấm xung quanh cũng ướt thành một mảng. Mưa lớn đến nỗi đánh vào người đau rất. Đã lâu không có cơn mưa nào lớn như vậy.

”Hương Vãn, tôi nay chờ anh, anh có chuyện muốn nói rõ với em.” Sáng nay, trước khi ra khỏi cửa hân đã nói với cô những lời này. Cô im lặng không nói gì.

”Quý trước thần thốt lời thề độc, ai phản bội sẽ chết trước.”

Cô mặc niệm, hai hàng nước mắt chảy xuống bên má. Hân còn nhớ hay không, còn nhớ đã từng nói sẽ không chối bỏ lời thề?

Vang dội trong tâm, người đàn ông của cô đã không còn yêu cô nữa, không còn giữ lời thề của họ... tất cả, tất cả đã không còn ý nghĩa nữa rồi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ màn đêm yên tĩnh, từng tiếng vang vọng khắp căn phòng. Chuyện gì sẽ đến muốn tránh cũng không được. Cô xoay người, lau đi nước mắt, hít một hơi thật sâu, cầm điện thoại nghe máy.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Người ta nói cô là một cô gái mê muội, có người lại nói cô là con riêng của một phú hào giàu có, có người lại nói cô là một quả phụ, cũng có lời đồn cô là tình nhân được bao dưỡng, cũng có người nói cô là một u hồn dạ quỷ. Nhưng bất luận là nói như thế nào, tóm lại chỉ có một cái kết luận, cô là một người phụ nữ không thể ra ánh sáng.

Cô có một mái tóc vừa đen vừa thẳng dài qua khỏi thắt lưng, nhìn ra được chất tóc của cô rất tốt, từ cái nhấc tay giờ chân đều nhẹ nhàng thanh thoát như điệu vũ, lơ đãng làm lay động lòng người. Trên gương mặt trái xoan là một đôi mắt to đen trong sáng mà sâu thẳm. Dáng người mảnh khảnh, đôi chân thon dài, cổ cao quý phái. Không thể phủ nhận, nàng sẽ làm cho con người ta không tự chủ phải quay lại nhìn, vẫn vương một người con gái xinh đẹp.

Chẳng qua là, trên gương mặt mỹ lệ có chút tái nhợt, dù cho ngũ quan có xinh đẹp đến cỡ nào cũng luôn không có cảm xúc. Cô rất ít nói, nếu không cần thiết thì không lên tiếng, luôn lạnh nhạt, lạnh lùng. Bề ngoài mỹ nhân sao? Cũng không đúng lắm, có thể nói giống như suối chảy đầu xuân, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Dương Phẩm Tuyền ngừng tay viết bệnh lý, chỉ chăm chú nhìn cô.

”Bác sĩ Dương?” Đôi mắt như suối nước trong trẻo nhìn hân, không một chút gợn sóng.

Bị bắt quả tang đang nhìn trộm, hân không chút hoang mang, cũng không che giấu, đầu ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, nhìn hồ sơ bệnh lý trên bàn, trên đó có ghi ba chữ cân đối 'Quý Hương Muộn'.

”Gần đây ngủ có ngon không?”

Gương mặt vốn không cảm xúc lúc này thoáng vẻ buồn buồn, chân mày mỏng manh khẽ nhíu lại: “Rất hỗn loạn ... ý tôi là .. cực kỳ không tốt.”

”Không tốt như thế nào? Có thể hình dung một chút thử xem.”

”Giống như luôn có người nói chuyện bên tai, hình như từ sâu trong tiềm thức vọng ra, tôi rất phiền não, không có cách nào ngủ được.” Thử tưởng tượng cảm giác trong lòng, nhưng lại phát hiện rất trừu tượng, muốn biểu đạt nhưng lại quá khó khăn.

Hân gật đầu: “Có nhớ những lời nói kia hay không?”

”Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, anh yêu em, Vãn Vãn, ngoại trừ em, đời này anh sẽ không có người khác... Giọng của một người đàn ông, lời ngon tiếng ngọt hứa hẹn. Đêm qua, còn nghe được hân nói 'Vãn Vãn, anh đói, muốn anh bánh chanh do em làm', nhưng tôi thậm chí không nhớ là mình biết làm bánh chanh.”

Dương Phẩm Tuyền chăm chú lắng nghe, rồi nói: “Như vậy đi, nếu không ngại cô cứ làm thử, biết đâu cô có thể.”

“Có thể không?” Cô không xác định.

“Có thể, lần sau nếu cô còn nghe được cái gì, thử cảm nhận nó, thử trả lời nó, nói không chừng đó là chuyện cô chôn giấu trong ý thức, hoặc là sự tồn tại của nó mang ý nghĩa đặc thù nào đó, đối mặt với nó, tháo gỡ gút mắc, mới có cách trị tận gốc, nếu cô cứ hoảng sợ né tránh, cô sẽ vĩnh viễn không phá giải được cái kết này.”

“Tôi chỉ .. lo lắng, vạn nhất lần sau nó kêu tôi giết người phóng hỏa làm thì làm sao bây giờ? Tôi sợ, sẽ đi làm chuyện phi pháp...” Dừng một chút, gương mặt nhìn hần: “Không phải tinh thần tôi có vấn đề chứ?” Đạo trước, ngay cả cô cũng cho là mình ‘Điên rồi’.

“Quý tiểu thư, cô không điên, tinh thần cũng không có vấn đề, cô biết được đâu là thực đâu là ảo, không phải sao? Vậy chứng tỏ, cô có thể phân biệt đúng sai, có thể khống chế hành vi của mình, không cần quá mức lo lắng.”

Cô cúi đầu, rất lâu không nói lời nào.

“Anh nhất định không hiểu loại cảm giác này, tôi nhớ rất rõ mỗi một chuyện quan trọng đã xảy ra trong đời, cấp một, cấp hai, trung học, buổi lễ tốt nghiệp đại học, mỗi lần lên đài nhận thưởng, nỗi đau khi cha mất đi ... Nhưng, trí nhớ của mười năm gần đây, luôn đứt đoạn không trọn vẹn, không thể kết nối lại, thật giống như là .. một bức tranh được chia làm nhiều mảnh nhỏ khác nhau, nhưng lại bị mất đi vài miếng, nhìn không rõ. Giống như là cảm giác trống rỗng, đôi khi một mình trong đêm, sẽ sợ đến giựt mình tỉnh giấc, sau đó, nháy mắt cả mình là ai tôi cũng không nhớ.”

“Những mảnh ghép đó không mất đi, nó xuyên qua giọng nói, xuyên qua giấc mơ, nói cho cô biết nó đang ở đâu, chờ cô mang về. Tôi không biết vì sao cô lại mất đi những mảnh ký ức đó, nhưng chờ sau khi cô tìm lại được nó, cô sẽ không cần đến tôi nữa.” Hần trấn an cô, đây là thời kỳ chuyển tiếp.

“Phải không? Nhưng cả tuần nay tôi không có giấc ngủ ngon.” Sắc mặt của cô hiện tại so với trước càng tái nhợt hơn.

Dương Phẩm Tuyền chăm chú nhìn cô một lát: “Tôi kê cho cô thuốc uống, nếu tình hình vẫn không cải thiện, tuần sau lại đến.” Vừa nói chuyện, ngòi bút trong tay nhanh chóng viết thêm mấy hàng chữ.

“Còn có vấn đề gì sao?”

Cô mở miệng, cuối cùng vẫn lắc đầu không lên tiếng.

“Thế còn mơ? Gần đây có nằm mơ thấy gì nữa không?”

Cô lắc đầu.

“Tốt, lần sau cô còn nghe được cái gì hoặc mơ thấy gì, nhớ kỹ nó, lần tới nói cho tôi biết, có vấn đề gì không?”

“Không có.” Có thể nói chuyện cũng chỉ có hần, cô không dám đem chuyện này nói với ai, bạn bè luôn nhìn cô bằng ánh mắt quái dị, bọn họ không hiểu. Còn mẹ, luôn nhìn cô bằng ánh mắt rất thương tâm lẫn thương hại như là cô bị đả kích quá lớn, nhưng vấn đề là ngay cả bản thân mình cô cũng không biết bị đả kích cái gì. Cô chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của bác sĩ tâm lý. Thời gian này, nếu không phải dùng phương thức này để biểu đạt, cô chỉ sợ mình đã phát điên rồi.

Dương Phẩm Tuyền gật đầu khép lại hồ sơ bệnh án, rung chuông, hộ sĩ bên ngoài đẩy cửa bước vào, hần đưa bệnh án cho hộ sĩ: “Đưa Quý tiểu thư đi lấy thuốc, sau đó hẹn thời gian tái khám.”

“Được, Quý tiểu thư đi theo tôi.” Hộ sĩ đối với cô không xa lạ gì. Thời đại khoa học kỹ thuật tiến bộ, con người cạnh tranh với nhau, áp lực lớn, lo lắng trong cuộc sống là không thể thiếu, làm cho ngành bác sĩ tâm lý theo đó cũng cần nhiều hơn, từ khi phòng khám tư nhân khai trương đến bây giờ, chưa từng lo lắng chuyện không có “Khách hàng”, chẳng qua là, cô không nghĩ ra cô gái có dung mạo xinh đẹp tao nhã này, đến tốt cũng có áp lực gì, cần gần một năm khám bác sĩ tâm lý?

Cô chỉ biết, cô ấy tên là Quý Hương Văn, mỗi lần tái khám, bác sĩ Dương ra lệnh ưu tiên cho vị tiểu thư này, còn lại có thể tạm hoãn. Còn có, mỗi lần cô ấy đến thời gian luôn gặp đôi những người khác, đôi khi cô ấy ở suốt cả một buổi chiều.

Quý Hương Văn đi theo sau lưng hộ sĩ, ra đến cửa, bước chân chần chờ vài giây.

“Buổi tối, tôi sẽ thử làm bánh chanh.”

Nhìn tư liệu tham khảo trên bàn, suốt nửa giờ cô không có bất cứ động tác gì. Sau đó, cô nhắm mắt lại để cho suy nghĩ lắng đọng, bất cứ cái gì cũng không nghĩ đến, mở mắt ra lần nữa, tay cầm lấy bình nước đổ vào bột mì, đập trứng ... động tác dựa vào bản năng, từng bước từng bước hoàn thành cái bánh.

Cuối cùng cô nhìn chằm chằm cái bánh lấy từ lò nướng ra, run sợ. Cô thật sự đã làm được. Lấy nữa xiên một miếng bánh nếm thử, quả thật rất ngon. Trước kia không chỉ cô từng làm, mà còn làm loại bánh này rất nhiều lần, nếu không động tác cũng không nhuần nhuyễn như vậy, hoàn toàn không có một phút nào tự hỏi bước tiếp theo nên làm cái gì.

Trong quá khứ, cô đã từng vì ai mà làm? Ai là người thích món bánh chanh do cô làm? Vì người kia thích ăn bánh ngọt, cho nên cô đã tốn rất nhiều tâm tư để học làm bánh kem ... Nghĩ không ra, đầu óc trống rỗng, không nhớ bất cứ cái gì. Cô nhớ rõ, tám tháng trước cô đã dọn đến nhà trọ này, bỏ công việc đang làm, đoạn tuyệt tất cả quan hệ bạn bè, không dành thời gian suy nghĩ bất cứ chuyện gì, ngày cứ thế trôi qua trong trầm lặng. Càng về sau, cô càng không nhớ được nhiều chuyện cho lắm, trí nhớ của cô từ từ cũng giống như cuộc sống hằng ngày, trống rỗng, coi như cô có cố gắng suy nghĩ cũng không nhớ gì cả.

Khi cô phát hiện, không biết mình thích gì, ghét gì, không nhớ nổi mình đã ăn sáng hay chưa, đồ ăn Trung Quốc phải làm như thế nào, đôi khi cảm thấy rất đói nhưng lại không nhớ nổi bao lâu mình chưa ăn. Thậm chí mười phút trước làm cái gì, mười phút sau cũng quên lãng. Cô bắt đầu sợ hãi, sợ cái cảm giác hốt hoảng trống rỗng, giống như một cái hang động vừa sâu vừa đen, bắt buộc cô phải bước vào, thôn tính trí nhớ của cô, tâm tình của cô. Cô chưa từng có rời bỏ, không có tương lai, không có cảm giác tồn tại, gương mặt xinh đẹp luôn là trắng bệch, thân thể mất đi độ ẩm chỉ lạnh như băng, cô hoài nghi mình chỉ là một linh hồn vất vưởng.

Lúc đó, cô đã tìm tới Dương Phẩm Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Phải thừa nhận, hần là một bác sĩ tâm lý vô cùng ưu tú, lắng nghe tình trạng của cô, dẫn dắt cô phân tích tâm trạng, dạy cô đối mặt với khoảng không trống rỗng kia. Sự hiện hữu của hần, làm cô cảm thấy an tâm, trong cái hang sâu thẳm đó, không phải chỉ có mình cô, trong lúc cô cảm giác mình sẽ bị cắn nuốt đến không còn sức lực, hần đã xuất hiện, hơn nữa còn đưa tay giữ cô lại. Cô rốt cuộc cũng cảm thấy tim mình đang đập, cảm thấy mình vẫn còn sống. Từ từ, tìm lại tri giác đã đánh mất, cô nhớ lại rất nhiều chuyện, mặc dù còn có những đoạn ký ức rời rạc, nhưng cô biết, hần sẽ giúp cô tìm lại được.

Đúng mười giờ, tiếng chuông cửa vang lên, không thiếu một giây. Cô mở cửa, không tốn nhiều thời gian để xác nhận người đang ngoài cửa. Hần từng bước tiến vào, lấy dép lê thay vào, động tác quen thuộc lại thuần thục, tự tại giống như sau một ngày làm việc về nhà. Bóng dáng cao lớn đứng ở bàn ăn, xoay người lại, nhướng mày nhìn cô: “Đã làm được?”

“Em cho rằng em đã từng nói với anh.” Ừ, cô đã từng nói.

“Anh có thể ăn không?”

“Có thể.”

Cắt một miếng nhỏ bỏ vào miệng, vị xộp mà không ngán, không nghĩ rằng rất ngon.

“Tháng kia, em đan một cái khăn quàng cổ, sau đó lại đan một cái áo ấm. Tháng trước, em thử vẽ phác họa, sau đó vẽ tranh sơn dầu. Tuần trước, em thuận tay nấu vài món ăn gia đình, để anh cho rằng em là sách nấu ăn. Tuần này, lại phát hiện em rất có sở trường về điểm tâm ... Xin hỏi còn có cái gì em không làm được?” Dương Phẩm Tuyền nhìn bàn ăn, sau đó nhìn cô.

Cô yên lặng chăm chú nhìn mặt bàn: “Tôi cũng muốn biết.”

Lông mày của Dương Phẩm Tuyền nhướng thật cao, không đưa ra bình luận, kéo cái ghế ra ngồi xuống, nhàn nhã thưởng thức sở trường vừa mới phát hiện của cô - bánh chanh.

“Anh thích?” Mỗi lần nhìn anh ăn cơm, dáng vẻ đều như rất hưởng thụ.

“Rất ngon, tôi xộp ngon miệng, không ngọt không ngán, vừa đúng. Đúng rồi, anh có thể ăn hết không?”

“Nếu anh thích.” Dù sao giữ lại cô cũng không ăn.

“Em không thích ăn điểm tâm?”

Thích? Cô suy nghĩ một hồi lâu: “Em không biết.” Nấu ăn gần như là bản năng, ăn vào chỉ như cho không thấy đói hoặc để duy trì mạng sống, về phần thích hay không, cô không có cảm giác.

“Thật là một phát hiện hồng bét, không cảm thấy gì?” Một người phụ nữ không có sở thích, đối với thức ăn cảm giác vĩnh viễn chỉ là cần phải ăn. Tóc dài đến thắt lưng chỉ bởi vì không muốn cắt, mà không phải vì một nguyên nhân khác. Mặc là vì thói quen. Trang trí phòng ốc, nhà cửa vĩnh viễn không có khái niệm ... Cô bỏ mất, không chỉ là trí nhớ, còn bao gồm cả tâm tình, yêu ghét. Phán đoán duy nhất có thể là cô đã từng bị tổn thương đến cực điểm thâm thiết, vượt qua khỏi sức chịu đựng của cô, không có cách nào chấp nhận nổi, chỉ có bỏ mặc tất cả cảm giác mới không ép mình đến mức điên cuồng.

Ăn xong điểm tâm, hấn vào phòng tắm, tắm rửa, lúc ra ngoài chỉ có một chiếc khăn lông vắt ngang hông, nước trên tóc vẫn còn nhỏ giọt. Cô ôm gối ngồi đơn độc trên sofa, vẻ mặt trống rỗng.

"Nghĩ cái gì?" Hấn khom người nhìn cô hỏi. Nếu như cô có thể nghĩ được gì thì tốt rồi. Một mình ngồi yên lặng nếu không để ý sẽ luôn rơi vào trạng thái hoảng hốt, có lúc nửa đêm tỉnh dậy, thường mở to mắt trống rỗng nhìn thời gian trôi qua, tối nay nếu như hấn không đến đây, có thể cô lại ngồi thất thần cho đến sáng.

Lấy khăn khô, lau tóc cho hấn, hấn không chớp mắt nhìn thẳng vào mắt cô, nhìn vào con người luôn thiếu hụt tâm tình kia. Bàn tay trắng nõn xuyên qua hồ chống lại ánh mắt của hấn. Đối với phụ nữ, hấn thật sự là người đàn ông rất có sức quyến rũ, có nghề nghiệp ổn định, nói chuyện rất thu hút, bề ngoài ưu nhã, thân hình cao to mạnh mẽ, còn có một gương mặt tuấn tú, đàn ông như vậy, chỉ cần hấn muốn, có thể nắm giữ trái tim của bất kỳ người phụ nữ nào đều không phải là chuyện khó.

Lúc trước, cô thậm chí không có bất cứ nhận thức nào về hấn, sau đó, dưới sự giúp đỡ của hấn cô tìm lại được những khoảng ký ức rời rạc, từ đó mới từ từ thấy những mặt tốt của hấn. Người như vậy, sao phải cùng cô dây dưa? Một người phụ nữ có tâm lý chướng ngại đối với những sự vật bên ngoài? Cô không hiểu hấn, không hiểu hấn muốn cái gì, không hiểu hấn muốn làm gì.

Từ về mặt ít khi biến đổi của cô, hiện tại đang trầm tư suy nghĩ, trong lòng biết tâm tình này do hấn mà có, Dương Phẩm Tuyền vui vẻ, khoe miệng cũng nâng lên nụ cười. Một lọn tóc của hấn rũ xuống vàng trắng tinh tẻ.

"Tóc dài quá .." Cô nói nhỏ.

"Có thể cắt hay không?" Hấn hỏi.

Suy nghĩ, đầu như cũ trống rỗng. Quý Hương Văn lắc đầu: "Tôi không biết."

"Vậy cắt thử xem" Lấy kéo đặt vào tay cô, tùy ý ngồi xuống đất, không thèm để ý mình đang làm một con chuột bạch.

Có thể nấu ăn hay không, hấn muốn cô thử. Có thể đan áo hay không, hấn muốn cô đan thử. Có thể pha cà phê hay không, dù sao là cô pha hấn sẽ uống. Ngay cả tóc, hấn cũng không để ý giao cho cô cắt bỏ. Giống như là niềm vui của hấn, mỗi ngày tìm một thứ gì đó, xem cô rốt cuộc sẽ làm như thế nào. Hấn đang chơi trò ghép hình, ghép lại chính cô, cô biết. Đây là nguyên nhân cô và hấn ở bên nhau sao? Sau khi thí nghiệm cô sẽ là người như thế nào? Cây kéo cách gương mặt ba cm khoa tay múa chân, cô nhanh chóng cắt bỏ phần tóc dài, động tác lưu loát không tốn nửa giây dừng lại hoặc suy tư. Làm liền một mạch.

"Không phải trước kia em là một thợ cắt tóc chứ." Không để ý đến tóc rơi trên đất, không nhìn đến thành quả, hấn đưa tay kéo cô ngồi lên đùi mình.

"Có lẽ." Hai tay từ bên hông cô từ từ thăm dò lên trên xoa nhẹ nhẹ, không chút để ý đến cử chỉ khiêu tình, cô cũng không cự tuyệt. Như vậy, coi là một đôi tình nhân sao? Không, không phải. Ít nhất, là cô không hiểu, mà hấn cũng không yêu cô. Nhiều nhất, chỉ có thể chỉ là quan hệ nam nữ, theo nhu cầu, hai thân thể cô đơn an ủi lẫn nhau.

Vật chống đỡ dưới móng nóng rực, cô không phải không có cảm giác. Đây cũng là do hấn tạo nên, làm nổi lên bản năng khát vọng của con người. Dục vọng, cũng là một loại tình cảm. Hấn nghiêng người hôn cô, lúc đầu chỉ mút nhẹ đôi môi, dùng đầu lưỡi miêu tả môi cô, vừa cắn vừa mút cho đến khi môi cô tê dại, hơi thở gấp rút, hấn mới chặt chẽ mút lấy, thông thả mà kéo dài nụ hôn. Vật che đậy duy nhất ngăn cách bên hông hấn rơi xuống, hấn đè cô xuống thân, dùng đôi môi tinh tế thưởng thức tất cả thuộc về cô.

"Dương .. Phẩm .. Tuyền" Khoảng cách giữa nụ hôn, cô tinh tế mở miệng gọi. Bên ngoài, cô gọi hấn là bác sĩ Dương, thận trọng nhạt nhẽo mà xa cách. Ở trong phòng, cô gọi thẳng tên hấn. Ban ngày, hấn và cô như hai người xa lạ. Đêm đến, hấn cùng cô triền miên như một đôi tình nhân. Ngày và đêm, lạnh nhạt và cuồng nhiệt, mâu thuẫn tồn tại cùng một nơi, hấn cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

"Ừ..?" Cởi nút áo, từng nụ hôn rơi xuống.

"Em là một người phụ nữ xấu phải không?"

Hấn dùng động tác, ngược mặt nhìn cô: "Sao lại hỏi như thế?"

"Không có gì." Là cô nhiều lời. Cánh tay ngọc kéo hấn xuống, chủ động tiếp tục kích tình bị gián đoạn. Cô không phải không biết, những người xung quanh cô đã nói cô như thế nào.

Tám tháng trước khi cô dọn đến đây, cuộc sống trôi qua như thế nào, cô không nhớ gì cả. Sau khi dọn nhà tới đây, nếu không cần thiết, cô cũng không bước ra khỏi cửa. Ít tiếp xúc với ánh mặt trời, da cô trắng nõn gần như trong suốt, thậm chí tái nhợt. Có người nói, cô là con riêng của một nhà giàu, cũng có người nói cô là quả phụ, còn có người nói cô là tình nhân được bao dưỡng, có người còn mạnh miệng hơn nói cô giống như một âm hồn. Bất kể người ta nói như thế nào, kết luận vẫn là cô là một người phụ nữ không thể ra ánh sáng.

Hấn luôn đến lúc nửa đêm, rạng sáng sẽ rời khỏi. Giữa bọn họ không có bất kỳ cam kết hay hẹn thề gì, quả thật giống như tình nhân, mặc dù cô chưa từng nhận của hấn nửa xu. Cô có tiền tiết kiệm gửi ở ngân hàng, không nhớ ra được vì sao mà có, nhưng lại đủ cho nửa đời sau của cô không lo cơm áo. Nói không chừng, lời bọn họ là thật, ai biết được?

Dương Phẩm Tuyền mạnh mẽ đè lên thân thể tuyết trắng của cô, cùng nhau triền miên, da thịt lạnh lẽo của cô cũng trở nên ấm áp. Ban đêm, mỗi khi bị

giấc mơ quấy rầy mà tỉnh lại, đôi khi ngay cả mình là ai cũng không nhớ, đầu óc trống rỗng làm người ta sợ hãi. Mơ寐 trong nỗi sợ, vì thế sẽ cùng hân đây đưa, không quan tâm đến những chuyện khác. Có một đôi tay nguyện ý ôm cô, khi tỉnh giấc, xác định vòng tay vẫn còn đó, cô sẽ an lòng, đôi tay này thật lòng ôm lấy cô, giúp cô vượt qua rất nhiều cơn ác mộng ngủ đến trời sáng.

Cô chỉ cần một người giúp đỡ mà thôi. Hân biết, cũng cam tâm để cô lợi dụng. Nhưng mà, hân không lợi dụng cô sao? Thân thể cô mềm mại, có thể an ủi và thỏa mãn hân. Bọn họ dùng phương thức như thế sống dựa vào nhau, ai có thể nói, bọn họ không phải dùng một phương thức khác để hứa hẹn, vô cùng thân thiết ràng buộc lẫn nhau?

”Đêm nay ở lại?”

”Ừ.” Hân mơ hồ đáp, phóng túng đòi hỏi thân thể mềm mại.

Cô cong môi, nụ cười như có như không xuất hiện, cả người thả lỏng nghênh đón nóng rực của hân.

Cô biết, đêm nay cô có thể ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 2.1

Lần đầu tiên gặp hân, cô mười bảy tuổi. Lúc đó cái gì cũng không biết không hiểu, cái tuổi của ngây ngô, trái tim người con gái đã bị bóng dáng kia xông vào chiếm đoạt. Nếu ngày hôm đó, cô quên bài thi quốc văn ở lớp học, vụn vụn lần không nên nhìn vào đôi mắt của hân, có lẽ cả đời bọn họ cũng không biết nhau, lại càng không dây dưa với nhau trong một cuộc tình.

Vội vã chạy về lớp học để lấy bài thi, thấy học sinh trực nhật quên đóng cửa sổ, cô định đi đến đóng vô tình nhìn qua sân bóng rổ thấy một bóng dáng cao to trong đó. Cô nhớ, ra đến cổng trường thì hân vẫn còn ở đó, hiện tại đã qua ba giờ đồng hồ, nếu như không phải ngày mai phải nộp bài tập quốc văn, cô cũng sẽ không đặc biệt ở lại trường đến tám giờ tối. Trên sân trường vắng lặng, chỉ có một bóng dáng cao to của hân, cùng với tiếng vang của quả bóng. Hân rất linh hoạt, nhanh nhẹn, giống như đang phát ra tất cả sức lực trong người, mỗi một động tác tương đối mạnh mẽ, sau một đường truyền bóng rất đẹp vào rổ, hân ngã ngồi lên mặt đất, đầu gục xuống không nhúc nhích.

Thế giới, hoàn toàn im lặng. Yên lặng đến nỗi cô có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề của hân. Đồng thời, cô giống như nghe được tiếng trái tim mình vì hân mà đập nhanh hơn, hơi thở gấp gáp. Sau ngày hôm đó, cô thích đứng trước cửa sổ nhìn ra sân bóng rổ, thích lẳng lặng từ xa ngắm hân chơi bóng. Không phải mỗi ngày hân đều chơi, nhưng mỗi khi đến luôn chơi đến sức lực cạn kiệt mới trở về. Hân đến cũng không có thời gian cố định, lúc sớm lúc muộn. Có mấy ngày đến sớm, các nữ sinh trong lớp tâm tình di động, ánh mắt rồi rít nhìn về phía sân bóng, không còn tâm trạng để học. Nghe mấy nữ sinh trong lớp nói chuyện với nhau, cô mới biết hân tên là Hàn Tử Uy, là đội trưởng đội bóng rổ, năm ngoài vừa tốt nghiệp, bình quân mỗi ngày có thể nhận được ba lá thư tình.

Thư tình? Cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, chỉ muốn lẳng lặng nhìn hân chơi bóng mà thôi. Đôi khi hân tới trễ, sau khi cô tan học, sẽ yên lặng ngồi ở một nơi cách sân bóng không xa, có thể nhìn hân mà không bị phát hiện. Hân không nhất định ngày nào cũng đến, cho nên cô chỉ để cho mình đợi khoảng một giờ. Trong khi hân chơi bóng, hầu như dùng tất cả tinh lực của mình, cô vẽ hân, hình ảnh của hân tự nhiên in sâu vào trong lòng cô gái làm áp ủ một tình cảm thâm lắng. Hân chơi bóng ở trường một năm, mà cô cũng vẽ hân một năm.

Cho đến một ngày, cô về nhà cơm nước xong, tắm rửa xong, trở về phòng rót cuộc cũng có thời gian rảnh, cô tìm bản thảo phác họa hân khắp nơi nhưng không thấy, thầm nghĩ chắc đã để quên trong lớp học, đã hơn tám giờ, cô lập tức thay quần áo vội vã đến trường, tìm được trong học bàn lúc đó mới nhẹ nhàng thở ra. Giữa đầu theo thói quen cô nhìn về phía sân bóng, ngoài ý muốn lại thấy hân đang chơi bóng.

Hai chân không thể khống chế ra khỏi phòng học đi về phía hân, cách một đoạn thì dừng lại, không dám đến gần hơn. Hôm nay, hân chơi có vẻ mạnh mẽ hơn so với bình thường, chẳng hiểu tại sao, cô thấy được cảm xúc của hân không tốt. Đột nhiên, hân ngừng động tác, đầu gục xuống đất, mồ hôi từ gương mặt chảy xuống, biến mất ở mép tóc, hai hàng nước trong trẻo, không biết là mồ hôi hay nước mắt đang không tiếng động rơi xuống. Dường như cảm nhận có người đang nhìn mình chăm chú, hân ngẩng đầu lên, con ngươi đọng nước thỉnh thoảng nhìn thẳng vào đôi mắt chưa kịp né tránh của cô. Trái tim, trong nháy mắt khi hai ánh mắt giao nhau kéo chặt, cô không cách nào lên tiếng, không cách nào chuyển động, cho đến khi hân từng bước đi đến trước mặt cô, cô mới giật mình hồi hồn, trong lúc hoảng hốt, không kịp suy nghĩ đã xoay người chạy đi. Hân ngạc nhiên, đang muốn mở miệng, tầm mắt vẫn đang nhìn theo cô chợt một quyển sách bị rơi lại hấp dẫn, hân im lặng, khom người nhặt lên. Mở ra trang thứ nhất, hân liền sững sờ.

Cô mất ngủ cả đêm, nhớ tới sự thất lễ của mình trước mặt hân, có thể hân sẽ cảm thấy cô là một cô gái không lễ phép. Cảm giác ảo não, suy sụp bám lấy cô cả đêm, cô thầm nói với mình, lần sau nếu gặp hân vụn vụn lần không thể như thế nữa. Nhưng bọn họ còn có cơ hội gặp nhau sao? Mà hân có nhớ cô không? Nên thỏa mãn, cô tự nói với chính mình. Ít nhất, hân đã từng nhìn cô. Chi điều này, coi như là một bí mật chôn sâu vào đáy lòng cô, cũng không dám có hy vọng xa vời, nhưng hôm sau, khi cô mang tâm tình thấp thỏm đến trường, đến nơi tối qua muốn tìm lại tập tranh trong lòng nghĩ chỉ là một quyển sách chắc sẽ không người nào nhặt. Nhưng lại không ngờ, hân đã đứng đó nhìn hân nhá đời cô.

”Chờ em đã lâu.” Khóe miệng treo một nụ cười yếu ớt không biết đang suy nghĩ gì, chăm chú nhìn cô.

“A?” Chờ, chờ cô? “Vì, vì sao?” Luôn tự nhủ với chính mình, trăm ngàn lần không thể chạy trốn chết nữa, nhưng trái tim không ngừng hoảng loạn, vẫn lộ ra cảm xúc thật của cô lúc này.

“Cái này của em?”

Bắt kể trước đó đã nhủ thầm bao nhiêu lần, nhưng khi nhìn thấy vật hân đang cảm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn tập tranh phác thảo liên hóa tro bụi, đầu óc nhất thời trống rỗng.

“Anh không .. có mở ra chứ?” Da đầu một hồi tê dại, lấy hết sức lực mới nói được câu này.

“Đã xem” Hân ngừng lại một chút, bất ngờ khom người đến gần cô, nửa đùa nửa thật nở một nụ cười làm người ta lạc mất tinh thần: “Xấu hổ? Em vẽ rất khá, tôi còn muốn xin em tặng nó cho tôi.”

“Cái đó ... không phải ...”

“Không phải? Không phải là cái gì? Không phải của em? Còn người trong tranh không phải là tôi?” Giống như mèo đang vờn chuột, hân thông thả nhìn cô gái bối rối đến đỏ mặt.

“Kia, cái đó ... tôi không cần, anh thích ... giữ lấy..” Đây không phải là hân mà cô biết, gần như không thể thích ứng được khi thấy hân tươi cười ngả ngón, cô xoay người muốn chạy trốn.

“Từ từ.” Một bàn tay nắm lấy cổ tay cô, giữ người đang hoảng hốt bỏ chạy “Sao lại vội vã bỏ đi? Tôi nghĩ rằng em thích tôi, chẳng lẽ tôi tự mình đa tình?”

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 2.2

“Tại sao quên tôi? Chậm trễ sao, sao anh có thể quên tôi!”

Tại sao lại không được? Anh rất quan trọng sao?

Giọng điệu giống như đang trách móc, đối lại là sự hoang mang của cô: “Tại sao tôi phải nhớ?”

“Bởi vì, cô yêu tôi trước.”

Lời nói quanh quẩn bên tai, ý thức dần tỉnh lại.

Không cần mở mắt ra cũng biết gối bên cạnh trống rỗng.

Đưa tay vào trong chăn thăm dò, nhẹ nhàng vuốt khoảng không bên cạnh, giống như chưa từng có người nằm qua, sạch sẽ đến cả một cọng tóc cũng không có.

Sau khi ân ái, Dương Phẩm Tuyền sẽ ôm cô vào phòng tắm, có khi làm thêm một lần nữa, sau đó anh sẽ xả nước vào bồn tắm cho cô ngâm mình mười lăm phút, nhưng anh sẽ rời khỏi phòng tắm, thuần thục thay dra giường sạch sẽ, ném dra giường cũ vào trong máy giặt.

Cô nghĩ, nhất định là anh tương đối am hiểu việc đàn ông vụng trộm, cẩn thận đến cả một dấu vết nhỏ nhất cũng chưa từng để lại.

Quan hệ của bọn họ cũng không được đưa ra ánh sáng, tựa như sương mai, khi mặt trời mọc sẽ bốc hơi, nhưng lại bầu bạn khi màn đêm buông xuống, nếu ban ngày vô tình gặp nhau trên đường, cũng chỉ như người xa lạ mà thôi, đối với chuyện này, anh chưa từng nói đến.

Cô muốn vậy, có thể anh cũng muốn vậy. Cô biết anh có một người bạn gái rất tốt, hoặc có thể nói là vị hôn thê, ngẫu nhiên có vài lần ăn cơm cô gặp được bọn họ, cô không tới chào hỏi, thậm chí cũng không có cảm giác gì, giống như hoàn toàn không quen biết.

Cô chừng từng ăn cơm với anh, nhưng lúc đó mới phát hiện, anh tương đối chăm sóc cho bạn gái, sẽ cẩn thận chiếu cố đối phương, rót nước gấp thức ăn, trầm ổn chú ý.

Vị hôn thê của anh rất đẹp, khí chất tao nhã lịch sự, ánh mắt của anh khi nhìn cô ấy rất ôn nhu, quyến luyến, trong mắt chỉ có cô, cũng không khó nhìn ra được từ cái giờ tay nhắc chân anh yêu cô ấy biết bao nhiêu.

Cô không hiểu đàn ông, có được một vị hôn thê như vậy, mà anh lại rất quan tâm cô ấy, vì sao ở bên ngoài còn... phóng túng?

Ngồi dậy, cột lại mái tóc dài, xuống giường mang dép, trong phòng khách được làm sẵn một đĩa chân giò hun khói, trứng chiên và bánh mì, vẫn còn nóng, cho thấy anh vừa rời đi không lâu.

Mở cửa tủ lạnh, lấy một chai sữa chưa mở nắp, chỉ có hạn sử dụng bảy ngày.

Đây là vật chứng duy nhất chứng minh anh tồn tại.

Không biết từ lúc nào, chỉ cần anh qua đêm, sáng hôm sau sẽ chuẩn bị thức ăn sáng cho cô, trong tủ lạnh đặt một chai sữa tươi có hạn sử dụng.

Đội cô hoàn hồn lại, thức ăn trên mâm đã nguội, sữa tươi cũng bớt đi độ lạnh, cô chăm chú nhìn những giọt nước đọng bên ngoài ly thủy tinh đang chảy xuống, chân mày cau nhẹ.

Gần đây, suy nghĩ của cô thường bị anh chiếm lĩnh, vốn trong đầu trống rỗng chỉ muốn tìm lại ký ức đã qua, lại không để ý bị từng việc từng việc của Dương Phẩm Tuyền thâm nhập vào.

Chuyện này thật không bình thường. Có khi anh biến mất hơn nửa tháng, cô cũng không có cảm giác, đợi đến khi anh xuất hiện lần nữa, cô mới ý thức được đã qua nửa tháng.

Thời gian đối với cô mà nói, không có ý nghĩa quá lớn.

Về sau, bởi vì có anh, làm cho cô cảm giác được thời gian đang qua đi, sinh mệnh không phải lúc nào cũng trống rỗng, chậm rãi cô cũng có thể nhớ được một chuyện nào đó, lúc này mới ý thức được, cũng nhớ đến sự tồn tại của anh.

Từng miếng từng miếng được cô ăn sạch thức ăn trên bàn, nhưng lại không có khẩu vị, uống hết ly sữa, ngồi yên lặng một giờ, đã giữa trưa. Hôm nay, trời rất đẹp. Cô hí hóp mắt, mới phát hiện Dương Phẩm Tuyền đã kéo tất cả màn cửa ra, ánh nắng chiếu vào làm cho căn phòng ấm áp hơn.

Thời tiết rất đẹp, thích hợp ra ngoài dạo.

Không biết vì sao, trái tim vô cảm của cô đột nhiên hiện lên ý nghĩ và khát vọng như vậy.

Nhìn vào tấm kính nơi ánh mặt trời không chiếu tới, phản chiếu một gương mặt trắng xanh, vì thế cô thay quần áo, rửa mặt chải đầu, lần đầu tiên cô ra khỏi cửa mà không có mục đích.

Nên đi đâu??

Cô nhìn thẳng phía trước, con người mịt mờ không có điểm dừng, đi bộ dọc bên đường, đèn đỏ thì ngừng, đèn xanh thì đi, ý thức của đôi chân chỉ phối hành động, không hề có mục đích.

Sau đó, cô phát hiện mình đứng trước một cửa hàng bán quà lưu niệm sắp mở cửa, đứng trước tủ thủy tinh nhìn vật phẩm bài trí trong đó.

Đặt bồn hoa trước cửa, nhân viên cửa hàng đang muốn xoay người vào trong vô tình nhìn thấy cô, kinh ngạc kêu lên: “Oa, Quý tiểu thư, xin chào đã lâu không gặp, gần đây bạn rộn gì sao?”

Cô ngoài ý muốn nhượng mảy: “Cô biết tôi?” Người này, cũng là một trong phần ký ức bị lãng quên của cô sao?

”Làm sao không nhớ, cô là khách quen của cửa hàng.” Nhân viên cửa hàng cười nói.

”Trước kia, tôi... thường tới?”

Cẩn thận hỏi lại, vẻ mặt khác hẳn thường ngày, nhân viên cửa hàng chăm chú đánh giá cô: “Cô, làm sao vậy?”

”Tôi ... bị bệnh nặng, rất nhiều chuyện không còn nhớ rõ.” Suy nghĩ xong, cẩn thận trả lời.

”À, khó trách gần một năm nay không gặp cô ... Tôi đây, vào trong từ từ nói tiếp.”

Quý Hương Vân trong tiếng mời gọi đi vào trong cửa hàng, nhìn bốn phía, sáng sủa sạch sẽ, không gian sáng ngời, trưng bày lịch sự tao nhã, bài trí đơn giản, làm cho người ta cảm thấy yên tĩnh, đây là môi trường mua sắm mà trước đây cô thích sao?

”Trước kia tôi tới ... đều mua đồ sao?”

”Không nhất định, có lúc bàn luận về gốm sứ, có khi mua trang sức bạc, hoặc tinh dầu giúp ngủ ngon, hoặc mua bóp da của nam, kẹp cravat. Lần sau cùng, cô mua một cái chân nến hoa văn lịch sự tao nhã, nói là muốn bồi dưỡng tình cảm, cùng bạn trai ăn cơm.”

Thấy ánh mắt cô dừng tại cặp đồng hồ dành cho tình nhân trưng bày trong cửa hàng, nhân viên cửa hàng hiểu ý cười: “Hàn tiên sinh đâu? Sao không đi cùng cô?”

Hàn tiên sinh? Nghe giọng điệu của người nhân viên, dường như quan hệ của cô và người đàn ông này không phải là ít, là giọng nói lên án trong mộng sao?

Cô mua bóp da đàn ông, kẹp cravat, chân nến để bồi dưỡng tình cảm, cũng là vì anh ta? Nghe qua, hình như cô rất để ý người đàn ông này.

”Tôi không nhớ rõ, anh ta là ai vậy?” Đôi môi tinh tế mở ra hỏi.

”Không thể nào? Ngay cả Hàn tiên sinh cô cũng quên? Cô rất yêu anh ta.” Kinh ngạc kêu lên, giọng điệu rất khó tin.

Người khách này trước nay rất ít nói, tính tình lạnh lùng, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ nói chuyện với cô mấy câu, nhưng không khó nhận ra giọng nói ôn nhu và hấp dẫn kia tràn đầy hạnh phúc. Mọi người đều nhìn ra được, trong lòng cô đầy ắp hình ảnh người đàn ông kia, ngẫu nhiên anh ta sẽ đến đón cô, kiên nhẫn chờ đợi ở bên ngoài, mãi cho đến khi cô ra khỏi cửa tiệm, anh ta chào đón, cầm lấy túi xách, mở cửa xe .. những hành động đơn giản, nhưng đều thấy được sự che chở, nhìn xa xa, vẫn rất hâm mộ đôi tình nhân này.

Nhưng, những gì liên quan đến anh ta đều quên sao??

Vậy trong sinh mệnh của cô sẽ còn lại gì?? Có lẽ chỉ còn trống rỗng vô tận.

Lúc này, bỗng nhiên hiểu được, cách biệt hơn một năm, vì sao vẻ mặt của cô trắng xanh lại mờ mịt.

Nhân viên cửa hàng có chút đồng tình chăm chú nhìn cô: “Tôi không biết cô đã xảy ra chuyện gì, cũng không rõ hai người vì sao chia tay, nhưng tôi nghĩ, Hàn tiên sinh nhất định không hy vọng cô quên anh ta, bởi vì đó là một đoạn ký ức rất quan trọng trong sinh mệnh của cô, bất luận quá trình là cay đắng hay ngọt ngào, đoạn kết là tốt hay xấu. Cô từng nói với tôi, các người quen nhau mười năm. Tôi vẫn luôn nghĩ, mười năm toàn tâm toàn ý vì một tình yêu, sẽ như thế nào? Nhưng bất luận nó như thế nào, ít nhất tôi hiểu được, mất đi đoạn ký ức kia, không phải tương đương mất đi mười năm cuộc sống của cô sao? Cuộc đời con người có bao nhiêu cái mười năm, hưởng chỉ là toàn tâm thành ý trong suốt mười năm.”

”Tôi, cũng muốn tìm lại, cô có thể giúp tôi không?” Cô cũng muốn biết, những vương mắc trong giấc mơ đêm đó, những câu nói quanh quẩn bên tai giống như ma mị, rốt cuộc muốn nói với cô chuyện gì? Có lẽ đáp án rất đơn giản, là không cam lòng bị quên đi.

Như thế, nếu cô tìm lại được đoạn ký ức của bọn họ, có phải anh ta sẽ bỏ qua cho cô, không còn khổ sở vương mắc nữa? Cô thật sự không muốn ném lại những ác mộng kia hàng đêm nữa, sau khi tỉnh giấc lại trống rỗng, cảm giác gì cũng không nắm bắt được.

”Cô là một người rất ít nói, không muốn chia sẻ tâm sự với bất kỳ người nào, cho nên những gì tôi biết cũng có hạn, tôi chỉ biết, cô có một đôi tay rất khéo léo, có khả năng làm tất cả cho người đàn ông mình yêu, như là trang trí một tổ ấm nhỏ. Chúng ta rất ít nói chuyện với nhau, nhưng có một ngày đột nhiên cô hỏi tôi cách đan áo len, tôi thật sự bị dọa đến.”

”Áo len?” Đúng vậy, cô biết mình có thể đan áo len, là một phát hiện của Dương Phàm Tuyền trong tháng trước.

”Cô nói với tôi, anh ta bị cảm. Đó là lần đầu tiên có nói với tôi về chuyện của hai người, giọng nói nhẹ nhàng nhàn nhạt, nhưng nghe ra được cô rất lo lắng, rất đau lòng, đó là tình cảm nồng đậm không cần nghi ngờ. Anh ta xin nghỉ phép, phát sốt ho khan, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, anh ta không thích mùa đông, bởi vì anh ta rất ghét bó mình to lớn giống như gấu Bắc cực, nhưng nếu do cô đan, anh ta nhất định sẽ mặc... Đây là những lời nói lúc đó, tôi được nghe. Tôi giới thiệu với cô một tài liệu thủ công mỹ nghệ, bên trong cái gì cũng có, cô lại làm thêm mấy cái gối nhỏ đặt ở phòng khách, thư phòng, để lót thắt lưng khi anh ta xem văn kiện không còn bị đau lưng. Còn có một lần, cô hỏi tôi ở đâu bán tài liệu nấu ăn, cũng vì anh ta làm việc áp lực quá lớn, không muốn ăn uống, cho nên cô làm ít bánh quy, bánh ngọt cho anh ta làm điểm tâm. Cô vì anh ta làm rất nhiều chuyện, làm sao có thể quên mất những đoạn ký ức trân quý này?”

Thì ra .. cô là một người như vậy.

Bên ngoài rụt rè lạnh nhạt, nội tâm lại tràn đầy tình cảm khiến người ta kinh ngạc, yêu thương triền miên với người đàn ông kia, nhiều đến nỗi gần như không tin rằng cả đời này sẽ mất đi.

”Tại liệu nấu ăn bán ở đâu?” Chưa kịp suy nghĩ, lời trong miệng đã bật ra. Cô muốn tìm tòi nghiên cứu xem, người đàn ông làm cho cô quen tay với bánh chanh.

”Từ hàng gạch đỏ đi thẳng đến cuối đường, đến đèn xanh đèn đỏ quẹo trái, khoảng chừng mười mét nữa thì đến, cũng không xa.”

Cô gật đầu tỏ lòng biết ơn, đẩy cửa thủy tinh đi ra ngoài.

Phía sau, nhân viên cửa hàng lắc đầu thờ dãi.

Không còn bóng dáng yên tĩnh chờ đợi bên ngoài, bóng lưng cô nhìn rất cô độc.

Đây là tình yêu sau mười năm sao? Loáng thoáng, trong lòng cô có chút chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 2.3

Con đường này, trước kia cô thật sự thường đi qua sao?

Bước thẳng về phía trước, đứng trước cửa hàng bán tài liệu nấu ăn, cô không tiếng động tự hỏi.

Không nhớ ra được một cái gì, cũng không có cảm giác quen thuộc, bên trong có rất nhiều kiểu dáng dụng cụ chế biến, thậm chí cô không thể khẳng định cách dùng chính xác.

”A, Quý tiểu thư, cô đã đến.” Bà chủ tuổi bốn mươi tuổi bước đến nghênh đón cô.

Lại một người quen biết cô và người cô yêu sao?

”Bà, có thể nói cho tôi biết chuyện gì?” Cô gần như tự hỏi.

”Chuyện gì?”

”Về tình yêu của tôi, người đàn ông của tôi.”

Hóa ra, ở đây cô không để lại một chút gì. Quý Hường Văn xoay người, không nói thêm gì quay người định bỏ đi.

”A, đúng rồi, bệnh mất ngủ của cô đã đỡ nhiều chưa? Khí sắc của cô so với lần trước gặp cô càng trắng xanh hơn.”

Sững sốt, cô dừng bước, xoay người nhìn chằm chằm: “Bà biết?”

”Lần trước cô có nói.”

”Khi nào?” Cô nói với bà chủ chuyện mình bị mất ngủ khi nào? Cô hoàn toàn không có ấn tượng.

”Vào khoảng tám, chín tháng trước.” Tôi còn nhớ, lần sau cùng cô đến, để mua cây Huberlon*, nói là để trị mất ngủ, khi đó sắc mặt cô rất tệ, mắt sưng rất to.

(* Cây huberlon, là một loại có tên là hoa bia, thực vật đơn tính, ngắt lấy lá và hoa xông, có thể làm trấn tĩnh, ngủ ngon, còn có tác dụng gây tê, nhưng không thể dùng quá lượng hoặc uống lâu dài)

Trong đầu không tự chủ nhớ lại một đoạn văn, cô hoảng sợ.

”Nếu thật sự không có cách nào, nên đi khám bác sĩ, Quý tiểu thư, cây Huberlon uống nhiều không tốt lắm.”

Bà chủ còn nói rất nhiều, nhưng cô không nghe được gì. Hoảng hốt ra khỏi cửa tiệm, suy nghĩ vẫn không cách nào hồi phục lại.

Vì sao cô phải mua những thứ này? Có thật là trị mất ngủ không?

Tám, chính tháng trước, đúng lúc cô chuyển đến chỗ ở hiện tại, cũng bắt đầu từ lúc đó, cuộc sống mỗi ngày của cô đầu hoảng hốt, thần trí mơ hồ, cuối cùng mất đi trí nhớ.

Rốt cuộc thời gian đó, cô và người đàn ông họ Hàn đã xảy ra chuyện gì? Đến nỗi bọn họ phải chia tay, mà cô cũng mất đi những gì có liên quan đến anh ta, bao gồm cả trí nhớ.

Trong lòng không yên cô đụng phải một người đang đi ngược hướng, túi xách của đối phương rớt xuống đất, cô vô thức khom người định lượm lên, người nọ không để ý liền nhìn cô, bật thốt lên: “Quý Hường Văn.”

Cô ngừng tay, giương mắt: “Cô biết tôi?”

Hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Đi đâu cũng gặp phải người quen.

”Hừ!” Cô gái không nói câu nào, sắc mặt không hòa nhã, lượm đồ rơi dưới đất nhét vào túi, đứng dậy bỏ đi.

”Đợi chút.” Cô đuổi theo, ngăn lại ở phía trước.

”Tránh ra, tôi không nói chuyện với một phụ nữ máu lạnh.”

”Máu lạnh? Cô nói tôi?”

”Trừ cô ra còn ai.” Cô gái oán hận nói.

Cô khó hiểu: “Vì sao cô có thái độ thù địch với tôi?”

"Cô đừng có giả bộ, Quý Hương Vãn, người khác không biết, nhưng tôi lại rất rõ ràng. Hàn Từ Tề không thích cô, người anh ta yêu là chị của tôi, anh ta hạ quyết tâm tìm cô nói cho rõ ràng, nhưng chưa kịp nói đã xảy ra chuyện..."

"Hàn Từ Tề..." Hàn Từ Uy, Hàn Từ Uy... Hàn?

Một cái tên xa lạ quanh quẩn trên môi, trái tim xúc động trong một phần vụn giấy, quá nhanh, nhanh đến nỗi không kịp nắm bắt, cuối cùng trở lại nhạt nhẽo.

"Hóa ra, anh ta muốn chia tay với tôi sao..." Khó trách cô không có cảm giác, thì ra người đàn ông này đã không còn thuộc về cô. Như vậy, quên đi cũng được.

"Quý Hương Vãn." Cô gái hận đến căn rằng, bị sự thờ ơ của cô kích động đến bốc hỏa: "Tôi chưa từng người phụ nữ nào ghê tởm hơn cô. Bởi vì sự tồn tại của cô, làm cho chị của tôi rơi nhiều nước mắt đến như vậy, Hàn Từ Tề lại cứ dây dưa với cô, kết quả... cô vốn không quan tâm, cô chỉ muốn giày vò."

Quý Hương Vãn hoang mang nhíu mày: "Tôi là người thứ ba sao?" Nghe qua, phần lớn là không phải, tất cả chỉ là sai lầm, sự tồn tại của cô thật sự là sai lầm sao?

Cô gái chờ người ra, câu nói thâm kia lạnh nhạt nghi hoặc, nghe ra mười phần giọng điệu trào phúng.

"Cô cho rằng như thế nào? Cô vốn không yêu anh ta bằng chị tôi, anh ta chết, một chút cảm giác cô cũng không có, nếu cô sớm buông tay, bọn họ sẽ không như vậy, cũng không xảy ra tai nạn xe cộ..." Trong tang lễ, chỉ thấy vẻ mặt cô vô cảm, từ đầu đến cuối không rơi một giọt nước mắt nào, cho tới bây giờ, cũng là thái độ không sao cả kia, từ lúc bắt đầu cho tới nay, cô luôn chỉ là một người phụ nữ lạnh lùng lãnh cảm.

"Cho nên, tôi không phải là kẻ thứ ba." Không phải là kẻ thứ ba, không ai có quyền oán hận cô: "Nếu tôi không phải là kẻ thứ ba, dựa vào cái gì tôi phải buông tay? Cô muốn khóc, muốn thống khổ đều là tự chuốc phiền phức, ít nhất cho đến lúc anh ta chết, vẫn là của tôi, người ngoài không có quyền xen vào." Thăng lưng, yên lặng bỏ đi.

Cô không biết tại sao mình có thể nói ra như vậy, suy nghĩ khiếm nhã tùy tiện nói ra, dường như ... oán hận chất chứa đã lâu.

Cô, thật sự không cần? Vì sao khi bị lên án cô không chịu buông tay, lên án cô gián tiếp hại chết bọn họ, từ sâu trong nội tâm có một tia hận ý không có cách nào áp chế trào ra?

Có phải đây chính là nguyên nhân nhân viên cửa hàng kia muốn cô tìm hiểu, bộ mặt của tình yêu sau mười năm sao?

Có phải đây chính là Dương Phẩm Tuyền muốn cô tìm lại chính mình sao?

Người đàn ông của cô đã phản bội cô, đoạn tình yêu được mọi người ca ngợi, đã sớm vỡ tan, xấu xí đến không chịu nổi.

Anh ta đã chết, anh ta ở bên ngoài ... Tình nhân cũng đã chết, thật là châm chọc, nếu anh ta không chết, cô cũng sẽ mất đi anh ta, mất đi trái tim của anh ta.

Cô gái kia nói, anh ta muốn chia tay, nhưng không kịp...

Cô không phải là người thứ ba, dựa vào cái gì cô phải đồng ý?

Ít nhất anh ta chết đi, vẫn đang là của cô.

Hai câu nói mãnh liệt chồng chất đánh vào tâm khảm, cô khiếp sợ ngừng bước.

Nếu không phải tai nạn xe cộ trí mạng đó, anh ta sẽ nói chia tay, anh ta nhất định sẽ!

Nếu là trước đây cô, nếu là trước đây cô... sẽ làm như thế nào?

Đàn ông, phản bội, chia tay, cây Huberlon, tai nạn xe cộ... Những cái này đại biểu cho chuyện gì? Tổng hợp tất cả lại, bắt người ta buộc lòng phải nghĩ đến chuyện đáng sợ nhất.

Trái tim hình như có một bàn tay to đang bóp chặt lại, cô buồn bực đến thở không được.

Sẽ như vậy sao? Bản thân cô cũng muốn như vậy sao?

Rất cuộc trước kia cô là loại người như thế nào? Cô không có cách nào khẳng định. Bề ngoài kiêu căng lạnh lùng, nhưng lại có một trái tim nồng nhiệt, tính tình ôn nhu như nước, có khả năng kích động điên cuồng quyết tuyệt trả thù hay không?

Cô không thể xác định cô có suy nghĩ đó hay không, vô tâm vô cảm đã lâu, lúc này lại bắt đầu hoảng loạn mãnh liệt.

Dương Phẩm Tuyền!

Một cái tên trong nháy mắt hiện lên trong đầu, cô dường như suy nghĩ rất nhanh, đôi chân tự có ý thức nhắm phương hướng đi tới.

“Quý tiểu thư?” Chưa đến thời gian hẹn trước đã thấy cô, cô trợ lý kinh ngạc.

Như có như không cô gạt đầu một cái: “Bác sĩ Dương có ở đây không?”

“Hôm nay không phải ngày hẹn tái khám...” Cô ta cho rằng mình nhớ nhầm, giúp cô kiểm tra lại: “Ngày tái khám của cô là ba giờ ngày kia...”

“Tôi biết, nhưng tôi có việc tìm anh ta.” Hơi thở dồn dập, nhưng gương mặt luôn thiếu cảm xúc, nên vẫn như cũ kiên cố lạnh lùng.

“Chuyện này .. hiện tại bác sĩ Dương đang khám bệnh...”

“Không sao, tôi đợi.”

“Thật ra, anh ấy buổi tối mới không...”

“Không sao, tôi đợi.” Ngay lập tức cô lặp lại cùng một câu trả lời.

“Vâng, được rồi.” Cô trợ lý rót cho cô một ly nước, mời cô đến phòng chờ nghỉ tạm.

Đến gần bảy giờ.

Mà cô trợ lý vẫn đang bận rộn, quên mất chuyện này.

Tiếp xong người cuối cùng, Dương Phẩm Tuyền xem mấy tờ giấy dán trên bàn: “Hôm nay có chuyện gì đặc biệt không?”

“Không có... À, đúng rồi, ba mươi phút trước, vị hôn thê của anh gọi điện thoại tới, hỏi anh buổi tối có về không, đi ăn cơm với cô ấy.”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Tay trái lấy áo khoác, tay phải cầm lấy điện thoại gọi, một tờ giấy ghi chép theo gió lặng lẽ bay xuống gầm bàn.

11:20 sáng Quý tiểu thư đến.

Anh đi ăn cơm với vị hôn thê.

Khi cô trợ lý phát hiện cô còn đang đợi, kinh ngạc xin lỗi mà nói với cô.

Có lẽ anh không thấy tờ giấy cô trợ lý nhấn lại.

Lần đầu tiên đến tìm anh, mới ý thức được quan hệ của bọn họ có bao nhiêu xa lạ, ngoại trừ thời gian dùng thân phận bệnh nhân và bác sĩ tâm lý, nếu muốn gặp anh không theo quy định này, thật quá khó khăn.

Chỉ là ... người xa lạ.

Ngồi chồm hóm xuống dựa vào tường, chân đã tê cứng, cũng không muốn di chuyển.

Suy nghĩ hoang loạn, tìm không thấy cửa ra, cô phải đi tìm một người để phân giải, nếu không ... cô rất nhanh sẽ không chịu nổi, tựa như, tựa như ý thức hỗn loạn trước kia, ngày ngày trống rỗng mơ hồ.

Cô không muốn như vậy nữa, cô không muốn bởi vì những trí nhớ cuồng loạn đau khổ mà làm cho bản thân sắp sụp đổ, mà làm cho cảm giác khôn khổ xiềng xích chặt chẽ, sống vô tâm vô cảm, cô rất sợ từng tắc hừ không cần nuốt cảm giác.

Thật ra, thật ra... cô nên làm gì đây?

Dương Phẩm Tuyền, Dương Phẩm Tuyền, Dương Phẩm Tuyền, anh đang ở đâu...

Chín giờ năm mươi.

Dương Phẩm Tuyền về phòng làm việc tìm vài tư liệu, lấy chìa khóa đang muốn mở cửa, nhìn thoáng qua phía sau bồn hoa lớn đặt hai bên cửa, mơ hồ một bóng dáng nhỏ bé.

Anh ngừng lại, nghiêng đầu nhìn, chợt nhíu mày kinh ngạc kêu lên: “Hương Vãn?”

Anh .. đã đến.

Kêu gọi trong nội tâm hóa thành hiện thực, cô thở phào một hơi, không vì cái gì, chỉ vì khi cô bị bủa vây trong bóng tối, có người cầm lấy đôi tay của cô.

Có anh, không hiểu vì sao yên tâm.

Vươn tay về phía anh, giọng nói nhỏ đến khó thể nghe được: “Cứu ... tôi...”

Trước khi mất đi ý thức, mơ hồ nhớ được, một vòng tay ấm áp ôm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 3

“Hàn học trưởng, có người tìm anh..” Một học muội đứng ở cửa, thăm dò gọi.

“Nhờ em nói với cô ấy đợi anh bên ngoài một chút.” Bởi vì hoạt động đón người mới nên anh đang rất bận, bày ra vẻ bất mãn, sửa đi sửa lại cấu trúc bản vẽ, đang bận đến phát điên, mắt cũng không nhìn lên trả lời, cũng không cần biết người kia có nghe hay không, quay đầu lại nói với người bên cạnh: “A Kỳ, công văn trợ cấp kinh phí hoạt động của trường đã gửi đến chưa?”

“Đã đến.” Lấy công văn ra, đưa tới.

Chỉ được một phần ba. Hàn Tử Uy trầm mặt: “Có làm hay không vậy?” Chút tiền đó làm sao đủ? Xem ra bản kế hoạch hoạt động phải chỉnh sửa lại.

“A Huân đâu?”

“Hôm nay cậu ấy không đến.”

Anh nhíu mày: “Không phải sáng nay cậu ấy không có tiết sao?”

A Kỳ cười cười: “Cậu không biết sao? Gần đây cậu ấy rất siêng năng đeo đuổi theo hoa khôi của khoa quản trị kinh doanh, tám phần là đang làm cái đuôi trung thành.”

“Tôi không phải đã nói với cậu ấy hôm nay phải họp thảo luận quy trình hoạt động sao? Thời gian đã không còn, thân là quản lý hành chính mà vứt bỏ mọi thứ chạy đi làm cái gì.” Đây là cố ý làm, muốn anh làm đến chết mà.

Thấy anh trầm mặt, những người còn lại cũng không dám cười đùa nữa.

“Tiểu Hàn đâu?”

“Cô ấy...?” Xong rồi, không ai dám nói, cô ấy đưa điểm tâm đến cho bạn trai sẵn đó học dự thính bên cạnh anh ta luôn.

Trong lòng Hàn Tử Uy đã hiểu, cô ấy có tiếng là giai nhân si tình của khoa, ôn nhu chăm sóc bạn trai, cô ấy còn có thể đi đâu nữa.

“Được rồi, được rồi, trong đây có ai noi cho tôi biết, lúc nào mới có thể họp?” Bỏ lại bản kế hoạch, anh quay đầu ra khỏi phòng.

Aida, gần đây hội trưởng của bọn họ tâm trạng không tốt nha, mọi người tốt nhất nên cẩn thận.

“Cái kia ... học trưởng, anh muốn đi đâu?”

“Tìm thầy hướng dẫn. Trước khi tôi về, tốt nhất nên đủ người cho tôi.”

Ra khỏi cửa chính của khoa, không để ý trong góc có một bóng dáng, chân vẫn bước nhanh.

Chăm chú nhìn bóng lưng biến mất nơi ngã rẽ cầu thang, cô thở than nhẹ, nhịn xuống ý định mở miệng kêu anh.

Một giờ sau, anh trở lại, người cũng đã đến đông đủ.

“Cái kia...” Rất muốn nhắc nhở người mà hôn đã lên chín tầng mây, bên ngoài tiểu học muội còn đang chờ cậu ta, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng không nói.

Bản luận nội dung quy trình tạm ổn, lập kế hoạch, đã là chuyện hai giờ sau.

“Haiz...” Hàn Từ Uy thở ra một hơi.

“Việc này ... học trường ...” Bây giờ nên nói hay không: “Bên ngoài có người chờ anh...”

Thư ký của cuộc họp đi mua nước uống cho mọi người, thấy cô còn đang chờ, rất kinh ngạc.

Tiểu học muội đã đợi gần năm giờ, thân hình tinh tế nhỏ nhắn, yên tĩnh đứng trong góc, cô đứng bước đồng tình, người ngoài nhìn thấy cũng đã không đành lòng.

“Tôi không phải đã nói tôi rất bận sao? Kêu cô ấy chờ một chút, nếu không thì khi khác trở lại.” Kinh phí trường học trợ cấp, thêm phí trợ cấp của khoa, cộng cộng trừ trừ, điều chỉnh một lần nữa, xong mọi việc cũng đã hai giờ sau.

Với tay lấy ly nước đã không còn lạnh uống một ngụm, một mối xoa xoa mi tâm: “Tôi về trước đây, ngày mai đại biểu của năm khoa khác sẽ đến trao đổi, A Huân, cậu đến tham dự, nhớ đúng giờ.”

Ra khỏi khoa, đang định xuống cầu thang, phía sau truyền đến tiếng gọi gấp ngừng: “Này ... Hàn ...”

Anh dừng chân, nghiêng người: “Gọi tôi...?” Bọn họ quen biết sao?”

Nhìn về mặt anh, cũng hiểu anh đã quên tất cả.

Đã sớm biết đó chỉ là những lời nói vô tâm, cũng không ngoài dự liệu, đúng vậy, không có, cho dù có, cũng không nhiều lắm.

Cô gật đầu, đưa ra vật đang ôm chặt trong ngực: “Cái này, tặng anh.”

Đó là một tập bút ký, vẫn còn lưu lại hơi ấm trên người cô, một hình ảnh thoáng qua trong đầu, học đệ hình như nói có người tìm anh, nhưng anh không quan tâm, cũng cho rằng người nọ đã đi rồi...

“Người chờ tôi là cô?” Nhớ lại, hình như hồi giữa trưa.

“Đúng vậy.” Cô đơn giản gật đầu.

“Vẫn luôn ở đây đợi?” Chưa từng rời đi?

Cô kỳ lạ nhướng mày, giống như đang hỏi: Có chuyện gì không đúng sao?

“Tôi quý rầy anh sao?”

“Không có...” Đúng là không có, mới có thể để cho anh hoàn toàn xem nhẹ.

Không biết nên trả lời vấn đề thế nào, anh cúi đầu lật tập bút ký xem che dấu chột dạ, một màn này, đồng thời trong trí nhớ cũng gọi lại, sau một lúc suy tư mới tỉnh ngộ: “A, là cô.”

Anh đã nhớ: “Anh nói, anh muốn em đến tìm anh.” Cô nói, giải thích với anh vì sự xuất hiện của mình ở đây.

Bởi vì anh kêu nên cô mới tìm anh, cô thật sự đã đến?

Anh đã sớm quên chuyện hôm đó, không nghĩ rằng cô thật sự thi vào được trường này, trở thành học muội của anh, hơn nữa làm theo lời anh nói, tặng tập bút ký cho anh, chỉ vì vậy đã đợi anh bảy giờ đồng hồ.

“Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là đến chào hỏi anh, gặp lại sau.” Chỉ vậy mà thôi, cô thực hiện ước định nhìn như vô vị kia.

“Chuyện này...” Mờ miệng muốn giữ cô lại, nhưng lại chịu không nổi phát hiện mình không biết tên cô. Cô dùng tâm về mỗi một bức tranh, còn anh ngay cả tên cô cũng không giữ lại trong ký ức.

“Hương Vãn, Quý Hương Vãn.” Cô quay đầu lại nhìn, nhẹ giọng nói, quan tâm hóa giải sự túng quẫn của anh.

“Khụ, khụ, khụ, Hương Vãn, em đói bụng không? Cùng đi ăn cơm.” Để người ta không công mất hết bảy giờ, dù nói thế nào cũng là lỗi của anh, cũng nên bày tỏ một chút, anh nghĩ cô cũng muốn.

Cô lắc đầu, nhẹ nhàng cười, trên cơ bản không giống như một nụ cười, chỉ là khóe môi khẽ động mà thôi: “Hôm khác đi, em không đói.” Ngừng một chút: “Chuyện hôm nay, anh không cần để trong lòng.”

Nói hôm khác, nhưng bản thân cô cũng biết, bọn họ không có sau này, cho dù gặp nhau trong trường học, anh cũng quên cô.

“Quý Hương Vãn.” Là áy náy hay chuyện khác? Anh không phân biệt được, gọi cô giữ lại, kích động thốt ra: “Nếu hiện tại tình cảm của em không thay đổi, lời hứa hẹn của anh vẫn được tính như cũ.”

Về mặt mềm mòng không thay đổi, cuối cùng cũng biểu hiện chút ngạc nhiên: “Anh chỉ là...”

Có lẽ, mang theo chút bức dọc, bị đám người trong khoa chỉ lo yêu đương đến nỗi bức dọc, vậy thì mọi người cùng nhau yêu đương đi, dù sao hiện tại anh cũng không có bạn gái, cũng không có gì khó xử.

Ngay lập tức cô cúi đầu, không hé răng.

Không khí gần như yên tĩnh, yên tĩnh đến anh cũng ý thức được bọn họ gặp nhau hai lần, nhưng cũng là mười phút trước mới biết tên, cô đấu tranh cũng là chuyện bình thường của con người.

Lúc anh nghĩ lại mình đề nghị như vậy có phải quá đường đột hay không, cô đã nhẹ giọng gần như thờ ra nói: “Được.”

Cô đồng ý, ngược lại anh phản ứng không kịp, có người theo đuổi bạn gái là như thế này sao?

“Ách...” Vậy, kế tiếp phải làm gì bây giờ: “Anh đưa em về nhà.” Chọn một chuyện bình thường nhất để nói với cô, mặc kệ như thế nào, ít nhất cũng phải ra dáng một bạn trai.

Cô nghiêng đầu nhìn chăm chú anh, lại nở nụ cười nhưng không giống cười: “Không sao, anh không cần miễn cưỡng.”

Đây là ý gì? Cự tuyệt sao?

Anh cho rằng, nhìn trộm anh một năm trước, một năm sau thi vào trường anh đang học, hơn nữa không tiếc đợi anh cả ngày, chứng minh là rất thích anh, muốn qua lại với anh chứ? Nhưng cô đã đợi anh bấy giờ, đã không ăn com với anh, còn cự tuyệt anh đưa về,... Rốt cuộc cô đang nghĩ gì?

Một cô gái kỳ lạ, anh không hiểu cô.

Thấy vẻ mặt anh hoang mang, cô nhân nhát bổ sung một câu: “Nhìn anh có vẻ rất mệt, nên nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi.”

Không quan tâm đến sự ngạc nhiên trong mắt anh, nói nhỏ gấp lại, vượt qua người anh dẫn đầu đi xuống cầu thang

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 3.2

“Đã quên rồi sao?” Giọng nói hư ảo như có như không: “Tất cả những gì của chúng ta, ngọt ngào, chua xót, chờ đợi, bi thương, tất cả đều đã quên, cứ như vậy ... quên hết?”

Đủ rồi, đủ rồi! Có thể đừng quấy rầy cô nữa được không? Cô thật sự chịu đủ rồi: “Rốt cuộc anh là ai? Nói cho rõ ràng, nếu tôi thiếu anh cái gì, cũng phải nói cho tôi biết.”

“Không, cô phải tự nhớ ra.”

“Anh...” Cô suy yếu, thống khổ: “Cầu xin anh, nói cho tôi biết, đừng hành hạ tôi như vậy...”

“Hành hạ?” Trong bóng đêm, bóng dáng mông lung không nhìn thấy rõ dần dần nhòa đi: “Hành hạ vô cùng tàn nhẫn, rất là vô tâm, không gì sánh bằng.”

Lần thứ hai tỉnh lại, cô phát hiện đang ở trong phòng mình.

Quay đầu nhìn, nhìn vào gương mặt tuần mỹ, trong nháy mắt cảm thấy quen thuộc mà xa lạ.

“Tỉnh rồi sao? Có thấy đỡ hơn chút nào không?” Dương Phẩm Tuyền rót một ly nước ấm đặt vào tay cô, đỡ cô ngồi dậy, mở rộng hai chân đặt cô dưới thân, hai tay chống bên bên khóa cô vào giữa.

Hơi thở ấm áp sưởi ấm thân thể lạnh giá của cô, trong không khí chỉ còn lại hơi thở của anh.

Duỗi bàn tay lo, xoa bóp bàn tay đang cầm ly nước của cô: “Lúc đó, toàn thân em lạnh như băng, không một chút độ ấm, giống như ...”

“Người chết, phải không?” Giọng nói lạnh nhạt tiếp tục lời anh.

Dương Phẩm Tuyền xoay mặt cô qua, đối diện hung hăng hôn xuống, không giống như lúc trước từ từ từ từ chọc, mà thô lỗ cuồng nhiệt ma sát, vương mắt, cho đến khi môi lạnh từ từ có độ ấm, lúc này mới buông tha cô.

“Chỉ muốn nói giống như từ Bắc Cực trở về. Tôi không có hứng thú làm tình với người chết.”

Anh đang tức giận sao? Quý Hường Văn kinh ngạc như ong mề.

Giọng điệu của anh, biểu tình, không có biến hóa quá lớn, nhưng do da thịt sát vào nhau, có thể cảm nhận được nhịp đập của trái tim, trong máu huyết nhộn nhạo kích động.

“Đương Phẩm Tuyền...”

Anh là bác sĩ tâm lý, chỉ cần một chút biến hóa đều có thể nhận cảm phát hiện ra. Thấy được sự mờ mịt và bất lực, lúc này một cảm xúc nào đó chợt hiện ra rất nhạt, nhạt đến cơ hồ không nắm bắt được, anh có chút sợ hãi, nâng cằm cô lên: “Hường Văn, em nhìn tôi, hít thật sâu vào, nhìn vào mắt tôi, không cần lo lắng, đừng sợ, từ từ ổn định lại cảm xúc...”

Cô nghe lời, sau đó, ánh mắt càng thêm hoang mang.

“Có thể không? Hiện tại, từ từ nói cho tôi biết, ngày hôm nay em đã gặp phải chuyện gì?”

“Tôi... Đương Phẩm Tuyền, nếu tôi là hung thủ giết người, phải làm sao bây giờ?”

Hung thủ giết người?

“Là như thế nào?”

“Hôm nay, tôi gặp vài người, từ những lời họ nói, tôi biết được tôi từng có một người bạn trai giao kết với nhau mười năm, là loại tình cảm khắc sâu đến nỗi không màng đến sống chết.”

“Ừ, rồi sao?”

“Anh ta ở bên ngoài ... ruộng bỏ tôi, tôi mua cây Huberlon, sau đó anh ta bị tai nạn xe cộ, Đương Phẩm Tuyền, anh nghĩ như thế nào?”

Anh nhíu mày, biểu tình nghiêm túc thật dọa người: “Cho nên? Em đang hoài nghi chuyện gì?”

“Tôi không có cách nào không nghĩ như vậy, Đương Phẩm Tuyền, tôi bị mất trí nhớ không phải bị chuyện gì ngoài ý muốn tạo thành, mà nó là từng giọt từng giọt, tôi tự ý thức được là do bị bài xích, có lẽ không chịu được cảm giác tội lỗi ngày càng sâu sắc, có lẽ anh ta chết không được nhắm mắt, hằng đêm tôi từ trong ác mộng tỉnh lại, cũng không dám nhớ lại, cho nên tiềm thức mới ngăn chặn những gì có liên quan đến anh ta...”

“Chuyện này chỉ là do em suy đoán, hiện tại em không nhớ được đoạn ký ức này, cho nên mọi chuyện cũng không nhất định như em nghĩ.”

“Nếu không thì sao? Tôi không thể nghĩ được lời giải thích nào hợp lý hơn. Tỉnh thoảng bên tai tôi vẫn vang lên giọng nói, mỗi đêm đều chìm trong giấc mơ hỗn loạn... Tôi đã quên hết tất cả, nhưng anh ta vẫn không buông tha tôi, anh ta đang trả thù tôi, anh ta không muốn tôi quên đi tất cả, anh ta không để cho tôi yên...”

“Nếu như vậy, thì đã sao?” Anh bình tĩnh nói.

“Cái gì?”

Đương Phẩm Tuyền cũng không có bất cứ biểu tình gì: “Không phải anh ta ruộng bỏ em sao? Nghiêm khắc mà nói, bi kịch này là do một tay anh ta tạo nên, ruộng bỏ một người phụ nữ không oán không hỏi theo mình mười năm, anh ta... chết chưa hết tội, có tư cách gì oán giận? Buông tha cho bản thân mình, Hường Văn, không cần áy náy, ép buộc mình.”

Có thể không? Cô có thể như vậy không?

“Thật thống khổ, Đương Phẩm Tuyền, tôi có thể không tìm lại đoạn quá khứ đó?” Đó chỉ là một đoạn ký ức ngắn, nhưng làm cho cô khó chịu đến không chống đỡ được, khó trách trước kia cô lựa chọn quên hết tất cả, hiện tại lần thứ hai khai quật lại, cô có khả năng thừa nhận hay không.

“Tùy em. Nếu em cảm thấy tốt, tôi không để ý đến sự thay đổi của em, tôi sẽ hủy bỏ ước hẹn, sau đó, tôi nghĩ em cũng không cần tôi nữa, em có thể như vậy sống cả đời, sẽ không ai có ý kiến.” Lời nói lãnh khốc, giống như vừa rồi chưa từng có chút ôn nhu nào, cô muốn trải qua cuộc sống của mình như thế nào cũng không liên quan gì đến anh.

Có thể không? Cô có thể trống rỗng sống hết quãng đời còn lại, không tình cảm giống như một Hoạt Tử Nhân (Người đàn độn)?

“Không, tôi không muốn.” Ngón tay nhỏ nhắn vô thức nắm chặt vạt áo trước ngực anh, đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch, giống như người rót xuống nước không thờ được, thống khổ rên rỉ: “Cứu tôi, xin anh, cứu cứu tôi...”

Thần sắc anh dịu đi, ôm cả chân và người cô vào ngực: “Tôi sẽ, chỉ cần em kiên trì, tôi sẽ thời thời khắc khắc ở bên cạnh em.”

“Phải không... không rời khỏi tôi?” Ngay cả bạn trai mười năm yêu nhau, cũng có thể trong nháy mắt ruộng bỏ, cô không hiểu anh lấy đâu ra tự tin, nói thời thời khắc khắc ở bên cạnh cô, thậm chí bọn họ không có tình yêu.

“Phải.” Tầm mắt xuyên qua cô, rơi không không gian hư vô, mơ hồ không thể nắm bắt: “Trừ phi tôi không có cách nào tự chủ.”

“Đương Phẩm Tuyền...” Biểu tình của anh lúc này hư hư thật thật, cảm giác không thể nắm bắt làm cho cô sợ hãi, giữ chặt đốt ngón tay, nắm chặt lại.

“Thế nào?” Anh cảm nhận được.

Cô đang bất an, rất bất an.

“Tôi ... yêu anh có được không? Có phải có tình yêu, anh sẽ không bỏ quên tôi, luôn quan tâm tôi?” Hiện tại cuộc sống của cô trống rỗng, chỉ còn anh, cũng chỉ có anh, nếu như cả anh cũng bỏ đi, cô không biết còn ai có thể giúp được cô. Mất đi đôi tay duy nhất có thể nắm lấy tay cô, cô sợ, mình sẽ ở trong bóng đêm vô tận vĩnh viễn cô đơn.

Cho nên, cô mới muốn dùng tình yêu để giữ anh lại?

“Tình yêu cũng không thể nào bảo đảm đàn ông sẽ không rời không bỏ, chuyện này không phải em đã biết rồi sao? Chỉ một lần đã làm cho em bị thương giống như một người tàn phế, tại sao còn ngốc đến nỗi muốn dùng tình yêu để giữ lại tôi?”

Đây là ý gì?

“Cho phép tôi yêu? Hay là không cho phép?”

Thật là ngốc? Tình yêu là không có cách nào do lòng người chỉ phối được. Đồng ý cho cô yêu, cô chưa hẳn có thể yêu, không đồng ý cũng không nhất định có thể ngăn cản, đồng ý và không đồng ý, làm sao có thể do ý muốn của con người?

Anh không tiếng động thờ dài, như có như không thì thầm: “Cũng giống như 'Hoa hoa thảo thảo do nhân luyện, sinh sinh tử tử theo nhân nguyện, cho dù chưa xót không người oán'.”

“Cái gì?” Con người trong suốt một mảnh hoang mang.

Anh cũng không hy vọng cô có thể hiểu, chỉ lộ ra nụ cười ôn hòa, đổi sang chủ đề khác: “Hương Vãn, em có biết em khác người ở chỗ nào không, so với người thường thì trong tình cảm cố chấp và cuồng nhiệt hơn? Một khi đã yêu là toàn tâm toàn ý, dùng sinh mệnh của mình để trả giá, dùng tất cả của mình để giữ lại người đàn ông mình yêu, cho nên em đã đánh mất đi năng lực tự vệ của mình.”

“Tình yêu không nhất định có thể thành công để tôi giữ anh lại, nhưng nếu không có tình yêu, chúng ta ngày cả điều cơ bản nhất liên quan đến nhau cũng không có.” Anh càng không có lý do để ở lại.

Anh vẫn như cũ không thay đổi sắc mặt, chỉ dùng tay nâng gương mặt tinh tế lên, nghiêng người hôn lên môi cô.

“Đương Phẩm Tuyền...” Cô lại rất kiên trì, muốn có được đáp án.

Rất ít khi cô đối với một chuyện gì cố chấp như vậy, cảm xúc của cô, lại càng rõ nét.

Anh cười: “Tôi sẽ ở bên cạnh em, bất luận là có tình yêu hay không.” Như thế cũng xem như là cho cô đáp án rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 3.3

(Bắt đầu từ phần trước hai nam nữ chính có chuyển biến tình cảm nên mình đổi xưng hô là anh-em cho tình cảm luôn nhé.)

Sáng hôm sau thức dậy, vẫn như mọi ngày, bên gối trống không.

Chỉ khác với lúc trước, bên cạnh bữa sáng thêm một vật tinh tế khéo léo, là chiếc điện thoại di động phù hợp cho phụ nữ dùng.

Thuận tay bấm nút mở khóa, trong danh bạ trống rỗng chỉ có một cái tên : Đương Phẩm Tuyền.

Cô kinh ngạc. Hành vi tìm anh tối qua của cô làm anh sợ sao?

Tuy bên ngoài lời nói của anh bình tĩnh không tỏ vẻ gì hết, nhưng cách làm này lại để lộ chút gì đó.

Tìm nhẹ nhàng rung chuyển, anh không hiểu được rằng, hành vi như vậy đã vượt qua giới hạn rồi sao?

Cho tới nay, anh chỉ tìm kiếm khoái hoạt ban đêm, mà cô chỉ cần một vòm ngực ấm áp xoa đi lạnh lẽo, chẳng qua là đến với nhau lúc cần thôi, giống như là một dạng cân bằng sinh thái, anh không nên, cũng không cần phải quan tâm đến nhu cầu của cô.

Cô lại không hiểu được ý nghĩa thật sự phía sau hành động này, đây là không tiếng động đồng ý và dung túng. Ban ngày cô có thể đến tìm anh, không còn giới hạn vền vền vào ban đêm nữa...

Nhưng mà, nếu nói anh muốn không chỉ những thứ này, tới qua vẫn chưa từng đồng ý cho cô thương anh.

Anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Phát hiện mình lại có khát vọng mãnh liệt nghiên cứu anh, ngón tay không tự chủ đã ấn phím gọi.

“Đã đây?” Giọng nói đầy dịu dàng vào lúc cô không kịp tắt máy truyền vào tai, cô đưa di động để lại bên bên tai.

“Đã dùng bữa sáng chưa?”

Cô thậm chí còn chưa lên tiếng, anh lại hoàn toàn không nghi ngờ hỏi thân phận người gọi đến.

“Chẳng lẽ em gọi điện, người lại rơi vào trạng thất thần nữa rồi?”

“Không, không có.” Cô lập tức phủ nhận lại nghe tiếng anh sâu kín cười nhẹ.

“Vậy thì tốt. Thời tiết hôm nay tốt, em có thể đi ra ngoài một chút, thử dung nhập vào dòng người, quan sát họ, nghe ngóng họ, đừng thường xuyên ở nhà ngăn người, như vậy đối với em không tốt.”

“Ừ”. Không phải anh mở hết tất cả cửa sổ trong phòng, làm cho ánh nắng mặt trời lòi cuốn cô sao?

Anh lại nói tiếp: “Gặp được chuyện hay có thể đi thử một chút, không biết làm như thế nào có thể gọi hỏi anh, nếu gặp được người quen lúc trước...” Anh dùng một chút. “Bất kể phát hiện ra điều gì, lập tức gọi điện cho anh, không phải sợ, biết không?”

“Đã biết.” Thật ra lời này đã nói không ít lần, khi cô hoang mang bị ác mộng làm thức giấc, tiếng nói mờ ảo quấy nhiễu bên tai... Anh lại trở thành người từng bước dẫn dắt cô, chỉ điểm cô từ mù mờ đến điểm sáng. Trước kia, chỉ trong phạm vi tư vấn tâm lý, nay đột nhiên đổi hướng đến vấn đề khác, lại hiện lên một chút ấm áp.

Cô nghe lời anh, ăn xong bữa sáng, tới công viên gần đây, ngồi trên xích đu xem trẻ em chơi đùa, vui cười. Tiếng trẻ em nghe ở bên tai như một âm thanh tự nhiên, nắng vàng xuyên qua tán cây trên cao ấm áp bao quanh lấy cô.

“Đi à, cho đi.” Một bé gái tầm ba bốn tuổi đưa cho cô một quả táo, nụ cười đầy ngọt ngào vui vẻ.

“Cảm ơn bé.” Cảm nhận được tình cảm tinh khiết không nhiễm tạp chất, cô sờ sờ đầu cô bé, cõng xuống chiếc vòng bạc trên cổ tay nhỏ làm quà đáp lễ.

Bé gái lắc lắc chiếc vòng bạc dưới ánh mắt trời chói lọi xinh đẹp, vẻ mặt mang theo vui thích nguyên thủy nhất, cô nhìn mà tâm tình lại thấy khá hơn.

Thì ra, vui vẻ có thể bình thường giản dị như vậy, Dương Phẩm Tuyền muốn cô cảm thụ điều này sao?

Buổi trưa, cô ăn một chén mì thịt bò khó ăn ở quán ven đường, nhưng khi cô gọi điện nói với Dương Phẩm Tuyền, cô còn muốn quay trở lại ăn một lần nữa.

“Sao lại khó ăn?”

“Nước quá mặn, thịt bò quá già, cần hoài cũng không nát, bàn cũng bẩn, đầy dầu mỡ.”

Khó có được cô đối với sự việc lại có nhiều cảm nhận như vậy, anh không dấu vết dụ dỗ cô nói nhiều thêm: “Vậy vì sao em lại còn muốn đến lần nữa?”

“Thái độ của bà chủ rất thân thiết, hỏi em có nóng không, giúp em mở quạt, đổi ly trà đào, theo em nói chuyện phiếm, hỏi em đã có bạn trai hay chưa? Thật tội nghiệp, buồn bán không tốt, lần sau lại tới nữa.”

Anh cười nhẹ: “Em lại giàu lòng thương cảm rồi.”

Lòng thương cảm của cô cũng không chỉ có như vậy.

Ba giờ chiều, anh lại nhận được điện thoại của cô: “Dương Phẩm Tuyền, em có thể nuôi chó không?”

“Không được.” Anh ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ đã lập tức phản đối.

“Nhưng mà...” Cô khó chịu như muốn kháng cự.

“Nói cho anh biết trước, chó ở đâu ra?”

“Sau giữa trưa ở đây mới có con mưa rào có sấm chớp, bọn nó trốn mưa cùng với em, em mua com nắm cho bọn nó ăn, sau đó bọn nó liền đi theo em, không chịu đi.”

Bọn nó? Thì ra không chỉ có một con. Giữa trán Dương Phẩm Tuyền mờ hồ đau, lúc này thật hi vọng cảm xúc của cô không cần phải đầy đủ.

“Nghe lời anh, cách xa chúng nó một chút, anh nói không thể nuôi là không thể nuôi.”

“Nhưng mà... chúng nó làm sao bây giờ?”

Xem ra không có ý định bỏ qua bọn chó.

Anh thở dài, coi như thỏa hiệp: “Được, em có thể đưa bọn nó về, nhưng không được tới quá gần bọn nó. Buổi tối anh sẽ qua, bắt bọn nó mang về đây nuôi, cho đến ngày có người tới khám bệnh nhìn thấy nguyện nhận nuôi bọn nó.”

Cái gì gọi là đừng đến quá gần? “Ngay cả giúp nó tắm rửa cũng không được sao?”

“Buổi tối anh sẽ tắm, bắt bọn nó ở ngoài ban công là được rồi. không cho vào trong phòng.”

Thật lạnh lùng. Cô lẩm bẩm, tắt điện thoại, nhưng đối với lời nói của anh cô luôn tuân theo từng chữ.

Mười giờ đúng, anh đến.

Liếc nhìn ba con chó ngoan ngoãn đợi ngoài ban công, anh vén tay áo, ôm vào phòng tắm. Mấy chú chó giẫy giụa hại anh một thân ẩm ướt, người chó giữa lúc kháng chiến lại phát hiện một con có thai.

Xử lý hết đám chó, anh ôm trở lại ban công, cho vào lồng sắt, cô ngay cả dây xích, đồ ăn đều mua xong xuôi. Quay đầu lờm cô một cái, sau đó vào phòng tắm tắm gội lại, xong rồi quần một cái khăn lông quanh hông ra ngoài như thường lệ.

“Em thích bọn nó?” Anh gãi mái tóc ướt hỏi cô.

“Không có.” Cũng không phải thích, chỉ là muốn có gì đó thu hút sự chú ý của cô.

“Không thể giữ lại một con được sao?”

“Không thể.” Anh thuận tay đưa qua cho cô hai, ba cuốn sách dạy nấu ăn: “Đi qua nhà sách tiện tay mua. Nếu sợ đầu óc trống rỗng, muốn tìm gì đó bù vào... hơn nữa thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, nếu em không ngại thì nghiên cứu món ăn bài thuốc mùa đông đi, anh biết tài nấu ăn của em, phương thức nấu món ăn bài thuốc chắc là không làm khó được em đâu.”

Cô lấy máy sấy, thay anh thổi khô mái tóc ướt.

Dương Phẩm Tuyền nhú mày, đem hành động kinh ngạc này giấu sâu vào suy nghĩ sâu xa trong mắt.

[/s

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 4.1

Câu nói thứ hai của anh quá bí ẩn.

Anh muốn nhận được chân tình của cô nhưng đã có vợ chưa cưới xinh đẹp.

Anh vì cô quên cả sống chết nhưng chưa từng hứa hẹn mãi mãi.

Anh hiểu trái tim cô, lại chỉ muốn theo cô một đoạn đường.

Người đàn ông đó làm cho cô hoang mang, làm cô rối loạn.

Làm cho lòng cô từng chút một sa vào sâu trong mê muội.

“Xin hỏi. . .Hàn Tử Uy có ở đây không?”

“Tìm học trưởng chúng tôi sao?” Đối phương quan sát cô một chút, nhanh chóng nhận ra là cô gái chờ nhiều giờ vào ngày hôm qua. “Lát nữa anh ấy mới tới, cô tìm anh ấy có chuyện gì không?”

“...Lát nữa tôi có tiết học, có thể phiền anh giúp tôi đưa cái này cho anh ấy không?”

Yêu cầu của một cô gái xinh đẹp luôn làm cho người khác không đành lòng từ chối. Người đó nhận lấy túi bánh sandwich cùng với sữa tươi, tò mò hỏi: “Cô và học trưởng Hàn là quan hệ gì?” Còn giúp anh ấy chuẩn bị bữa sáng nữa.

“Không có, không có quan hệ gì đặc biệt, chỉ là bạn bè thôi.”

“Oh.” Lại thêm một cô gái yêu đơn phương.

Sau đó, Hàn Tử Uy hết tiết học, liếc mắt nhìn túi giấy trong tay tổ trưởng tổ hoạt động đưa tới. “Gì đây?”

“Có người nhờ tôi chuyển cái này cho cậu.”

“Có nói là ai không?”

“Cô ấy nói chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

Anh không để ý gật đầu: “Tôi ăn rồi, ai chưa ăn sáng thì cầm ăn đi.”

“Sao lại phụ tâm ý người ta như vậy?” Cứ hai ba ngày lại chà đạp tâm ý nữ sinh, sớm muộn gì cũng bị trời phạt.

Hai tuần liên tiếp như vậy, bữa ăn sáng đưa đến phòng hội sinh viên hay lớp học chưa từng bị gián đoạn.

Có lúc anh thức dậy sớm, ăn ở nhà rồi mới ra cửa; có lúc vội vàng đi học, không kịp dùng điểm tâm, mới dùng phần cơm kia, có điều số lần không nhiều lắm, mỗi tuần nhiều lắm chỉ ăn một lần.

Do hoạt động đón sinh viên mới, anh bận tới tối tắm mặt mũi, công việc kéo dài lại dồn dập, cùng với tình trạng người năm khoa khác không thể chung quan điểm thường xuyên xảy ra, lại phải cân bằng việc học, tính tình anh cũng trở nên nóng nảy.

Lúc này, giáo viên nổi danh Đại Đạo Vương cho bài kiểm tra nhỏ, đừng coi thường bài kiểm tra nhỏ này, tính tình Đại Đạo Vương cực kỳ biến thái, tỷ lệ của điểm số thông thường chiếm đến năm mươi phần trăm, nếu bình thường thì anh không coi trọng điểm danh để tăng thành tích, bỏ lỡ một bài kiểm tra nhỏ, nhưng mỗi học kỳ chỉ có một bài kiểm tra nhỏ như vậy, nếu không cẩn thận cúp trúng buổi, thì hãy cầu may đi.

Bởi vậy lúc này, anh tới sớm hơn thường lệ, ngồi ngay ngắn trong phòng học nhồi nhét kiến thức.

“Hàn Tử Uy, có người tìm.” Nghe bạn học gọi, anh tùy ý nhìn thoáng qua cửa sổ, rồi dừng lại.

“Sao em lại đến đây?” Nếu không nhìn thấy cô, anh thật sự quên mất sự tồn tại của cô bạn gái này.

“A... Hôm nay anh tới sớm vậy.”

“Có bài kiểm tra.” Anh trả lời một cách thờ ơ, ánh mắt rơi vào bữa sáng cô cầm trên tay, bưng tỉnh nói: “Bữa sáng này là em chuẩn bị?”

“Em... không biết anh thích ăn gì, cho nên... cho nên...anh có đặc biệt thích ăn gì không? Có thể nói cho em biết.”

Ngu ngốc! Anh thật ra muốn nói cho cô biết, anh hoàn toàn chưa dùng qua bữa sáng do cô chuẩn bị.

“Em...” Cuối cùng, anh dùng từ ngữ ôn hòa hơn, che giấu mặc cảm tội lỗi đột nhiên xuất hiện: “Em không cần phải làm như vậy, anh... Ăn rồi.”

Cô khẽ nhếch miệng, rồi cười nói: “Em biết. Bạn học của anh có nói.”

“Vậy sao em còn cười được?” Dừng tâm bị chà đạp, cô không tức giận sao?

“Thật không ngờ anh lại nói thẳng thắn như vậy. Anh không cần để bụng, mỗi ngày em đều phải chuẩn bị bữa sáng, làm nhiều thêm một phần cũng không phiền toái, chỉ cần có giúp anh được một lần là đủ rồi.”

Nói cách khác, cô không muốn anh đói bụng một chút nào.

Anh hoàn toàn á khẩu không trả lời được.

“Vì sao không nói với bọn họ, em là bạn gái anh?”

Lúc này đôi lại cô cúi đầu, không tự nhiên.

“Em không biết, anh có nghiêm túc hay không?” Cô chưa từng xem câu nói kia của anh là thật, nhưng mà bởi vì câu nói đó nên cô mới có lý do để biểu đạt sự quan tâm với anh, thoạt nhìn sẽ không quá kỳ quái.

Có người bạn gái như thế này sao? Hai tuần không quan tâm cô, cô không tức giận, tâm ý cũng bị anh tiện tay cho người khác, cô cũng không để tâm, như thế anh chỉ có thể đưa ra một lý do...

“Em thật sự rất thích anh sao?” Nghĩ đến đây, tâm tình đột nhiên trở nên tốt hơn. Là đàn ông, được người khác phải chú ý như vậy, cảm giác thật sự không tệ..

Anh thích cách cô yêu thích anh.

Cô đỏ mặt.

Anh cầm lấy cái túi trong tay cô, cúi người nói: “Cảm ơn buổi sáng của em. Lần sau cứ quang minh chính đại mà nói em là bạn gái của anh.”

Hàn Từ Uy bình thân không kiêng dè giới thiệu thân phận bạn gái, ngược lại cô không được tự nhiên lắm.

Anh nói, lúc cô không có lớp có thể tới tìm anh, ở phòng hội sinh viên hoặc ở lớp học, chỉ cần cô không chê nhàm chán. Anh chỉ thuận miệng nói một câu, cô lại nhẹ nhàng cười đáp: “Tốt.”

Đôi lúc, anh bị công việc bận rộn quán thân, không thể lên lớp học được, cô còn có thể đi thay anh, ghi lại trọng điểm đem về sau khi nghe giảng, thậm chí có mấy lần thay anh viết bài kiểm tra nhỏ.

Chuyện này là không đúng, nhưng nhìn anh không có cách nào phân thân ra làm, nên nguyên tắc gì cô cũng không kiên trì được, thậm chí muốn giúp anh một chút gì đó.

Thật ra anh không xứng đáng làm một người bạn trai, ngay cả việc cô thay anh làm bài thi anh cũng không biết, mỗi lần trở về đều bận rộn, hoàn toàn không nhớ tới sự tồn tại của cô, ban ngày vứt cô lạnh nhạt ở một bên là chuyện bình thường.

Có lúc rảnh, anh cũng hẹn cô đi ra ngoài, dạo phố hoặc xem phim, chỉ có điều thường xảy ra tình trạng, anh bận rộn đến quên hết tất cả, mặc cho cô ngốc đứng đợi nhiều giờ.

Đến lúc anh nhớ, thở hồng hộc chạy tới, biết bản thân không đúng, nên tìm từ ngữ xin lỗi trên đường đi.

“Thật xin lỗi, anh tới muộn, em chờ rất lâu phải không?” Anh hỏi vô cùng chột dạ. Nhìn kim đồng hồ chỉ, rõ ràng lên án anh tới trễ nửa tiếng.

“Không sao cả.” Không hỏi nguyên do, nghênh đón anh vẫn mãi là vẻ mặt dịu dàng như nước của cô.

Có lẽ biết được cô sẽ không so đo với anh nên anh không hề lơ đãng có một ngày cô sẽ thật sự tức giận, sau đó rất nhiều chuyện trở thành đương nhiên, cũng không có ý quan tâm, thời gian anh đến lần sau trễ hơn lần trước, vẫn mãi không phải là lần cuối cùng.

Cô có một cuốn bút ký, lúc nào cũng mang theo bên người, thỉnh thoảng sẽ cúi xuống bôi xóa viết lung tung gì đó, vẻ mặt cười thần nhiên yếu ớt, dường như cô cười đắc ý, bất kể là ở phòng hội sinh viên hay ở địa điểm hẹn chờ anh tới trễ.

Vì vậy anh nghĩ, khi anh bận việc thì cô một mình cũng có thể tự kiếm niềm vui, nên anh cũng không cần phải lo nghĩ.

Cô luôn rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người khác quên mất sự tồn tại của cô.

Anh vẫn luôn không để ý đến cô, hết lần này đến lần khác.

Quên mất cô đã trở thành thói quen, có lẽ bởi vì anh chưa thật sự đặt cô vào trong lòng.

Chờ đợi anh, cũng đã thành thói quen, có lẽ cho đến bây giờ, cô vẫn chưa thật sự tức giận với anh.

Cô rất đẹp, vẻ đẹp khiến ai cũng thích, đàn ông vĩnh viễn là háo sắc, hơn nữa tính tình cô ôn hòa, cho đi nhưng không đòi hỏi nhận lại cái gì, anh nghĩ, đây có lẽ là nguyên nhân anh thích cùng cô qua lại! Anh chán ghét phải ứng phó với con gái không hiểu lý lẽ.

Anh không phủ nhận, bản thân có thói hư tật xấu của đàn ông, sự dịu dàng, bao dung của cô thỏa mãn bản tính đàn ông của anh, cho dù anh có làm gì, cô vĩnh viễn không so đo với anh, giữa yêu và được yêu, anh ích kỷ lựa chọn được yêu, hưởng thụ sự dịu dàng đó của cô.

Muốn nói anh thích cô ở điểm nào, có lẽ là thích cách cô thích anh, thích tính tình cô mềm mại như nước, thích cô không tạo áp lực về sự tồn tại của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 4.2

“Vân Vân...” Mỗi đêm, mỗi đêm, tiếng thở dài đau buồn vẫn cứ lặp lại, dây dưa quấn lấy cô, khiến cô không thể ngủ yên.

“Anh... Cuối cùng là muốn làm gì?” Cô suy nghĩ anh âm hồn không tan như vậy, có phải là trong lòng có oán hận.

“Tôi chỉ là... Đang tìm...?”

“Tìm cái gì? Tôi tìm giúp anh.” Cô giúp anh, coi như bồi thường hoặc chuộc lỗi cũng được. Như vậy, anh sẽ buông tha cho cô, không dây dưa nữa đúng không?

“Tìm cái gì...” Anh cười khẽ đầy thâm lương, không thấy rõ vẻ mặt, nghe qua giống như muốn khóc: “Vân Vân...”

Giọng nói anh nhỏ dần lại, anh vẫn như vậy, trong mơ quấy rối cô, để lại một chuỗi đầy bí ẩn rồi biến mất.

Tin tức TV nói, tối nay sẽ có luồng không khí lạnh đầu tiên tới, nhiệt độ sẽ giảm xuống mười độ.

Quý Hường Vân ở trong thư phòng, xem sách dạy nấu ăn dưỡng sinh, tùy ý dừng lại một trang trong đó. Có lẽ tối nay cô sẽ nấu món này xem thử.

Đã có chủ ý, cô bắt đầu bận rộn.

Cũng có thể sự thật giống như Dương Phẩm Tuyền nói, tìm một việc gì đó làm, lấp đầy đầu óc trống rỗng, cuộc sống sẽ trải qua phong phú, vui vẻ hơn.

Năm giờ chiều.

Đang nói chuyện cùng vợ chưa cưới, tay thu dọn lại mặt bàn, vừa mới đặt điện thoại xuống thì chuông lại vang lên, anh thuận tay bấm nghe.

“Tối nay... Có rảnh không?” Giọng nói hơi ngập ngừng ở đầu bên kia vang lên.

Anh dùng tay một chút, không cần nói tên, cũng không cần nói lời dư thừa, đã giữ lấy toàn bộ chú ý của anh.

“Làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì đặc biệt.”

“Vậy nói một chút chuyện [không tính là đặc biệt] đó đi”.

“Tối nay có thể dùng buổi tối với tôi không?”

Anh ngẩn người, dường như bị thái độ khác với lúc bình thường của cô dọa.

“Tôi... Có làm một bàn đồ ăn.” Quá kích động, sau khi làm xong cô mới ngẩng ra nhìn một bàn đầy đồ ăn, mới nghĩ tới bản thân mình ăn không hết..

Ở bên kia yên lặng thật lâu.

Cô biết, cô đang phá vỡ trạng thái cân bằng giữa hai người.

Trước mười giờ tối, anh thuộc về vợ chưa cưới của anh, không có quan hệ gì với cô, dĩ nhiên yêu cầu này của cô đã vượt quá giới hạn.

Cô chán nản, muốn thu hồi lại: “Tôi chỉ thuận miệng nói, nếu không tiện...”

“Tôi biết.” Anh khẽ nói một câu nhẹ nhàng, chặn lại cô nói tiếp.

Lời này có ý gì? Anh đồng ý sao?

Cúp điện thoại, cô ngồi yên trên ghế sa lông, một lúc lâu vẫn chưa bình tĩnh lại.

Bây giờ đúng, anh bước vào nơi ở của cô gái sống độc thân.

Không nghĩ tới anh sẽ đến như đã nói, đến giờ cô vẫn chưa thật sự trở lại bình thường.

“Em nấu gì? Dù sao cũng phải nói cho tôi biết chuyển đi đến đây là đáng giá chứ?” Anh ở trước cửa cúi người thay đôi dép trong nhà, cười hỏi cô đang ngần người.

“Cá tuyết hấp, vằn thắn cay, đậu cove xào ớt, dưa leo trộn, vịt chiên tỏi, còn có một nồi canh sườn hầm.” Cô vừa nói tên các món ăn, vừa bước theo anh đến phòng ăn.

Anh đứng trước một bàn đồ ăn, im lặng không nói.

Thấy anh một mực đứng im, cô lại nói: “Tôi không biết anh thích ăn gì, nấu theo trực giác, có lẽ trước kia tôi thích ăn.”

Lúc này anh mới quay đầu lại, cười nhẹ trấn an theo thói quen: “Rất phong phú.”

Cô thở phào nhẹ nhõm: “Tôi đi bới com.”

Từ đầu đến cuối, ánh mắt anh đều nhìn theo bóng lưng đang chuyển động của cô, đợi cô bưng tới hai chén com, cùng nhau dùng bữa.

“Không biết có ngon không, có lẽ...”

“Rất ngon.” Chặn lại lời nói của cô, anh nhẹ nhàng dùng tiếp.

“Thật không?” Anh còn chưa động đũa, nhưng cô vẫn nhận được trấn an như cũ.

Cô vẫn như trước, không xác định được đây có phải là những món cô thích không, cô ăn một bữa com không có nhiều cảm nhận lắm, khẩu vị của cô trước giờ không tốt, trên cơ bản cô ăn có chút không được tập trung.

“Muốn nói chuyện gì sao?” Anh gấp miếng cá, thay cô mở đầu.

“Hôm nay anh không có việc gì sao?”

“Không có việc gì.” Nhưng sự thật là anh đã lỡ hẹn với vợ chưa cưới.

“Thức ăn... có vừa miệng không?”

“Rất ngon.” Anh lấy hành động chứng minh, phân nửa đồ ăn trên bàn đều vào trong dạ dày của anh.

“Trong nồi com điện còn thức ăn dưỡng sinh, dựa theo sách dạy nấu ăn anh mang đến, một lát nữa có thể ăn được rồi.”

“Ừ.” Anh trả lời ậm ờ.

Lúc sau, Dương Phẩm Tuyền bước ra khỏi phòng tắm, cô nằm dựa ở đầu giường nghiên cứu sách dạy nấu ăn, anh bước lên trước, lấy sách dạy nấu ăn ra, vui mặt vào lòng bàn tay mềm mại sau đó hôn nhẹ, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn em, vất vả rồi.”

Cô có chút lúng túng: “Đây cũng chỉ thuận tiện thôi, dù sao một mình em cũng ăn không hết.”

“Không có chuyện gì là đương nhiên hết, nhận ân huệ của người ta, cũng không thể đã được lợi còn khoe mẽ.”

Cô cứng người lo lắng để mặc cho anh hôn, lòng bàn tay nóng lên, có chút run run.

Hành động của anh, giọng điệu của anh giống như người chồng đi làm trở về, bày tỏ sự quan tâm ân cần với người vợ xử lý công việc nhà vậy. Anh không biết, mọi việc hôm nay đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu quá nhiều rồi sao?

Vài đoạn kí ức thoáng qua, trước kia anh cũng có nhiều cử chỉ thân mật này, nhưng cô không nhận ra, chỉ cho đó là nhu cầu tình dục.

Mà hôm nay tiết trời ẩm lại, trong tim lơ mơ xúc động điều gì đó.

“Em đỏ mặt?” Tay anh sờ nhẹ lên da mặt mòng của cô, thương thức vẻ mặt không được tự nhiên của cô.

Cô càng ngày càng giống như một người bình thường.

“Không có.” Cô né tránh, trả lời cứng nhắc.

Anh vui thích cười nhẹ, tiến lên hôn cô, đầu tiên là chơi đùa gặm cắn môi cho đến khi cô nhỏ giọng oán trách “Ngứa...”, anh mới lửa nóng xâm lược, ở trong môi mềm làm càn chiếm thành đoạt đất.

“A...” Lời nói nhỏ nhẹ mơ hồ bị anh cắn nuốt: “Dương...”

“Ừ?” Tạm thời nghỉ ngơi, có lòng tốt để không gian cho cô kháng cự.

“Mùi tôi... Nồng quá...” Dù anh đã đánh răng, mùi vị vẫn không bay hết, hơn nữa anh lại nghiêm túc tấn công điên cuồng món vịt chiên tôi.

“Đúng vậy, anh cố ý đó.” Anh hào phóng nhận tội, khoe miệng khê nhếch, vui vẻ khi trò đùa dai được thực hiện.

Cô không có nghĩ tới, có lúc mình sẽ muốn anh biến đi cho khuất mắt.

“Tránh ra, anh ra phòng khách ngủ đi.”

Cô phát cáu rồi đó.

Anh cười càng thêm vui vẻ, cố gắng không ngừng dây dưa: “Muốn nói ngừng? Sợ không còn kịp rồi!”

“Đương Phẩm Tuyên!” Cô lấy sách dạy nấu ăn đập anh, anh lại lấy bộ phận nóng bỏng cứng rắn cọ xát cô, độ lớn đó khiến cho người khác phải lưu luyến.

Đúng là động tác hạ lưu gì cũng có thể làm ra, da mặt dày này giống như bọn họ là đôi vợ chồng già vậy.

Không thoát khỏi anh cố ý quần quýt si mê, lại bị động tác chọc ghẹo đốt lửa của anh khơi dậy lửa dục, khuôn mặt cô ửng hồng lên, hơi thở bắt đầu không yên.

“Văn Văn...” Anh than nhẹ, bỏ đi vui đùa, cùng cô hôn sâu.

Cô không nhắm mắt, bình tĩnh nhìn anh chuyên tâm hôn cô.

Anh hôn một cô gái khác cũng triền miên vô tận như vậy sao? Cô không thể không suy nghĩ, giờ phút này về mặt tình thâm của anh khiến cô ảo tưởng rằng mình là bảo bối duy nhất được anh cưng chiều.

Bàn tay anh vẫn về rồi loạn lại tăng thêm một phần dã tính.

“Anh có thể đồng ý yêu cầu này của em không? Ngày mai đi xem phim với em được không?”

Ảo tưởng cũng được, cô nghĩ bản thân muốn cảm nhận cảm giác làm người yêu. Trong tim mơ hồ cảm nhận được cảm giác quý báu này, cô không muốn bỏ lỡ.

“Không được.” Anh từ chối không chút nghỉ ngơi.

Cô hơi cau mày: “Ừ, cũng không sao.” Cũng phải, quan hệ của bọn họ chỉ giới hạn trong gian phòng này, ra khỏi cửa, bọn họ là hai người xa lạ.

“Em muốn xem phim gì? Anh sẽ tìm DVD, ở nhà xem với em.”

“Không cần.” Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, cô chủ động tiếp tục hành động đốt lửa của anh.

Anh nhận được kích lệ, kéo tay cô ra làm tiếp nhiệm vụ cời dây áo, da thịt ầm ập kề sát nhau có thể cảm nhận được mỗi nhịp đập.

Cô thờnh nói: “Tắt đèn...”

“Không muốn... Anh muốn nhìn em” Anh dịu dàng dạy dỗ yêu thương, hết lần này đến lần khác hôn lên mỗi một nơi trên da thịt cô.

“Đừng... Như vậy...” Cô rên rỉ, môi lưỡi ẩm ướt kỳ diệu roi xuống thân thể của cô, đốt lên nhiều ngọn lửa khiến cô vô lực chống đỡ, giống như bản thân không thể nhận thêm nhiều vui thích nữa.

Phản ứng của cô lấy lòng anh, anh đem hết khả năng mang đến vui thích cho cô, dùng hành động dịu dàng kỳ diệu này, dạy người phụ nữ cảm giác đạt đến cực hạn cả đời không quên.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 5.1

Cô vẫn luôn biết, cô và anh không xứng đôi.

“Em nói nghe này học trưởng, rốt cuộc anh coi trọng cô ta ở điểm nào vậy? Vì vẻ ngoài xinh đẹp sao? Cô ta cũng đẹp đấy, nhưng hoa khôi của hệ ngoại

ngữ cũng có cảm tình với anh, đã ra ám hiệu anh có thể theo đuổi cô ấy đó.”

“Tại sao tôi phải theo đuổi cô ấy?” Hoa khôi của hệ ngoại ngữ tự cho là đúng, anh mới không cần cô bạn gái kiêu căng và ngạo mạn đó.

“Không thể nào. Anh thật sự thích Quý Hương Văn sao? Em thấy anh và cô ta... thật không xứng.”

Hàn Tử Uy liếc một con mắt nhìn học đệ om sòm: “Làm sao?”

“Anh không thấy cô ta quá tệ nhạt sao? Giống như trong bất cứ tình huống nào, gương mặt đó cũng không có nhiều biểu cảm hơn, cũng không nhiều lời. Nhiều cô gái yêu thích anh như vậy, chọn tới chọn lui cũng không chọn tới cô ta.”

Hội trưởng nhà họ rất dễ nhìn, trong bất cứ trường hợp nào cũng có thể từ tốn, giống như phong thái của một đại tướng vậy, thu lấy biết bao tâm tư cô gái nhỏ nhưng vì đáng về phóng khoáng đẹp trai.

Nhìn lại cô bạn gái nhỏ của anh, hoàn toàn không cùng một dạng, trầm tĩnh ít nói, ngay cả cảm xúc cũng lạnh nhạt quá mức, như vậy hai người làm sao qua lại.

“Vội lại có lúc em thấy cô ta ngồi một mình ở chỗ kia, nghĩ đến nói chuyện phiếm với cô ta, nói được vài câu liền cảm thấy thật vô vị, không thể tưởng tượng được làm sao bọn anh có thể ở chung được, em mới nói với cô ta mấy lời liền thấy mất hứng rồi.”

Bọn họ ở chung như thế nào? Hàn Tử Uy hỏi ngược lại. Cô quả thật rất ít nói, sẽ không chủ động nói gì với anh hết, mà anh cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu cô, cho đến giờ hiểu biết của anh đối với cô bạn gái này cũng không khác người xa lạ là mấy.

Phần lớn thời gian, bọn họ đều tự làm công việc của mình, dù sao cô cũng có việc bản thân thích làm.

Đi xem phim, anh chuyên tâm xem đến mức có thể viết ra một bản báo cáo tâm đắc, sẽ không nhìn cặp đôi phía trước đây dựa quần quýt, hôn môi còn đặc sắc hơn so với nam nữ trong phim, cũng không bị ảnh hưởng bởi tiếng rên khó nhịn ở ghế phía sau.

Có lần nắm tay cô, vì trên đường về cô thiếu chút nữa bị một chiếc xe máy lỗ mãng đâm phải.

Lần đầu tiên ôm vai cô, là do trời mưa cả hai phải che chung một cái ô.

Lúc mua đồ uống phát hiện chỉ có một ống hút, vì vậy mới cùng cô uống chung một đồ uống, cũng chỉ có đơn thuần như vậy, anh chưa từng hôn cô.

Có lúc mệt mỏi, sẽ dựa vào bả vai của cô nghỉ ngơi, lại thấy thoải mái ngoài ý muốn, cũng không bài xích khi bàn tay nhỏ bé dịu dàng kia vuốt qua mái tóc anh.

Giống như cứ như vậy.

Còn đang suy nghĩ, vị học đệ kia tự cho là đúng đưa ra kết luận: “À, em biết rồi! Là bởi vì cô ta quá nghe lời, chịu được một nhọc lại không oán trách, em còn chưa từng thấy cô ta có bất mãn gì với anh. Lão Đại, anh đây là lợi dụng người ta hoàn toàn rồi.”

Lợi dụng? “Có lẽ vậy.”

Quả thật anh vì cô ngoan ngoãn ôn nhu biết thời biết thế nên mới đi đến ngày hôm nay, căn bản anh cũng không nghĩ tới với câu nói tuyên bố đùa giỡn kia lại có thể duy trì tình trạng này một năm.

Không để ý nhìn qua một bên, thoáng nhìn thấy một bóng dáng nhỏ ngoài cửa, anh giật mình.

Học đệ cũng không được tốt lắm, trong lòng cũng biết những lời nói kia dù ít hay nhiều cũng tổn thương người, chột dạ không dám nhiều lời liền đi ra.

“Em đến bao lâu rồi? Sao không vào phòng?” Anh không biết cô có nghe được gì không.

“Em vừa mới tới.” Vẫn nụ cười yếu ớt như ngọn nến, tay nâng cuốn sách tài liệu dày nặng nề: “Đây là tài liệu phần nội dung phân tích tài chính lần trước của anh.” Cuốn tập này là lần trước đi theo anh học giữ lại giùm anh.

Đúng rồi, cô rất cẩn thận, ngay cả thời khóa biểu của anh cô cũng nhớ rõ ràng, còn có thể nhắc nhở anh đi học. Học đệ chê trách cô nửa ngày, lại quên đi ưu điểm của cô, Hương Văn nhà anh sao có thể kém như vậy. Anh âm thầm lẩm bẩm.

“Từ Uy?” Cô đẩy đẩy anh.

“Không, anh không muốn đi.” Anh buồn ngủ nửa nằm sấp lên mặt bàn. Bên ngoài mặt trời nắng nóng, ở trong phòng lại có máy điều hòa mát lạnh, anh không muốn đi ra ngoài chịu khổ, thiếu mất một lần lên lớp cũng không chết được.

“Như vậy không được, giáo sư hôm nay của anh sẽ dạy mấy điểm quan trọng có liên quan đến bài thi cuối kỳ...” Anh rũ mắt xuống, rõ ràng không muốn đề ý đến lời nói của cô.

Ngón tay theo bản năng mon trón trán anh: “Vậy để em đi lên lớp thay anh nhé?” Cô tự hỏi một mình, cầm lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế phủ lên người

đang ngủ kia, trước khi rời khỏi còn cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Ngày thi cuối kỳ, nhờ có Hường Văn đi học thay anh ghi lại bài tài liệu trọng điểm, nhờ vậy anh thi cũng tạm được.

Sau khi nộp bài thi gần bước ra khỏi cửa bỗng nhiên giáo sư phân tích tài vụ gọi anh lại: “Hàn Tử Uy.”

“Dạ.” Anh vừa bước một nửa qua khỏi cửa phòng học liền thu hồi lại. “Giáo sư, thầy gọi em?” Trước giờ anh đi học đều khiêm tốn, cũng không làm gì quá mức để cho giáo sư có ấn tượng sâu sắc ghi nhớ anh.

Giáo sư liếc nhìn anh cùng với họ tên bài thi vừa nộp lên, lại nghiêng mắt nhìn anh lần nữa: “Hừ, tôi biết ngay mà, rõ ràng tên của một nam sinh, như thế nào cũng không thể là một nữ sinh xinh đẹp mềm mại như vậy được.”

Bị bắt quả tang tại chỗ, mặt anh nóng bừng, lúng túng không biết trả lời sao.

“Cô gái nhỏ thay cậu đi lên lớp điểm danh, ghi lại trọng điểm là bạn gái cậu sao?”

“Dạ... Phải.” Chuyện tới mức này anh không nhận cũng không được.

“Không tệ, cô bé kia rất biết quan tâm săn sóc, hiền huệ, rất thích hợp lấy về nhà làm vợ.”

“Dạ.” Vị giáo sư này nổi tiếng là khó tính, thường có người bị cho rớt không rõ ràng, không hiểu ông muốn thế nào, anh chỉ có thể cẩn thận trả lời, hành động theo hoàn cảnh, nếu có bị cho rớt anh cũng không bất ngờ.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ không đánh cậu rớt, mặc dù cậu thật sự không đúng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của tôi, nhưng cũng nhờ cậu có một cô bạn gái toàn tâm toàn ý quan tâm cậu, cô bé còn rất chăm chú nghe giảng, một lòng hằng hái ghi lại trọng điểm thay cậu, tôi muốn cho cậu rớt cũng không nhẫn tâm. Cậu có một cô bạn gái tốt, phải biết quý trọng đấy.”

Anh thở ra như trút được gánh nặng: “Cảm ơn giáo sư.”

Bước chân anh thoải mái xuống lầu, đi về mục tiêu phía trước.

Anh có hẹn với Hường Văn ở thư viện, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh quen thuộc ở dưới ánh nắng mặt trời. Anh liền bước nhanh đến, kéo cô vào trong thư viện.

“Ngoài trời nắng như vậy, sao em không vào phòng đợi cho mát?” Da thịt cô trắng nõn tinh tế, phơi dưới ánh nắng mặt trời liền đỏ ửng.

“Em sợ lúc anh đến không thấy em.”

“Ngu ngốc.” Anh tức giận khẽ mắng, lấy khăn giấy lau mồ hôi cho cô.

Cô ngửa mặt nhìn anh chăm chú, nở ra nụ cười ngọt ngào.

Anh nhất thời cho chút thất thần. Ai nói cô chỉ có biểu cảm mờ nhạt? Cô cũng có biểu cảm đấy, như nụ cười ngọt ngào của cô lúc này anh thấy rất xinh đẹp.

Chẳng qua nụ cười này chỉ hiện ra trước mắt anh, toàn bộ biểu cảm riêng biệt chỉ dành cho anh xem.

Lòng hờ hững của một người đàn ông được thỏa mãn tới đa, anh nở nụ cười, lần này trách móc thêm một chút dịu dàng: “Thật là ngu ngốc.”

Quả thật rất ngốc, có lẽ cả đời này anh cũng sẽ không tìm được cô gái thích anh như vậy.

“Hôm nay anh tâm trạng tốt lắm sao?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Vậy em cũng rất tốt.”

Anh cong ngón tay lên gõ vào trán cô một cái: “Sao lại học theo anh? Không có sáng kiến.”

Cô cũng chỉ giương môi không đáp. Mà anh cũng không cần cô trả lời, thuận tay nắm vai cô, hăng hái dạt dào nói: “Hôm nay trời nóng, chúng ta đi ăn kem đi, chúc mừng thi xong.”

Bầu trời trong xanh, ánh mặt trời rất sáng, cô gái bên cạnh anh cũng thuận mắt, anh bắt đầu nghĩ về toàn bộ cuộc đời này cũng giống như làm thế nào trôi qua mùa hè này, bồi dưỡng tình cảm có lẽ là một ý kiến không tệ.

Tuy cô rất yên lặng, nhưng anh cũng không thích con gái nhiều lời.

Tuy cô rụt rè kín đáo, mùa hè cũng nóng, anh cũng không chịu đựng được tình cảm nhiệt tình như lửa.

Ngay vào lúc anh cảm thấy có thể biến vui đùa thành sự thật, cứ như vậy cùng cô kết giao. Cô lại không tiếng động nói chia tay với anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 5.2

Trong nhà hàng vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, người đẹp có khí chất thanh lịch, nhã nhặn ngồi trước mặt anh, chính là vợ chưa cưới của anh.

Thành thật mà nói, nếu so sánh Quý Hương Vãn với cô, khuôn mặt xinh đẹp cũng không chút thua kém, tao nhã tự tin; mà Quý Hương Vãn lại ôn nhu như nước, giống như mùa xuân làm dịu đi tâm hồn mệt mỏi, chỉ cần là đàn ông, sẽ cực kỳ hấp mộ anh trái ôm phải ấp may mắn có được cả hai người đẹp.

Tay trái nâng chén nước lên khẽ nhấp miệng, anh ngẩng đầu nhìn cái nhìn chăm chú dịu dàng ở phía đối diện, giống như nhìn như thế nào cũng không đủ, quyến luyến say mê không muốn dời mắt.

“Em kêu đói, ra đây lại ngồi xem anh, không chán sao?”

Từ Tĩnh Viện lắc đầu: “Không chán.” Có thể nhìn thấy anh, sao có thể lãng phí thời gian ăn cơm trước được. “Thật hi vọng thời gian có thể dừng lại, có thể nhìn anh như vậy cả đời.”

Thật ngốc, chuyện này là không có khả năng.

Không thể tưởng tượng được một cô gái thành thực tự chủ lại có thể nói lời này. Thời gian làm sao có thể dừng lại được?

Anh cúi mặt, nhìn khăn ăn sạch sẽ trên bàn nói: “Em có biết cả đời dài bao nhiêu không?”

“Em không biết cả đời dài bao nhiêu, nhưng nếu là anh, với em ba đời cũng không đủ.”

Anh mở miệng đang muốn trả lời, thì chuông điện thoại vang lên, vốn không muốn để ý đến, khóe mắt lướt qua tên người gọi, liền lập tức nói lời xin lỗi, đi qua một bên nhận điện thoại.

“Đã ăn cơm chưa?” Không cần chào hỏi, không cần khách sáo, dường như đã làm ngàn lần, không hỏi có gì quan trọng không cũng chỉ nói đến việc thường ngày, không có tình cảm tốt sẽ không làm được điều này.

“Chưa ăn, không biết muốn ăn gì. Còn anh?”

“Đang ăn, em đang ở đâu?”

Cô ngẩng đầu đọc tên đường ở phía trên.

Thì ra chỉ cách chỗ anh hai con phố thôi. Ánh mắt anh không tự giác nhìn theo phương hướng con phố mà cô nói, đường cong chân mày trở nên nhu hòa: “Vậy em có thể đi thử một số nhà hàng bên đó, sức ăn của em nhỏ, có thể dùng một ít súp bánh ngọt và bánh nướng xốp cá ngừ, anh nghĩ em sẽ thích.”

“Dương Phẩm Tuyền...”

“Ừ?”

“Em nghĩ sẽ thử làm một chút chuyện trước kia, có thể tìm lại cảm giác và trí nhớ.”

“Ví dụ như?”

“Em đi dạo ở công ty bách hóa, anh có muốn em mua cái gì đó giúp anh không?”

Rất nhanh hiểu ý cô, anh cười nói: “Quý Vãn Vãn, sẽ không có ai hỏi giống như em.”

Tim không hiểu sao đập mạnh, cô thích anh gọi cô như vậy cùng với giọng điệu đó. “Nếu không em hỏi như thế nào?”

“Không cần hỏi. Trong lòng em nhớ thương một người, tự nhiên sẽ nghĩ được anh ta cần gì.”

“Nhưng mà...” Cô nhớ thương anh sao? Cũng không hẳn. Chẳng qua hiện tại anh là người duy nhất mà cô có thể nghĩ tới.

“Nếu không, em mua áo lông đi. Khí trời đang lạnh.”

“Anh lại không thích mặc áo lông.” Cô theo bản năng trả lời.

Ở bên kia yên lặng một hồi: “Anh chưa nói qua là không thích.”

“....” Cô thấy sợ, vì ở trong đầu xuất hiện hình ảnh lướt qua nhanh chóng rồi biến mất. Cô biết đó là hình ảnh thuộc về người đàn ông đó.

“Đương Phàm Tuyền? Anh tức giận hả?”

“Không có.” Giọng anh trầm lại nghe không ra tâm tình: “Anh nghĩ có lẽ đây là biểu hiện cho thấy em bắt đầu đối diện với quá khứ rồi, em muốn làm gì thì đi làm đi.”

Tắt điện thoại quay lại chỗ ngồi, vợ chưa cưới cũng không hỏi về cuộc điện thoại kia, lại quan tâm rót nước cho anh: “Anh dùng cơm đi, đồ ăn sắp nguội hết rồi.”

Ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, anh không nói gì, lặng lẽ dùng cơm.

Hôm nay là chủ nhật cũng không cần vội vã về đi làm, dùng cơm xong lại nói chuyện phiếm về cuộc sống hằng ngày, về công việc, bồi bàn đưa cả phê tới, anh khẽ nhấp miệng, im lặng lắng nghe cô nói, lơ đãng nhìn phía trên xuyên qua cửa sổ thủy tinh thấy ti-vi quảng cáo treo trên tường, phút chốc liền biến sắc.

“Phạm Tuyền?” Cô không hiểu nhìn theo hướng anh nhìn. Ti-vi quảng cáo trên tường chỉ đang phát sóng tin tức, có gì không đúng sao?

Anh không tiếng động đột ngột đứng dậy, làm đổ cả ly cà phê trên bàn văng tung toét, làm ướt luôn cả ống tay áo trắng tinh, nhuộm lên vết bẩn nhợt nhạt.

“Chỉ là đám cháy thôi mà.” Không phải cô vô tình, tại vì ở Đài Loan này mỗi ngày đều có vài trận hỏa hoạn, phản ứng của anh quá mức rồi. “Có người quan trọng ở chỗ đó sao?”

Hỏa hoạn không làm anh kinh sợ, anh sợ là địa điểm hỏa hoạn... Anh nắm chặt hai bàn tay đang run rẩy.

“Anh bình tĩnh lại chút đi Phạm Tuyền.” Bàn tay non mềm giữ anh lại.

Anh thở nhẹ, đẩy tay cô ra: “Xin lỗi, Tịnh Viện, anh phải đi.”

Cô lo lắng muốn ngăn anh lại: “Chỗ đó quá nguy hiểm, Phạm Tuyền, giờ anh đi đến nơi đó cũng không làm được gì đâu.”

“Anh phải ở bên cạnh cô ấy.” Anh gầm nhẹ, không thể duy trì bình tĩnh như trước được.

Cho tới bây giờ, anh chưa bao giờ vì cô mà mất khống chế cảm xúc như vậy.

Trong lòng biết không thể ngăn anh lại, cô nhắm mắt lại nói: “Phạm Tuyền, em yêu anh.”

Anh chăm chú nhìn cô một lúc lâu, cho cô một nụ cười nhợt nhạt: “Anh biết.”

“Anh biết em cái gì cũng không để ý. Em chỉ muốn anh luôn ở bên cạnh em, để em nhìn thấy anh, như vậy là đủ rồi.”

“....Ừ.”

“Anh đi đi.”

Anh không chút do dự xoay người rồi đi, chạy như bay đến chỗ cháy.

Vụ nổ khí ga chết tiệt. Tiệm ăn này đã mở lâu như vậy, từ lúc khai trương tới giờ chưa từng xảy ra loại chuyện vớ vẩn này, bọn nhà bếp làm cái gì vậy.

Chỗ xảy ra tai nạn bốc lên từng đợt khói dày đặc, người xem đứng tụ tập bốn phía, xe cứu hỏa đang ở một bên đợi lệnh, anh đẩy đám người lên hỏi: “Bên trong còn có người không?”

“Chắc là có, nhân viên cứu hộ đang vào cứu.”

Anh thấp giọng chửi, lấy điện thoại ra bấm số, vừa mới kết nối được đã nghe tiếng kêu yếu ớt đứt quãng bên kia vang lên: “Đương... Phạm... Tuyền.”

“Hương Văn.” Quả thật cô vẫn ở bên trong.

“Em... đau quá... nhanh... em không... thờ được...”

“Cố gắng chịu đựng, Hường Văn. Có anh ở đây, em nghe thấy không... Hường Văn, Hường Văn.” Anh không nghe thấy tiếng đáp lại, bên kia đã ngắt tín hiệu.

Anh chạy nhanh vào đám cháy, hành động nhanh chóng của anh làm cho những người xung quanh muốn giữ anh lại cũng không kịp.

Từng trận khói đặc xông vào mắt gây đau đớn, khói đen dày đặc không nhìn rõ phương hướng phía trước, anh đè thấp cơ thể, dựa vào trí nhớ nhiều năm bước tới: “Hường Văn, em ở chỗ nào... khụ khụ! Trả lời anh!” Khói dày đặc làm cổ họng bị đau, anh ho ra nước mắt, càng vào trong nhiệt độ càng cao, cả người anh chảy mồ hôi, không rõ là do nóng hay sợ nữa.

Lần mò đến cầu thang, tiếng thở gấp tỉnh tê truyền vào tai, tìm Dương Phạm Tuyên ngừng lại: “Hường Văn.”

Anh biết là cô, không cần lý do, biết chính là biết.

“Dương...”

Đi lần đến cơ thể mềm mại, anh thở mạnh một hơi, dang tay ra kéo nhanh cô vào trong lòng.

“Dương...” Cô thở gấp, tay ôm lấy ngực, đau đớn thở gấp.

Để ý thấy cô khác thường, sắc mặt anh trở nên gấp gáp: “Hường Văn, hít vào!”

“Em... Không... Thở được...”

Anh cúi đầu, phủ lên môi cô, đưa đường khí tràn quý ép buộc đi vào.

Không khí quanh mình càng lúc càng ít, cô thở ngày càng dồn dập... Anh kinh hãi, hô to: “Văn Văn.”

Trước lúc cô mất đi ý thức, hình ảnh cuối cùng là một mảnh gỗ đang cháy rớt xuống người cô, anh lấy tay đỡ không chút do dự.

Nhiệt độ cực nóng, sự đau đớn bỏng rát, hô hấp khó khăn, tất cả những thứ đó dần dần cách xa nhưng sự chờ đợi phía trước là đau đớn gấp trăm ngàn lần, giống như da thịt bị cắt rời, máu chảy đầm đìa hành hạ.

Sau khi phổi đã hít thở không khí được bình thường, anh nằm úp nghiêng bên giường ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp.

Ngón tay dịu dàng mon men trên làn da non tuyết trắng.

Lông mi dài khẽ giật giật, bình tĩnh. “Dương Phạm Tuyên, anh tỉnh rồi.”

“Ừ.” Thu tay trở về, uốn quanh cổ tay đang gắn tiêm thuốc.

“Anh đừng lộn xộn. Tay anh đang bị thương.”

Anh không chú ý bằng gạc nặng nề trên cánh tay trái.” Chi cần chưa chết, những cái khác không sao cả.”

“Nghiêm trọng lắm, bác sĩ nói vết thương rất nặng, có thể lưu lại sẹo.” Khi cô tỉnh lại đã ở bệnh viện, nghe nhân viên nói, anh bị thương nhiều chỗ nhưng lại bảo vệ cô không có chỗ nào bị thương, đến khi ôm cô ra đến bên ngoài, cả người mới ngã xuống, không biết ý chí chống đỡ của anh ở đâu ra, nhất là vết thương ở cánh tay trái, người bình thường chống đỡ còn không được lâu đừng nói tới ôm thêm cô.

Vết thương trên tay, cô nhớ rất rõ, vốn dĩ là rớt xuống người cô, đủ để hủy dung.

Có người hỏi, bọn họ có phải vợ chồng không? Hay là người yêu? Nếu không, sẽ không có ai bỏ mặc an nguy của bản thân để bảo hộ an toàn cho một người khác.

Thật không? Như vậy gọi là yêu sao? Cô cho là giữa bọn cô không có yêu, anh không yêu cô, và anh cũng không hi vọng cô yêu anh.

“Anh thiếu chút nữa là chết rồi.” Cô cao giọng nói. Nhưng cô lại còn muốn hỏi anh, vì sao anh lại có thể bỏ cả tánh mạng để cứu cô, gas nổ rất nguy hiểm, chỉ thiếu may mắn một chút thôi, bọn họ sẽ táng thân vào biển lửa cùng nhau rồi.

Anh chỉ cười qua loa nói:” Giờ không phải còn sống tốt sao? Nếu em không ngại, anh muốn hôn em để ăn mừng thoát nạn.”

Quan sát vẻ mặt của anh một lát, biết là anh không nói giỡn, vì vậy cô cúi người xuống phủ lên môi lạnh của anh, anh lấy tay đè gáy cô xuống, hôn sâu thêm, nồng nhiệt đầy dục.

“Em nghĩ nếu chúng ta làm tình trên giường bệnh viện, có thể bị y tá đuổi ra khỏi phòng không?” Anh lén mắt nói lời đùa giỡn, sau đó kính ngạc phát hiện cô đỏ mặt.

“Em không muốn, làm vậy mắt mất lắm.”

“Có thể khóa cửa mà.” Chưa từ bỏ ý định, anh tiếp tục dụ dỗ cô.

“Anh không đau hả?” Cô cố ý lấy tay chọc tay trái của anh, không ngoài ý muốn nghe tiếng “Ừ...” của anh.

Anh thờ mạnh một hơi: “Đúng là độc nhất lòng dạ đàn bà.” Anh trừng mắt nhìn cô, trong phút chốc lại nhìn cô ngơ ngác.

Bờ môi kia khép mở, cô từ từ nở nụ cười tươi nhẹ nhàng.

“Em có thể...” Anh khàn giọng, nhỏ tiếng lắm lắm” Lại hôn anh thêm lần nữa được không?”

Giống như đã định trước, cô chỉ đến vào buổi tối. Có lúc cô tới sớm, anh ngồi dựa vào giường bệnh xem tạp chí chờ cô, có khi cô tới trễ, anh đã ngủ rồi, lúc khuya giật mình tỉnh giấc, liền thấy cô ngồi ở bên giường, ấm nước trên đầu giường lúc nào cũng được giữ độ ấm thích hợp.

Có lần Từ Tịnh Viện đề nghị ở lại chăm sóc anh, anh chỉ cười nhẹ, về mặt kiên quyết trả lời: “Không cần đâu em.”

Cô quan sát anh một lúc lâu, sau đó gật đầu không nói gì nữa.

Anh nghĩ, cô đã biết gì đó, chỉ là không có nói ra, đến gần tối liền đi về, để anh chờ đợi người phụ nữ khác tới.

Hướng Văn, tên của cô đầy ý thơ, nhưng không đủ may mắn. Luôn hướng về phía sau, sao có thể nhìn thấy ánh mặt trời? Có lẽ chính cái tên đã nguyên rủa cô, làm cho cô chỉ có thể sống trong bóng tối.

Cửa phòng bệnh bị mở ra, cô bước chân nhẹ nhàng đến giường bệnh, kéo chăn đắp lại cho anh, cầm lấy ấm nước đi ra ngoài.

“Hướng Văn.” Anh mở mắt ra, trong bóng tối chỉ nhìn thấy hình ảnh mơ hồ, nhưng anh biết người đến là cô.

Tay cầm nắm cửa, cô quay người lại hỏi: “Anh chưa ngủ à?”

“Anh chờ em đến.”

“Đợi em một chút, em đi đổi nước trước.” Trong chốc lát, cô đổi lấy bình nước trà đầy trở về, sau đó cầm lấy bình hoa đi thay nước.

“Em cầm hoa tới?” Anh ngửi được mùi hoa thoang thoảng.

“Là hoa cát cánh. Em không biết anh thích hoa gì.”

“Hoa cát cánh,” Anh im lặng thấp giọng lắm lắm. “Em biết ý nghĩa của hoa cát cánh không?”

Ý nghĩa của hoa? Cô không nghĩ nhiều như vậy. “Em không nên mang hoa này vào

“Không, không phải. Hướng Văn, chỉ là lần sau em đừng mang hoa tới nữa.”

“Ừ.” Cô đã nhìn thấy ở bên cạnh có bó hoa hồng. Cho dù không rõ ý nghĩa của các loài hoa, cô cũng biết ý nghĩa của hoa hồng là tình yêu nồng nhiệt.

Dương Phẩm Tuyền đưa tay về phía cô, cô đặt tay vào lòng bàn của anh, theo động tác của anh ngồi xuống bên giường, anh dịch ra một bên, để cô nằm bên cạnh, tay khẽ vuốt mái tóc mềm mại của cô: “Kết quả xét nghiệm thế nào rồi?”

Hôm đó, sau khi tỉnh lại, anh muốn cô đi kiểm tra cơ thể đầy đủ, mặc dù cô cho rằng được anh bảo hộ cẩn thận như vậy vốn dĩ sẽ không bị thương, nhưng anh đặc biệt kiên trì, nhờ vậy mới phát hiện...

Cô ngẩng đầu lên nói: “Dương Phẩm Tuyền, em không biết em bị hen suyễn.”

“Em chỉ quên thôi.”

“Nhưng em chưa từng bị phát bệnh.”

“Bởi vì chúng ta chú trọng cảnh vật xung quanh nhà. Giữa lúc giao mùa thu đông, nhiệt độ ban đêm có sự chênh lệch lớn, hen suyễn rất dễ phát tác.

Trong lòng anh, cô kì quái hỏi: “Anh là bác sĩ tâm lý, cái này cũng biết sao?”

“Em nhớ lúc nào cũng cầm theo thuốc phun bên người.”

Vốn dĩ ngày đó gặp chuyện không may, cô bị phát tác hen suyễn, nếu không có anh ở bên, bây giờ cô đã không còn ở dương gian này.

Đường như cảm nhận được suy nghĩ của cô, trong bóng tối anh vươn tay giao với năm ngón tay của cô.

Lòng bàn anh bị thương có nỗi bông nước, cảm giác không được tron nhãn lấm, cô không biết trên người anh còn bao nhiêu vết thương nghiêm trọng hơn so với cái này nữa. Cô nắm tay anh chặt hơn.” Đau không?”

“Không đau.”

“Cám ơn.” Cô thấp giọng nói.

“Bởi vì anh đến cứu em?”

“Bởi vì anh vẫn luôn ở bên cạnh em, không bỏ mặc em cô đơn một mình; bởi vì anh luôn đối tốt với em như vậy, vào thời điểm em cần anh nhất anh đều xuất hiện; bởi vì... anh tuân thủ lời hứa, một bước cũng không rời bỏ em.” Cái chết không đáng sợ, chỉ sợ ra đi với đôi bàn tay trắng, ngay cả kí ức cũng không có, nếu không có anh, cô thật sự không biết làm sao để tìm về chính mình.

Như nhận ra điều gì, anh ngừng một lát.” Đừng tìm kiếm đòi hỏi bền vững trên người anh, Hương Văn. Anh chỉ có thể ở bên em một thời gian thôi.”

Đúng vậy, sao cô có thể quên? Anh còn có một người vợ chưa cưới, chỉ là gặp nhau vào lúc cô đơn nhất thôi, giúp đỡ nhau, cuối cùng anh cũng sẽ quay về với người yêu của anh, anh chỉ có thể ở bên cô một thời gian thôi.

“Con đường sau này, em phải một mình bước đi...” Anh thở dài, cẩn thận khẽ vuốt hai gò má trắng tí mỉ của cô.

Vì sao? Nếu tính toán chỉ muốn cùng cô một đoạn thời gian, sao lại thể hiện nhớ thương tràn đầy, ngón tay dường như kiềm nén thương tiếc vô tận? Vì sao ngay cả tánh mạng cũng muốn chơi trò may rủi muốn đồng sanh cộng tử, không để ý tất cả để cứu cô? Anh không biết, anh như vậy khiến phụ nữ sẽ không thể kiềm chế yêu anh sao?

Cô thật sự không thể hiểu anh.

“Dương Phẩm Tuyền, anh sẽ ở bên em đến khi nào?”

“Cho đến khi em tìm lại chính mình.”

“Vậy sau khi em tìm lại chính mình.”

“Chúng ta chia tay. Cả đời này, vĩnh viễn không gặp lại.” Giọng nói bình tĩnh không chút gợn sóng thốt ra, rõ ràng, dứt khoát

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 6.1

Xin lỗi Từ Uy, chúng ta chia tay đi!

Những lời này được truyền từ tin nhắn di động, suýt chút nữa anh cho là cô nhầm chán nhắn tin đùa giỡn.

Lật xem lịch, hôm nay không phải ngày cá tháng tư, xem lại số điện thoại, đúng là số của cô bạn gái hiện tại của anh. Anh không cho là tính cách cô quái gở muốn đùa giỡn anh như học đệ nói, nhược điểm lớn nhất trong tính cách của cô là không có tính hài hước.

Cuối cùng cô đang làm cái quỷ gì vậy? Không hề báo trước nói chia tay với anh.

A, không, không thể nói là không tiếng động báo trước được, hai tuần trước, anh vì phòng vẫn công việc làm hè, không cẩn thận để cô đợi một giờ.

Sau đó anh có biểu thị áy náy, cô cũng không có dấu hiệu tức giận, hơn nữa ngày hôm sau anh hẹn đi xem phim chuộc lỗi, cô cũng trả thù không tới, đến khi phim hết cũng không thấy người đến, làm cho anh giống như thăng ngục vậy.

Được rồi, anh tự nói với bản thân, là anh có lỗi trước, cô nhịn một năm rồi mới trả thù, xem như rất nể tình rồi. Anh không đi khởi binh vắn tội, đem con tức giận trong hai mươi tư giờ tự mình tiêu tan hết, như vậy vẫn không huê nhau sao?

Kết quả, anh ngay cả người cũng tìm không được, gọi di động cho cô cũng không liên lạc được, không hiểu sao cô lại quăng đến những lời này cho anh.

Quý Hương Văn, cô đủ rồi đó.

Vẫn nghĩ tính cách cô ôn hòa như nước, sẽ không chân chính tranh cãi gì với anh, mỗi lần thấy bạn bè bên cạnh đến ngày kỉ niệm, lễ Giáng Sinh, lễ tình nhân bị trêu chọc, trong lòng thấy buồn cười, anh thầm nghĩ bản thân sẽ không có ngày này. Không nghĩ tới cô so với người khác, lần đầu tiên lại chơi ác như thế, cuối cùng cô và những người so đo làm sao qua ngày lễ tình nhân, tâm tư nhỏ nhen có gì khác nhau.

Anh ghét cảm giác khi đánh giá sai một người, không chấp nhận cô là loại người tâm cơ trong tình yêu lấy lùi làm tiến, cô luôn cho anh cảm giác, đều dùng một lòng tình khiết, trực tiếp yêu anh.

Ngay sau đó, anh ấn phím gọi: "Đem lý do nói cho rõ ràng."

"Không, không có lý do..." Giọng nói cô hơi luống cuống.

"Tôi cảnh cáo em, đừng chơi trò trẻ con lặt mềm buộc chặt, một khi tôi đã quyết thì không đổi." Anh không chịu nổi dạng đó.

"Em...Biết."

"Em coi tôi là gì? Muốn chia tay, ít nhất cũng phải giải thích rõ ràng, gửi một tin nhắn không đầu đuôi là sao?" Phát hiện cô nói nghiêm túc, con tức giận trực tiếp dâng lên.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi..."

"Câm miệng, Quý Hường Vãn! Nói lý do? Quen người khác?"

"Không có..."

"Hay không còn thương?" Anh lạnh giọng hỏi, còn tới nửa mùa hè, tình cảm của cô đúng là bền vững.

"Không có..."

"Vậy cuối cùng là vì sao?"

"Chúng ta.... Tính cách không hợp nhau."

Tính cách không hợp. Hay cho cái lý do tính cách không hợp. Đúng là một đáp áp tiêu chuẩn mà toàn bộ thế giới đều dùng.

"Cho nên, tôi bị đá?" Giọng nói lạnh lùng của anh khiến da đầu cô run lên: "Đây sẽ là đề tài không tẻ cho khai giảng mới."

"Không, không phải như vậy, chúng ta là thỏa thuận chia tay.... Nếu không... Anh là người đề nghị chia tay, em... không sao hết."

Ý tứ này là gì? Người thắng tội nghiệp kẻ chiến bại đáng thương sao?

Hàn Từ Uy anh không phải là người thua không đứng dậy nổi, làm chuyện quá khả năng của mình.

Trong nháy mắt, con tức giận của anh bộc phát: "Quý Hường Vãn, cô lại có thể làm nhục tôi thêm lần nữa."

"Em không... Không có ý nghĩ..."

"Đủ rồi! Nếu đây là ý muốn của cô, tốt thôi, vậy thì chia tay đi." Lửa giận này cho đến ngày khai giảng, vẫn chưa tiêu tan hết.

Sau khai giảng, nhiệm kỳ hội đã hết, tuy rằng phải bầu cử lại, nhưng phóng tầm mắt nhìn hệ sinh viên mới, cũ bây giờ cũng không tìm được ai so với anh thích hợp đảm nhiệm hội trưởng, mọi người đều mong anh giữ nguyên chức, anh từ chối, kiên trì không tham gia vào hội nữa, lại không hiểu sao bị kéo vào hội sinh viên.

"Oh! Thì ra là vậy, vào hội sinh viên có thể tiếp cận với nhiều mỹ nữ hơn." Với hoạt động khai giảng "Sân trường Tân Tú" có thể đào được không ít báu vật.

Về mặt học đệ một phen mập mờ lộn xộn, mười phần mang lòng Từ Mã Chiêu (kẻ xấu).

Ai cũng biết anh và bạn gái đã chia tay, bên cạnh bớt đi bóng dáng trầm tĩnh làm bạn, có không ít người thừa dịp thời cơ này hành động, thù đoạn của tiểu học muội đứng cảm lẫn lộn ra chiêu, chỉ xem vai nam chính có đồng ý hay không thôi.

Đã nói giá trị thị trường của học trường nhà bọn họ rất tốt, cần gì phải treo cổ trên một thân cây tầm thường chứ?

"Vô vị. Đồ như vậy cũng xứng đáng mong tôi ăn sao." Không quan tâm quãng đi nhiều túi điểm tâm bày trên bàn, đi ra ngoài hành lang tòa nhà, dựa vào một góc đốt điếu thuốc.

Anh không có nghiện thuốc lá, nhưng khi phiền não có thể hút mấy cây.

Đáng chết, rốt cuộc anh phiền cái gì? Tại sao lại mong muốn nghe thấy giọng nói lạnh lạnh như suối chảy an ủi, âm áp đi khắp tứ chi...?

Hút hết một cây, anh dập tắt, lại đốt thêm một cây nữa, hung hăng hút một hộp.

“Học trường, sao anh lại một mình ở chỗ này?”

Anh nhìn bên cạnh, nhớ được cô là cô gái nhỏ xinh đẹp bộc lộ tài năng trong hoạt động “Sân trường Tân Tú”, phong thái thận trọng, vẻ ngoài dịu dàng, khí chất trong sáng, lúc đó anh cho điểm cũng không thấp, là một bông hoa vừa mới chớm nở, nghe nói cũng không ít người theo đuổi.

“Suy nghĩ một số chuyện. Em không có lớp sao?”

“Buổi chiều hôm nay em không có tiết. Học trường... Tôi nay anh có rảnh không?”

“Có chuyện gì sao?”

“Dạ chuyện là như vậy, có một số điểm trong tiết học em không hiểu muốn thỉnh giáo học trường. Anh có phiền không khi cùng nhau dùng một bữa cơm?”

Anh là người sáng suốt, liền hiểu được hàm ý trong đó.

Bọn họ vốn không cùng khoa, chuyên môn lại khác xa nhau, nếu là người có tâm sự đã cười rồi.

Lông mày anh khẽ nhíu lại, nhìn phía sau lưng cô gái nói: “Em không có nghe nói tôi với bạn gái chia tay sao?”

“Có nghe thấy. Cô gái đó không tốt sao? Nên anh mới chia tay?”

“Không, là cô ta đá tôi.”

Thân ảnh cô gái phía sau cứng nhắc, không biết là nên đến chào hỏi hay làm như không nghe thấy cứ như vậy đi qua. Anh là cố ý khiến cho cô tiến thoái lưỡng nan.

Học muội kinh ngạc nói: “Cô gái đó thật không biết quý trọng.”

“Phải vậy không?” Bóng dáng mảnh khảnh đi qua bọn họ, anh cắn răng, giọng nói không nặng không nhẹ truyền vào tai hai cô gái: “Không phải muốn đi ăn cơm sao? Đi thôi.”

Anh cố ý kéo tay học muội, đi qua không thèm liếc mắt nhìn tới cô.

Sau đó, có vài lần gặp nhau ở trường học, cô cười nhẹ nhàng giống như đã quên hết mọi chuyện rắc rối, đổi lại là anh lại canh cánh trong lòng, lòng dạ hẹp hòi.

Thậm chí cô còn hỏi anh: “Có thể làm bạn được không?”

Cô gái đáng ghét này thật sự không hề gì sao!

Bình thường khi chia tay, đều là con trai nói có thể làm bạn không, mà bên kia con gái lại khẳng khái quyết định cả đời không qua lại với nhau. Suy nghĩ theo một góc độ khác, là lòng dạ con gái luôn tinh tế tỉ mỉ, bởi vì còn tình cảm, không thể coi như chưa từng có gì, hay nói cách khác, cô không còn tình cảm với anh nên mới có thể làm bạn bè.

Một cổ khí tức trong ngực không thể thoát ra, anh tự dưng thấy nổi giận khi nhớ tới nụ cười dịu dàng của cô.

Giống như giận dữ, anh nhảy xuống giường, đem hết tất cả đồ của cô không để ý lưu lại đây, bao gồm sách, CD, bài ghi chép lên lớp, còn có cái tóc cùng một số đồ nhỏ tùy thân đều cho hết vào trong một túi xách, bước lên xe máy phóng đến nhà cô bấm chuông.

Mở cửa, là một người phụ nữ tầm ba, bốn mươi tuổi, chắc là mẹ của Hường Văn.

“Chào bác gái, cháu đến tìm Hường Văn.” Anh vẫn có lễ phép cơ bản đối với người lớn.

“Hường Văn không có nhà.”

“Như vậy cháu xin lỗi đã quấy rầy, nhờ bác giao cái này cho cô ấy giữ cháu.”

Người phụ nữ liếc nhìn vật phẩm trong túi liền hỏi: “Cậu là Hàn Tử Uy.”

“Dạ phải.” Tuy anh không nghĩ tới mẹ của cô sẽ biết anh, nhưng nếu đã chia tay cũng không còn gì để nói thêm nữa. Anh khách khí gật đầu chào hỏi: “Cháu còn có việc, tạm biệt bác gái.”

“Tôi chính là người bắt buộc Hường Văn chia tay với cậu.”

Cái gì? Thu hồi lại bước chân đang đi, anh quay người trở lại hỏi:” Bác gái, bác còn chưa gặp cháu bao giờ, bác đối với cháu như vậy là không công bằng.”

Người phụ nữ không tranh luận với anh, chỉ hỏi lại một câu: “Cậu dùng bao nhiêu tâm tư trên người Hường Văn nhà tôi?”

“.....” Câu hỏi này khiến anh chột dạ xấu hổ.

“Hường Văn là sinh non, trái tim vốn không tốt, tâm tình từ nhỏ đã biết giấu trong lòng, đã lâu, cũng sẽ không chịu được cảm xúc thay đổi quá lớn, người hiểu nó tự nhiên sẽ biết được. Nó có bệnh hen suyễn bẩm sinh, không thể vận động mạnh, không thể đến nơi có môi trường kém, không thể chịu được khói thuốc lá, không thể ăn kem, không chịu được thời tiết nóng lạnh thất thường quá lớn trong ngày, những cái này ngay cả bạn học của nó cũng biết, cậu là bạn trai của nó, tại sao cậu lại không biết?”

Tại sao anh không biết? Bởi vì cô sẽ không chủ động nói chuyện của cô. Nhưng đây chỉ lấy cớ thôi. Nếu anh có quan tâm, cô không nói, anh cũng nên chủ động tìm hiểu.

“Mỗi lần cùng cậu xem phim ở rạp chiếu bóng về, tim nó thường đập nhanh, quặn đau, khó thở, những cái này tôi đoán nó sẽ không chủ động nói với cậu.”

Cô không có nói với anh, thậm chí chưa từng yêu cầu anh đừng hút thuốc lá trước mặt cô.

Cô chỉ lẳng lặng, vô điều kiện đứng canh giữ ở phía sau anh, xuất hiện đúng lúc khi anh cần, chưa từ đòi hỏi gì hết.

“Cậu tới trễ, để cho nó đứng đợi ở địa phương không tốt, hút bao nhiêu khói bụi của xe thải ra, sau đó có cơn mưa rào sấm chớp, nó không dám đi tránh mưa, sợ cậu tới sẽ không thấy người, đêm đó bệnh hen suyễn liên tái phát, dẫn đến nhiễm trùng hô hấp trên, ở bệnh viện một tuần lễ, cậu nói cho tôi biết, là một người mẹ sẽ có cảm giác gì?”

Nghĩ sẽ đập chết tên nam sinh chết tiệt đó.

Anh tự biết bản thân đuối lý, không cãi lại.

“Cháu rất xin lỗi...” Cái gì anh cũng không biết, còn mù quáng oán trách cô. Thì ra một lần cô thất hẹn với anh, là ở trong bệnh viện.

“Không cần, tôi cũng không có ý muốn trách cứ cậu gì hết, chỉ muốn xin cậu đừng làm cho nó khóc, mỗi ngày nó về nhà đều núp trong phòng khóc, nghĩ là tôi không biết. Con gái là tôi sinh, tôi thấy được nó rất thích cậu, nhưng còn cậu? Cậu ôm dạng tâm tình gì cùng nó qua lại? Trời sanh cậu là nhân vật trung tâm, mà nó không có biện pháp phối hợp theo cước bộ của cậu, không có đạo lý bắt cậu ủy khuất nhân nhượng, cho nên, cứ như vậy đi, cậu và nó không thích hợp”

Cứ như vậy đi... Sau khi biết được tất cả, anh còn có thể nhẹ nhàng dùng lại một câu “cứ như vậy đi” mà cho qua sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 6.2

Hoa chẳng là hoa, sương chẳng là sương,

Nửa đêm chợt đến, sáng quay về,

Đến như giấc mộng xuân không đợi,

Đi tựa mây trời không định nơi.

(Hoa phi hoa - Bạch Cư Di)

Mở mắt ra lại nhìn thấy là khuôn mặt khác.

Vẫn luôn như vậy, khi tỉnh dậy luôn có một người đã rời đi, không có cách nào cùng nhau đón nắng sớm, lúc đầu là anh, sau đó là cô.

“Chào buổi sáng, anh ngủ có ngon không?”

“Ừ.”

Từ Tịnh Viện biết anh không thích đồ ăn bệnh viện, sáng sớm liền dậy làm bữa sáng mang vào. Cô cũng là dịu dàng như nước, là hình mẫu người vợ hiền,

anh Dương Phẩm Tuyền có tài đức gì chứ.

Ăn xong bữa sáng một lúc, y tá đi kiểm tra phòng, nhìn thấy lại là một phụ nữ xinh đẹp khác, vẻ mặt có chút hoang mang. Anh ta nghĩ, không phải ai cũng có vận khí tốt như anh.

Sau khi biết được thân phận của Tịnh Viện là vợ chưa cưới của anh, thì nhìn về phía anh có chút không đồng ý. Đọc được ý khiển trách trong ánh mắt anh y tá, anh chỉ kéo nhẹ khóe môi, chỉ có anh mới hiểu được thâm ý trong tiếng thờ dài đó.

“Anh có ăn chút gì hay trái cây gì không? Lê hay táo?”

“Quả táo, cảm ơn em.” Theo bản năng trả lời, lật trang mới, toàn bộ suy nghĩ đều đặt ở trong sách.

Sách này mấy ngày trước nhờ Tịnh Viện mang đến giúp anh.

Từ Tịnh Viện đứng yên trước bàn một lúc lâu.

Hoa hồng hai ngày trước khô một nửa đã bị thay đi, giống như mất đi màu sắc tươi đẹp của tình yêu, thay vào đó là nụ hoa chớm nở của hoa cát cánh, cành cây rõ ràng xinh đẹp tràn đầy sức sống, ngay cả cô cũng không thể không thừa nhận, nó rất đẹp.

Ngón tay khẽ vuốt nụ hoa hồng nhạt, như nghĩ đến điều gì khẽ lầm bầm: “Tình yêu vĩnh viễn không thay đổi sao?”

Cuối cùng anh cũng ngẩng đầu: “Em muốn nói gì?”

“Anh không biết ý nghĩ của hoa cát cánh sao?” Tầm mắt dừng lại trên tờ giấy trong tay anh, phía trên còn nhàn nhạt mùi hoa cát cánh, bị anh dùng thẻ kẹp sách.

“Hoa chẳng là hoa, sương chẳng là sương, nửa đêm chợt đến, sáng quay về, đến như giấc mộng xuân không đợi, đi tựa mây trời không định nơi. Thơ thật hay. Từ lúc nào anh có người bạn như vậy?”

“Cô ấy có nét hấp dẫn riêng như vậy.” Thanh khiết, không nhiễm khói bụi trần thế.

Dương Phẩm Tuyền tránh né tìm nhẹ dời mắt vào cuốn sách, ý muốn dừng đề tài này ở đây, không muốn nói nữa.

Cô cũng thuận thế nhìn vào trang sách: “Anh lại nghiên cứu tâm lý học?”

“Anh nghiên cứu tâm lý học cũng không phải mới một hai ngày.”

“Đúng vậy, lúc trước quen nhau em cũng lo lắng chính mình sẽ bị anh nhìn thấu, anh phải đáp ứng em, không được phân tích em, đem chuyên môn hàng ngày của anh dùng trên người em.” Cô cười khê: “Chỉ là, thời gian gần đây thấy anh đối với triệu chứng tâm lý phong bế thần kinh này đặc biệt có hứng thú.”

“Ừ.” Anh ngược mắt lên: “Là một người sau khi gặp phải đả kích rất nặng, cực điểm đau thương, trong chốc lát vượt qua giới hạn khả năng chịu đựng của bản thân, một số người sẽ lựa chọn niệm phong kí ức để trốn tránh, một số người còn lại lựa chọn không đối mặt, giả vờ như tất cả đều không có phát sinh. Dù là loại nào đi nữa, cả hai đều có điểm chung: Trốn tránh.”

Dừng lại một chút, anh yên lặng chăm chú nhìn cô nói: “Em không cảm thấy điều này có ý nghĩa gì sao?”

Cô bị nhìn không được tự nhiên, rời mắt đi: “Em không có chuyện gì bí mật, làm sao biết được có ý nghĩ gì.”

“Được rồi, anh sửa lại. Phải nói điều này rất đáng giá để nghiên cứu.”

“Anh nói khó hiểu quá.” Cô cắn nhẹ môi, nghiêng người tránh đi tầm mắt của anh: “Em để quên hoa quả trên xe rồi, em đi ra lấy.”

Khoảng chừng 20 phút, Tự Tịnh Viện quay lại, vừa lau nước dính trên người.

“Làm sao vậy?” Anh nhìn thoáng qua, để ý thấy.

“Bên ngoài trời mưa lớn, còn có sấm sét, chỉ có khoảng cách ngắn, dù em có che dù quần áo vẫn bị mưa ướt như vậy...” Chưa nói hết lời liền phát hiện anh biến sắc.

“Bên ngoài mưa lớn?” Anh cả kinh nhảy dựng lên.

“Có gì không đúng sao?” Vẻ mặt cô khó hiểu.

Đáng chết! “Mau giúp anh xuất viện.”

“Nhưng bác sĩ nói anh phải nằm viện một tuần, tránh cho miệng vết thương chuyển biến xấu sẽ bị nhiễm trùng.”

“Anh muốn xuất viện, ngay lập tức.” Vừa nói, anh vừa dùng một tay cởi đồ thay quần áo.

Tự Tĩnh Viện nhìn anh thật sâu một cái, đem tiếng thở dài nuốt vào trong bụng, ra khỏi phòng giúp anh xuất viện.

Gọi một chiếc taxi, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến nhà của Quý Hương Vãn. Anh vội vàng nhấn chuông cửa, nhưng không có ai trả lời.

Chợt nhớ tới lúc ban đầu, khi cô tìm anh giúp đỡ điều trị tâm lý thì tình trạng tệ nhất là không nhớ được lần trước mình dùng com vào lúc nào, lúc về nhà lại thường xuyên không nhớ mình để chìa khóa ở đâu, có cảm đi theo không...

Vì vậy anh đã đề nghị cô mang theo một cuốn sổ bên người, ghi lại từng việc chính bản thân đã làm, trên đầu sổ ghi lại nơi để chìa khóa...

Anh mở tủ dép bên ngoài, suy nghĩ một chút, ở kệ thứ ba trong miếng lót giày cao gót màu trắng bên phải, tìm được chìa khóa, thuận lợi mở cửa.

“Hương Vãn.” Bên trong im ắng, không tìm thấy bóng người.

“Hương Vãn, Hương Vãn...” Đi vào trong phòng ngủ, cửa sổ mở lớn, từng hạt mưa lớn rơi vào trong phòng, gió mạnh thổi tung rèm cửa bay rối loạn.

Cô ngồi bên cạnh cửa sổ, cuộn tròn thân mình ôm đầu gối, mặc cho mưa rơi ướt hết cả người, vẻ mặt vẫn mù mịt, sâu trong đôi mắt mơ hồ kiềm nén mê loạn, sợ hãi.

“Anh đến rồi, Hương Vãn.” Anh khẽ gọi, vượt qua cả giới hạn ban đêm lẫn ban ngày, đi đến trước mặt cô.

Cô không có nghe thấy.

Rất nhiều hình ảnh điên cuồng bay qua, làm chấn động trí nhớ của cô.

“Anh ấy không có cách nào nói chia tay với cô, bởi vì anh ấy mắc nợ cô.”

“Buông tha anh ấy đi, anh ấy không còn thương cô nữa.”

“Hương Vãn, tôi nay chờ anh, anh có chuyện muốn nói với em.”

.....

Đêm đó, cũng là trời mưa thế này, thời tiết xấu điên cuồng khiến lòng người kinh sợ...

“Là Quý tiểu thư phải không? Tôi gọi từ bệnh viện XX, xin hỏi tiểu thư có quen biết với Hàn tiên sinh không? Anh ấy xảy ra tai nạn xe, hiện còn đang trong phòng cấp cứu, trong ví của anh ấy tôi tìm được tên cô...”

Vì sao, vì sao, vì sao... Anh không còn thương cô, đem tình yêu cuồng nhiệt cho người phụ nữ khác, vì người đó quên cả sống chết, cô không còn gì hết nữa, tại sao còn bắt cô gánh chịu tất cả?

Cho đến cuối cùng, còn muốn cô phải đối mặt với nỗi đau phản bội, nỗi đau mất mát, chỉ còn hai bàn tay trắng... Cũng bởi vì anh không còn thương cô nữa sao? Hàn Tử Uy, anh thật độc ác.

Bất tri bất giác, cô nghẹn ngào khóc nước nờ, nước mắt chảy điên cuồng từ khóe mắt.

“Vì sao... Mang em theo... Thật thống khổ... Hàn...” Giọng nói cô khàn khàn, khóc đứt quãng lắm lắm.

Dương Phẩm Tuyền khom người xuống, đưa cánh tay ôm lấy cô vào lòng, thân thể trong lòng mềm mại yếu đuối lạnh như băng mà lại run rẩy.

Mười ngón tay trắng bệch nhanh chóng nắm chặt lấy áo anh, nước mắt tranh nhau từ trong hốc mắt chảy xuống, làm ướt hết một vùng áo trước ngực anh, anh không nói lời nào, chỉ lặng lẽ ôm cô thật chặt, truyền cho cô một chút ấm áp, để cô cảm nhận bản thân không cô đơn, dồn ép chính mình rơi vào đường cùng.

Sau khi khóc liên tục, buông thả áp lực, cảm giác mệt mỏi kéo tới, cô ngủ ở trong lòng anh. Bàn tay anh ôm lấy cô, đặt lên trên giường, cởi ra quần áo ẩm ướt lạnh lẽo của cô, thay bộ đầm ngủ liền thân màu trắng, nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào vị trí an toàn nhất trong ngực.

Nửa đêm tĩnh lại, sờ vào gối không vắng lạnh bên cạnh, anh ngồi dậy, tầm mắt nhìn trong bóng tối tìm kiếm hình ảnh quen thuộc.

Cô không có ở đây.

Chỉ cần ba giây, anh liền cảm nhận được cô không ở cùng không gian với mình.

Có lẽ đói bụng, đi xuống phòng bếp kiểm đồ ăn, tối nay cô không ăn được nhiều lắm.

Mở cửa phòng, dọc theo đường đi tìm kiếm, tìm khắp trong và ngoài phòng đều không thấy anh khề nhieu mầy, đang muốn đi ra ngoài tìm cô, thì nghe thấy tiếng mở khóa cửa ngoài cửa chính.

Anh mở miệng muốn gọi cô, lại phát hiện vẻ mặt cô không đúng.

Về mặt cô nhìn vào khoảng không, đôi mắt trống rỗng, khom người ở trước cửa còi giày, anh nhìn kỹ đôi giày bị cô thay, dính đầy bùn.

Đi theo phía sau cô quay về phòng, cô thay cái quần áo ướt bỏ vào giỏ đồ bẩn, mặc lại chiếc đầm ngủ liền thân lúc đầu mặc, lấy máy sấy ra sấy khô tóc, trở lại trên giường, nằm xuống, đắp chăn, sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Từng bước ngay ngắn trật tự, chỉ kỳ lạ ở chỗ, cô không thấy anh.

Sáng hôm sau thức dậy, hỏi cô tối qua đi đâu?

Đang ăn điểm tâm, cô dừng lại:” Tối qua em có đi ra ngoài sao?”

Cô không nhớ rõ.

Không nhớ rõ tối qua tại sao ra ngoài, cũng không nhớ khoảng thời gian đó đi đâu, làm gì.

Kỳ lạ sao? Tình trạng bệnh này không phải chưa từng có, cô không phải là người đầu tiên, cũng sẽ không là người cuối cùng.

“Tay em...” Ý bảo cô đưa hai bàn tay lên xem, vốn dĩ mười ngón tay trắng nõn tinh tế, bây giờ lại có vết thương chằng chịt.

Anh đi lấy hòm thuốc giúp cô bôi thuốc, cũng kiên nhẫn cắt móng tay bị gãy lại gọn gàng.

“Nửa đêm không ngủ, lại mạo hiểm giữa trời mưa lớn đi trồng hoa sao? Sở thích hay thật.” Anh lấy bùn đất từ trong móng tay ra, gãy móng tay khiến tay cô bị thương, mà cô cũng không nhăn mày một cái.

“Em không biết... Em không nhớ.” Cô thật sự đi trồng hoa sao? Trên người cô thường xuất hiện loại vết thương này, rồi cũng không nhớ nổi vết này từ đâu mà có, đã lâu rồi cũng không đi tìm tòi nghiên cứu nữa.

Trận mưa này mưa suốt một tuần lễ.

Ban ngày, cô vẫn như bình thường, ánh mắt, vẻ mặt lại không che giấu được có chút hoảng hốt, anh ngày đêm ở bên cạnh trông coi cô, không dám rời nửa bước.

Lại đến một đêm tối mịt mù không trăng, ôm vào trong ngực một khoảng trống không, nhận thức này khiến anh tỉnh dậy, vội vàng nhảy xuống tìm kiếm.

Không có ở đây, cô lại đi ra ngoài rồi.

Cô sẽ đi đâu? Anh cau mày suy nghĩ.

Mở cửa sổ sát đất ra, ngoài trời mưa to rơi tầm tã, bầu trời tối mịt xẹt qua một tia chớp, sau đó cửa thủy tinh cũng bị chấn động bởi tiếng sấm. Thời tiết như vậy, cực kỳ giống...

Cả người anh chấn động, trong nháy mắt liền hiểu, nhanh chóng cầm lấy dù chạy ra ngoài.

Hiện tại cô đang trong tình trạng vô ý thức hoàn toàn, sẽ phát sinh chuyện gì chính anh cũng không thể dự đoán trước được.

Anh biết rõ chuyện gì đã xảy ra với cô, vẫn luôn hiểu rõ, nếu nhưng không phải vì cứu cô, đời này anh và cô sẽ không gặp nhau, càng sẽ không ở trong sinh mệnh của cô sắm vai một nhân vật như vậy- là người hết sức quan trọng lại chỉ thể sắm vai người qua đường thôi.

Một đường lái xe tối, đưa mắt tìm kiếm, bốn phía yên ắng, vắng vẻ, ở chỗ xa xăm lại có chút quý dị.

Đây là một nghĩa trang công viên.

Anh biết cô nhất định sẽ ở trong này, ở trước mộ của người đó.

Anh mở dù, giẫm lên vũng nước lầy lội, đi đến trước một ngôi mộ. Nhiều nhất không quá một năm, chưa đến tình trạng cỏ dại mọc thành bụi, không xem là cũ; cỏ nhân tạo được cấy đã mọc dài, cũng không xem là mới.

Không khó để biết, người đàn ông đó đã an nghỉ ở đây. Trước mộ bia khắc rõ ràng hưởng dương hai mươi chín tuổi, khiến người thương tiếc cảm thán tuổi trẻ mất sớm.

Thở dài, đi vòng qua bên kia, tại góc bị che khuất, bóng dáng quen thuộc quỳ bên cạnh mộ, bàn tay vuốt ve đất mộ kia, chảy xuống gò má không rõ là

nước mắt hay là nước mưa nữa.

Anh liền đi tới, đem dù đưa tới che mưa cho cô, tuy nhiên trời không như ý muốn, mưa rơi xuống như giông bão, cho dù một mình đứng ở trong mưa, vẫn không thể khiến cho cô không bị mưa ướt, dù là thời tiết tối nay, cô vẫn sẽ sinh tâm bệnh.

“Vì sao... Gạt em...” Cô thì thảo tự nói trong miệng, đều lặp lại một câu, hai tay vô ý thức dùng lực, lần sau so với lần trước càng dùng nhiều lực, động tác càng kịch liệt hơn.

“Vì sao... Gạt em... Vì sao...”

Cô lại bói mộ phần.

Khó trách, tay cô vết thương chồng chất, vết thương cũ chưa lành, lại có thêm vết thương mới.

“Anh nói cho em biết, cho em biết... Vì sao... vì cái gì...” Thì thảo nói xong, kiên trì phải tìm người đàn ông lừa gạt cô hỏi cho rõ ràng.

“Đừng như vậy, Hương Vãn, anh ta đã chết rồi.” Dương Phẩm Tuyền hít sâu một hơi nặng nề, ngồi xuống lấy thân ngăn cản cô, lại làm cho cô né tránh, lặp lại cùng một động tác, cùng lặp lại một câu nói.

“Vì sao... Vì sao...?” Giọng nói ai oán, câu sau so với câu trước lại càng thê lương, lại càng bi thảm hơn.

Bây giờ có nói gì đi nữa cô cũng không nghe thấy nữa.

Hai tay anh vòng qua cô ôm chặt vào lòng, cái dù rơi xuống dưới chân, mưa rơi tầm tã ướt hết cả hai người, cô điên cuồng giãy giụa, khóc la, cào anh bị thương, anh cũng không buông tay.

Mọi người chỉ thấy cô lạnh nhạt, thờ ơ, có ai thấy được cô bất lực bi thương, tiếng khóc đau đớn tới tận tim này?

Cô không phải là không để ý, không quan tâm, mà trên thực tế, điều cô thừa nhận không có bất luận người ngoài nào có thể tưởng tượng được, nhiều hơn thế, nhưng cô lại đè nén hết tất cả cho đến lúc không chịu đựng được nữa, buộc phải lấy phương thức này để phát tiết khổ sở cực độ này.

Cho đến khi hết hơi sức, thân thể yếu đuối của cô ngã xuống, ngất ở trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 7.1

Ba câu nói từ người lạ từng quen.

Anh nói anh vì cô mà đến.

Anh nói một bó hoa cát cánh cho tình yêu mãi mãi không đổi thay.

Anh nói sẽ theo cô đến hết kiếp này không bao giờ rời xa.

Anh ấy à, chỉ có thể, chỉ có thể là. . .

Người lạ từng quen.

“Được.”

“Cái gì?” Con người trong vất hiện lên vẻ nghi hoặc. Anh nhìn chăm chăm cô hết nửa ngày, cô thốt ra chữ kia khiến anh không tìm được manh mối.

“Em nói được.” Anh dừng lại, sau đó lại bỏ sung. “Lần trước em hỏi, có thể làm bạn không, anh đồng ý.”

“Hà?” Anh chủ động đến tìm cô, đã làm cô rất ngạc nhiên rồi. Thái độ khi trước của anh, tỏ ra là cả đời cũng không muốn quen biết cô, sao bây giờ lại thay đổi ý định?

“Em không muốn sao?”

Áo giác sao? Tại sao cô lại có cảm giác bộ dạng của anh có vẻ căng thẳng?

“Không phải, không phải vậy!” Vừa nói xong, nỗi đau khổ vương vấn trong lòng đồng thời được phóng thích, cô nở một nụ cười, thuận theo tâm ý mà nói: “Được, chúng ta làm bạn.”

“Nghe nói cô ấy là bạn gái trước của anh? Tái hợp rồi à?” Vừa đi vào phòng làm việc của Hội học sinh, đoạn đối thoại bên trong ngừng lại khi nghe thấy bước chân cô.

“Lại là ai ba hoa nữa đây?”

“A Bác! Nói thật thì em cũng cảm thấy cô ấy không xứng với anh, tính tình cô ấy quá trầm.”

“Vậy mà gọi là trầm, là có phong cách mới đúng! Máy người làm sao hiểu được nội tình?” Anh uống ngụm nước, nói tiếp: “Còn nữa, chúng tôi bây giờ chỉ là bạn, cô đừng có ở đó mà nói những nói cợt, gây khó xử.”

“Bảo vệ cô ấy như vậy còn nói là không tái hợp!”

“Chuyển lời với A Bác, nếu để tôi nghe được cậu ta còn phê bình Văn Văn nhà tôi, giữa kỳ, cuối kỳ đừng mong tôi bao che cho cậu ta, bài kiểm tra, ghi chép bài vở trong nước mắt, để xem sách vở gọt cậu ta hết bao nhiêu mỡ, tốt nhất là bị giáo sư làm nhục đến chết!”

“Anh ác vậy à? Hội trưởng kia?”

Anh liếc xéo một cái. “Theo đó mà làm, tôi lập tức rút khỏi hội học sinh, để cô rất vạ mà chết!”

“Này, giao tình hai, ba năm nay mà không bằng hồng nhan bé nhỏ kia à?”

Anh nghiêm túc nhìn rất lâu. “Kém hơn.”

“Đi đi!” Một cuốn sách ném vào người anh, anh thuận tay đón nhận, lật đến trang được đánh dấu mà xem tiếp.

“Khoan đọc đã, chi tiết hoạt động lần này có chút vấn đề, cho em ý kiến đi. . .”

Ngoài cửa, cô dựa lưng vào tường, bàn tay đưa lên đề trước ngực, cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ.

Văn Văn nhà tôi. . .

Không ngờ rằng một câu gọi thân mật lại khiến cô cảm động đến vậy. Mặc dù, cô không còn là của anh nữa. . .

Cô không hiểu anh, vì sao sau khi trở thành bạn, trái lại còn thân hơn so với lúc hẹn hò nhau?

Không phải là tác động lên, anh tôn trọng cô ngay cả vai cũng không ôm một cách bừa bãi, mà ngay cả trong cách nói chuyện, đã rất yêu thương, quý trọng rồi. . .

Hít sâu nhiều lần, chắc chắn gương mặt đỏ ửng đã không còn, mới chuyển bước, đẩy hé nửa cánh cửa ra.

“Ồ, Văn Văn, em ngồi xuống đây đi, anh xong ngay thôi.” Nhắc ly trà sữa trên bàn lên, nhiệt độ đã không còn lạnh như trước, nhét ống hút vào tay cô, quay đầu nhiu mày một cái, mở cửa sổ, sau đó nói: “Muốn hút thuốc thì ra ngoài, đừng để phụ nữ hít khói thuốc của mấy người.”

Cô hơi bất ngờ. Anh trở nên. . . tỉ mỉ hơn.

Lúc đầu, trong lòng mang nặng cảm giác áy náy, giấu mẹ và anh hết lần này đến lần khác, còn chuẩn bị tâm lý sẽ chọc cho mẹ tức giận, nhưng cho đến khi chuyện này xảy ra trước mắt, mặt cô đỏ bừng, không còn cảm thấy khó chịu nữa, vậy thì mẹ sẽ không lo lắng nữa phải không? Bây giờ chỉ là bạn, không phải người yêu nên cũng không cần phải lo lắng đến chuyện chênh lệch khoảng cách khiến cô bị tổn thương, mẹ cô không có lý do gì để phản đối.

Ánh mắt lướt qua bàn của anh, nơi đặt mấy cuốn sách y học, đều liên quan đến bệnh suyễn. Tại sao anh lại xem mấy loại sách này? Chẳng lẽ --

Nghi hoặc nhìn về phía anh, đúng lúc anh ngẩng đầu lên, cho cô một nụ cười, không nói mấy câu ấm áp, để cô biết mình chưa từng bị lãng quên.

“Tốt lắm, tốt lắm, chuyện còn lại ngày mai nói tiếp, tôi muốn đi ăn cơm, để người đẹp chờ lâu quá thì không phải phép lắm.”

“Ăn cơm xong không quay lại sao? Buổi chiều cậu đâu có lớp.”

“Hội trưởng, đừng có vụng trộm yêu đương, tôi thuộc nằm lòng thời khóa biểu đấy nhé!”

Người nói vô tâm, người nghe ra ý, gò má cô đỏ ửng.

“Cậu đi chết đi!” Ngón tay chân của người đàn ông nhanh lẹ, một cước đá vào mông anh. Anh nhanh chóng né tránh, kéo Quý Hương Văn rời khỏi phòng làm việc của hội học sinh.

Sau đó cô mới biết, buổi chiều anh không về làm việc là vì đến phòng tự học giúp cô học.

*** **

Cuối tuần đó, hai người họ đi ngắm biển, gió lành lạnh từ biển thổi vào, so với mùi vị ngọt ngào ở rạp chiếu phim thì không khí ở biển khiến cô vui thích hơn, bởi vì người bên cạnh là anh.

“Đang nghĩ gì vậy?” Anh vỗ nhẹ vai cô khiến cô giật mình kêu lên một tiếng, sách rơi xuống đất, trong tay còn giữ cây bút, anh thuận thể khom người nhặt lên, cô muốn ngăn cũng không kịp.

Anh mở trang bìa ra xem, trang đầu có ba dòng chữ nắn nót:

Yêu người tựa hoa cỏ

Nguyện sinh từ cùng người

Cay đắng không hề oán

Sau đó là vài bức phác họa, đều vẽ cùng một người.

Cổ họng anh nghẹn lại. “Em vẫn còn vẽ?”

“...” Thật ra thì, chưa từng dừng lại.

Những ngày anh bận rộn, đến trễ, những lúc không tôn trọng cô, mà cô vẫn điềm tĩnh, là đang vẽ anh?! Anh bận rộn, anh chuyên tâm, anh trầm tư, cả đôi mắt khi buồn ngủ. . . Trong mắt cô, anh mang nhiều nét mặt như vậy, tình cảm sâu nặng như vậy vẫn giữ đến bây giờ.

Anh dang tay, ôm chặt lấy cô, đang lúc cô chưa hết kinh ngạc liền buông ra.

“Anh đã từng quen một người con gái, yêu rất cuồng nhiệt, bây giờ nhớ lại, trong lòng vẫn nhói đau. Lần đầu tiên quen em vào một năm trước, chính là khoảng thời gian thống khổ nhất khi anh và cô ấy chia tay, hai người không phải là hết yêu, nhưng lại chia tay ngay khi tình cảm sâu đậm nhất, ngoài cảm giác đau buồn, còn có tiếc nuối. Anh dùng bóng đá để vui bớt nỗi buồn, khiến bản thân một hồi đến mức không thể suy nghĩ gì được nữa, về nhà chỉ có thể lăn ra ngủ. Ngày hôm đó gặp em, anh đã nhận được thư của cô ấy, về ra vô số câu về tình yêu hoàn thiện của anh và cô ấy. Anh -- không thể giữ nổi ưu phiền ấy nữa, cần một nơi phát tiết, cho nên. . . Trở thành một thằng tồi khi lợi dụng em. . . Anh biết em thích anh, nữ sinh mười bảy tuổi, tình cảm mê muội vốn dĩ không biết che giấu trong ánh mắt, anh trêu đùa em, cố tình nhìn đáng về hoảng hốt của em, giống như khi tâm trạng không tốt, nhất định phải trêu ghẹo cô bạn hàng xóm nhỏ phải khóc thì tâm trạng tồi tệ mới chịu yên. Thật ra thì, anh chưa từng thích em, lần đầu gặp mặt cũng không, nhất định được tập tranh vẽ của em cũng không, em vì một câu nói đùa mà trở thành bạn gái của anh cũng không, trong khoảng thời gian hẹn hò càng không có, anh chỉ đứng nhìn mối quan hệ có cũng được không có cũng chẳng sao của chúng ta, ngày nào đó phải chia tay, anh cũng sẽ không quá đau khổ.”

“Em. . . biết.” Đôi môi cô trắng nhợt. Rõ ràng anh không có lòng dạ nào dành cho cô, chẳng qua là không ngờ anh lại thừa nhận những dụng ý này với cô.

“Em nên giận, anh vẫn luôn gạt em, liên tiếp đến trễ, liên tiếp thất hứa, rõ ràng em rất tui thân.”

“Đã kết thúc rồi. . . Không phải sao?”

“Ừ, kết thúc rồi.” Về mặt anh bình thản, khẽ vuốt gò má lạnh buốt của cô, giọng nói dịu dàng: “Nói những điều này với em vì anh không muốn lừa em nữa, đem những thứ lừa dối, phụ lòng, sai lầm kia kết thúc trong quá khứ, bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ không lừa em nữa.”

“Cái gì. . . Ý?” Chuyện này không nằm trong dự đoán, cô. . . đoán không ra.

“Không hiểu à? Hướng Văn, , anh đánh giá sai về em, em cũng đánh giá sai về bản thân mình, mặc dù trước mắt tâm lòng của anh không thể so sánh được với em, nhưng anh thực sự rung động rồi, em phải cho anh chút thời gian để đuổi kịp em, được không? Văn Văn, bắt đầu lại từ đầu, để anh biết cách yêu em, quý trọng em.”

“Nhưng mà. . . mẹ. . .” Ngày trước, cô có thể suy nghĩ rằng chỉ cần giúp đỡ anh là đủ, chưa từng cho rằng mình sẽ thành bạn gái của anh, chiếm một chỗ trong thế giới của anh, cho nên chưa từng đòi hỏi. Nhưng khi cô tỉnh lại ở bệnh viện, gương mặt lo lắng đến tiêu tụy của mẹ khiến cô tự trách bản thân, cô không thể ích kỷ như vậy.

“Phụ huynh không đồng ý, là vì thái độ xem thường anh đối xử với em, nếu như anh có thể khiến bà ấy tin tưởng, tin rằng anh có khả năng chăm sóc tốt cho em, bà ấy sẽ không phản đối, mà anh thì đang cố gắng làm điều đó. Văn Văn, em tin anh không?”

“Có.” Em tin anh, Từ Uy.

Người kiêu căng tự phụ như anh, đã hạ mình vì cô, làm rất nhiều chuyện từ trước đến giờ chưa bao giờ làm, không phải sao? Tận sâu trong đáy lòng, cô kiên định nói với bản thân, phải dùng hết thân hết sức mình mà tin tưởng anh.

Rất lâu sau này, cô mới phát hiện, ở trang đầu tập vẽ có mấy dòng chữ nhỏ được bỏ sung:

Anh không phải là người học sâu luyện kỹ,

Không viết ra được mấy lời ước hẹn mỹ miều,

Nhưng mà Văn Văn, anh muốn được che chở cho em.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 7.2

“Xin lỗi, Văn Văn, anh không biết mình sẽ làm tổn thương em nhiều đến vậy. . .”

“Xin lỗi, anh xin lỗi, vậy thì quay về bên cạnh em đi. . .”

“Anh không có cách nào khác. . .” Giọng nam trầm ấm, mang theo vài phần đau buồn. “Anh không quay về được. . .”

“Anh gạt em, anh gạt em, anh hứa sẽ chăm sóc em cả đời lại không giữ lời, hứa sẽ nhất nhất yêu em cũng không làm được, bây giờ anh còn muốn lừa em. . .”

“Xin lỗi, Văn Văn, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, nợ em, anh nhất định tìm cách. . .”

“Hương Văn, Hương Văn, tỉnh lại!”

“Không muốn, không muốn. . . Tại sao phải lừa dối em. . . Anh đã nói, anh đã nói. . .”

“Hương Văn!”

Mở đôi mắt trống rỗng ra, ánh mắt nhìn đối diện với anh, chỉ trong nháy mắt, gương mặt trước mắt này thay cho gương mặt trong mơ, hợp lại thành một.

“Tỉnh chưa, Hương Văn?” Dương Phẩm Tuyền hơi lo lắng. Rõ ràng đang nhìn anh, nhưng đáy mắt lại không chứa gì cả, nước mắt vô thức trào ra.

Cánh môi truyền tới cảm giác ấm áp, cô chớp mắt vài cái, hai tay anh áp vào má cô, mắt nhìn mắt, môi chạm môi, giằng co dây dưa.

“Thế nào?” Sau nụ hôn say sưa, cô nhả ra mấy chữ.

“Em cứ khóc mãi.”

“Em khóc?” Sờ gò má ướt đầm nước mắt. “Tại sao?”

“Anh không biết, cái này phải hỏi em. Em mơ thấy chuyện gì? Ai lừa dối em, khiến em đau khổ đến vậy?” Dương Phẩm Tuyền nhìn cô chăm chăm, gương mặt chăm chú.

“Đau khổ. . .” Đúng vậy, cô rất đau khổ, cho đến bây giờ, trái tim nơi lồng ngực vẫn cảm thấy đau, thế nhưng --

Đừng mở mắt, phải tránh ánh nhìn xuyên thấu của anh. “Không biết, không nhớ nổi.” Lần đầu tiên, cô giữ bí mật, không còn nói những giấc mơ cho anh nghe nữa.

Dương Phẩm Tuyền nhìn cô không chớp mắt, rồi sau đó, bật dậy, đột nhiên mở miệng. “Hương Văn, em từng nghe chứng mộng du chưa?”

“Có nghe.” Nhưng không biết rõ.

“Chứng mộng du là chứng bệnh khi đang ngủ, bình thường phát triển vào đoạn thứ ba của giai đoạn đầu trong khi ngủ, những người bị mộng du nhẹ thường bị co giật ngay khi chìm vào giấc ngủ, làm bầm nề sáng sau đó lại thiếp đi. Còn những trường hợp đặc biệt, ở trạng thái mộng du có thể đi, ăn uống, mặc quần áo, vân vân. . . làm các động tác phức tạp khác, chỉ là ánh mắt đờ đẫn, động tác chậm chạp, không thể tiếp nhận tin tức xung quanh, hơn nữa, không thể khống chế hành động của bản thân, ngày hôm sau tỉnh lại cũng không thể nhớ những gì mình đã làm.”

Anh di chuyển tầm mắt, dừng lại ở cánh tay quần băng OK. “Khi học ở trường y có nghe vài tin đồn thể này, có vài người là do áp lực tạo thành, cũng có thể là do nhu cầu kiểm chế quá mức, tạo thành cơn mộng du làm những chuyện mà ban ngày bản thân không thể làm. Có nghe một cô gái dù giám cân thể nào cũng không thành công, sau đó phát hiện cô ấy mắc chứng mộng du, trong mơ lại bỏ dậy tìm đồ ăn. Đây chính là ví dụ điển hình cho nhu cầu cưỡng chế. Dĩ nhiên, còn có chút ưu tư kín đáo, sau khi bản thân có thể tự vượt qua giới hạn chịu đựng, sẽ thoát khỏi chứng mộng du.”

“Sao lại nói chuyện này với em?” Chẳng lẽ muốn nói với cô, cô thật ra trông hoa vào lúc nửa đêm?

“Không có gì.” Anh xuống giường như chưa có chuyện gì xảy ra, đổi đề tài. “Bữa sáng muốn ăn gì? Hay là bánh mì nướng thêm ít sữa tươi?”

Cô theo sau lưng anh vào phòng bếp, thấy anh mở tủ lạnh ngắm trên dưới một lượt. “Hết sữa rồi, anh làm trước bánh mì nướng cho em, đợi lát nữa đi mua.” Vừa nói, vừa mở bếp lên, động tác nhuần nhuyễn khi cho trứng và thịt xông khói vào chảo.

Lấy dưa leo, sốt cà chua, hai lát bánh mì kẹp lại, để lên đĩa.

Quý Hương Vãn nhìn từng cử động của anh. “Tại sao anh chưa bao giờ thêm Mayonnaise?” Cô đã muốn hỏi từ sớm.

“Em không thích ăn mà.” Câu trả lời hoàn toàn không cần nghĩ.

Ngay cả cô còn không biết, làm sao anh biết cô không thích ăn?

“Ăn đi, anh đi mua sữa.” Sau khi bùng ra bàn, anh cầm chìa khóa xe đi ra cửa.

“Đương Phẩm Tuyền.” Cô gọi lại khi anh đang thay đôi giày màu đen, ánh mắt chuyển đến cánh tay bị thương của anh. “Vết thương của anh -- “

Anh lắc đầu. “Không có gì nghiêm trọng.”

Anh vốn không nên xuất viện vào lúc này, trời mưa khiến cô có chút sợ hãi, trận mưa này lại kéo dài gần một tuần, anh cũng ở cùng cô một tuần, cho đến hôm nay trời mới tạnh, vết thương của anh không sao thật chứ?

“Mang bánh mì theo mà ăn, sữa mua dọc đường cũng được, chúng ta đến bệnh viện.”

Rất ít khi cô bày tỏ ý kiến bắt buộc, Dương Phẩm Tuyền gật đầu, chiều theo ý cô.

Đến bệnh viện tái khám, bác sĩ nhìn vết thương của anh mà không ngừng cau mày. “Cậu Dương, cậu đừng nói với tôi là cậu không biết vết thương đang trở nên nghiêm trọng đấy nhé!”

“Rất. . . tệ sao?” Quý Hương Vãn ngồi bên cạnh nhủ hàng lông mày, anh nheo mắt, cười cười đưa bàn tay kia lên, ngón tay thon dài dịu dàng vuốt hàng mi cau có của cô, hành động này khiến vị bác sĩ tức giận hơn, động tác xử lý vết thương có phần mạnh bạo.

“Vết thương lở loét, vi khuẩn lây lan, khối thịt hoại tử, cậu còn nói không nghiêm trọng à?”

Nghiêm trọng như vậy?! Tại sao anh không nói? Cô có thể tưởng tượng được anh đau nhiều thế nào, mấy ngày sau đó anh ngay cả một tiếng than thở cũng không có, ngày đó anh đến tìm cô, còn ôm cô lên giường. . .

“Giúp cậu ta làm thủ tục nhập viện, cậu ta phải ở lại đây. . .”

“Không.”

“Cái gì?!” Hai người ngạc nhiên nhìn chằm chằm.

“Không, tôi không nhập viện.” Dương Phẩm Tuyền giải thích thêm.

Vị bác sĩ bị chọc giận. Anh ta hoàn toàn không tin lại có người cố chấp không thay đổi như vậy. “Cho tôi một lý do. Cậu có biết vết thương của cậu đang trở nên nghiêm trọng lắm không?”

“Tôi không có thời gian.” Câu trả lời hiển nhiên.

“Còn có chuyện gì quan trọng hơn cả sức khỏe của bản thân?” Gặp rất nhiều người như vậy, suốt ngày bận rộn với công việc, bận chăm lo cho sự nghiệp, kết quả thế nào? Có được tài sản, lại mất gia đình, mất sức khỏe, khiến người ta rất khó nhìn sắc mặt của bọn họ.

“Có.” Anh không muốn nói nhiều, kéo Quý Hương Vãn đi. “Đi thôi, Vãn Vãn, chúng ta về nhà.”

“Chờ, chờ một chút -- Dương Phẩm Tuyền --” Bị lôi đi, cô bước mấy bước loạn nhịp, sau đó nói. “Chuyện gì em giúp anh xử lý. Anh nằm viện vài hôm đã.”

“Không.”

“Nhưng mà -- không đau sao?” Nhìn thấy động tác cố ý của vị bác sĩ, nhưng anh không thanh một tiếng nào.

“Với anh mà nói, cái này còn không được xếp vào bậc đau đớn.”

“. . .” Trong lòng biết nói gì cũng vô dụng, “Được rồi, anh ra cửa đợi em, em lấy thuốc giúp anh.”

Nhìn vẻ quan tâm tốt độ của cô, anh gật đầu đồng ý.

Vậy là cô quay về lấy thuốc, còn hỏi bác sĩ phải chú ý làm những gì, cùng chi tiết khi xử lý vết thương, trước khi đi, bác sĩ như nghĩ ra gì đó, vội vàng gọi cô lại. “Đúng rồi, cô Quý, lần trước hai người cùng được đưa đến bệnh viện, bệnh viện vì muốn cẩn thận, nên đã làm các xét nghiệm, kết quả cũng có rồi, cô rảnh thì xem qua kết quả để biết tình trạng.”

Quý Hương Văn gật đầu, lấy tệp kết quả, sau đó đến khoa phóng xạ lấy kết quả xét nghiệm.

Ra khỏi bệnh viện, đầu óc cô ong ong, ánh mặt trời gắt đến độ khiến cô hơi choáng váng.

“Thế nào?” Biểu cảm khác thường thu hút sự chú ý của Dương Phẩm Tuyền, anh chạm nhẹ vào cô, làn da lạnh buốt nhưng trán lại lấm tấm mồ hôi.

Cô hoàn toàn không nghe được anh nói gì, khiếp sợ, hoảng loạn, nghi ngờ, tim đập nhanh, cảm giác rất đau. . . Không biết cảm giác nào đang xâm chiếm lấy cô.

Cho đến đêm khuya thanh vắng, người bên gối đã ngủ rất yên.

Lời nói ở trong bệnh viện lại vang lên trong đầu cô, cứ thay phiên nhau. “Ung thư xương. . . chuyển biến thành ác tính. . . đến giai đoạn cuối rồi. . . Theo mức di căn của tế bào ung thư thì vốn dĩ không thể sống được đến bây giờ. . .” Nghi ngờ hồi lâu, bác sĩ nói tiếp: “Dĩ nhiên, kỳ tích trong y học không phải là không có, chẳng qua là đang tiếp nhận điều trị trước đó. Mạn phép hỏi một câu -- anh ấy có từng phẫu thuật không?”

. . .

Không, anh không hề phẫu thuật, không tiếp nhận chữa trị, nhưng -- vẫn sống đến bây giờ.

Cô ngồi dậy, vòng tay bao bọc lấy cơ thể lạnh lẽo đang run rẩy.

Nhìn anh cường tráng, tự tin, phong độ, không có vẻ là người mang bệnh như vậy, nếu nói anh và cô sẽ sống lâu dài bên nhau chắc ai cũng tin, nhưng làm sao có thể, làm sao có thể trở thành người bên vực sống chết thế này. . .

Thảo nào anh nói, anh không có thời gian.

Cô không biết thế nào là cố chấp với niềm tin, để anh một mình chống chọi đến bây giờ, lý do anh không chịu nằm viện, chuyện quan trọng hơn cả mạng sống -- là chuyện gì? Có thể là chuyện gì?

“Không ngủ được à?” Giọng nói ngái ngủ truyền đến bên tai, sau đó, cô bị kéo vào lòng ngực để chịu nhất. Trong suốt một tuần mưa đó, thói quen ngủ đông của anh bị rút ngắn, cô hơi nhức nhích, anh lập tức tỉnh dậy.

Cô bất động, lắng nghe tiếng đập bên trong lòng ngực anh, trái tim yếu đến mức hầu như không nghe thấy nó nhảy lên.

“Dương Phẩm Tuyền, chuyện quan trọng hơn cả nhập viện, là chuyện gì?”

Như cô dự đoán, anh không trả lời, chỉ vuốt ve cô mấy cái. “Ngủ đi! Sáng mai ngủ dậy, lại là một ngày mới.”

Nhưng, đời người cũng chỉ có vậy thôi sao? Mở mắt tỉnh lại, lại là một ngày hoàn toàn mới?

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Chương 8.1

Năm ấy tốt nghiệp Đại học, anh chọn đến làm việc ở một công ty của thương nhân nước ngoài tương đối có quy mô, từ tay không mà làm nên, anh nói với cô, trong vòng năm năm anh đã có chức vụ quản lý, thêm năm năm nữa, đã đứng trong hàng ngũ chức vị quan trọng.

Cô tin anh, chỉ cần là anh nói, cô đều tin anh vô điều kiện.

Trên thực tế, chưa đến ba năm anh liên tục được thăng chức. Anh rất liêu, cũng rất cố gắng, có lúc nhìn sự mệt mỏi quán lấy bóng anh, cô thực sự đau lòng, chỉ mong anh đừng ép bản thân quá.

Nhưng anh cười, nói: “Không đánh liều, sao có thể làm cho em hạnh phúc?”

Anh, trên vai đã nhận trách nhiệm gánh vác hạnh phúc cho một người khác.

Sau khi tốt nghiệp được ba tháng, cô tìm được một công việc ở tòa soạn, một tháng sau, có đồng nghiệp nam đưa cô về nhà, một tuần lễ sau đó, đồ đạc

của cô bị bạn trai lừa đem về ở chung.

Mẹ cô cười thùng giấm của anh quá lớn, anh khẽ hừ một tiếng, sau đó bùng nổ với cô: “Em nói xem ai đã tố giác với anh?”

“Mẹ?!” Không thể nào? Mẹ vốn là người phê bình con cái rất kín đáo, đấu tranh nội bộ sao?

“Đề anh xem em còn muốn đổi người nuôi không.”

Chuyện đó cũng là vì anh ba ngày hai bữa cứ đến nhà cô ăn cơm, sau khi ăn xong thì tự động xắn tay áo rửa chén, động tác đó làm xảy ra rất tự nhiên. Thái độ của mẹ vốn dĩ rất kín đáo, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, lại bắn tin cho anh, đúng thật là không có lập trường!

Ngày đó dọn đi cùng anh, cô thu dọn qua loa đồ dùng thường ngày, khi đi ra khỏi cửa phòng, đúng lúc nghe được anh nói với mẹ một câu: “Văn Văn chịu ảm ức, con sẽ trách bản thân mình đầu tiên.”

Cô rung rung, lộ ra nụ cười xúc động, vì biết người đàn ông này quý trọng cô đến nhường nào.

Lần đầu tiên hai người lên giường, khiến cô đau nhức suốt ba ngày, anh đau lòng tự trách, thỏa mãn một trận rồi không dám chạm vào cô nữa. Sau đó, anh nuôi dưỡng một thói quen, sau mỗi lần quan hệ anh xả một bồn nước nóng, thêm vài giọt tinh dầu giúp thư giãn xương cốt, hiệu quả cũng xem như có phát huy.

Cô rất tò mò, làm sao anh biết làm điều này?

“Mẹ em nói cho anh biết.”

“... “ Anh chạy đi hỏi mẹ chuyện này?! Có thể tưởng tượng ra anh đã xấu hổ đến mức nào.

“Đương nhiên xấu hổ rồi! Mẹ em giống như đang xem anh diễn hài!” Còn không nghĩ đến, người kia là con gái của mình.

Trừ việc này ra, anh tương đối xem trọng môi trường sống ở nhà, hầu như sau mỗi lần ân ái, sẽ đem bộ ra trải giường đi giặt sạch sẽ, mếp giường tuyệt đối không có thừa một sợi chỉ, sàn nhà hai ngày lau ba lần, chưa thấy người đàn ông nào sạch sẽ như anh, không chừa một chút không gian cho vi khuẩn sinh trưởng.

“Anh sạch sẽ?! Em có thể có lương tâm một chút không?” Còn không suy nghĩ một chút đây là vì ai? Bị suyễn, người bị dị ứng đường hô hấp không phải là anh!

Anh không tặng hoa, không nuôi chó, không dẫn cô đi xem phim, nhiều chỗ trai gái thường hẹn hò đều không được phép đến, cô biết tại sao, những lúc cô không nhề, anh chỉ chán nản trừng cô một cái. “Phấn hoa sẽ khiến đường hô hấp bị dị ứng, em không có khả năng thưởng hoa, muốn hay không anh cũng không mang hoa đến cho em đâu! Đã không còn trong cái thời kì tình yêu cuồng nhiệt, cũng sắp nên vợ nên chồng, còn dùng hoa để làm trò lãng mạn? Hôm sau tặng em nhẫn kim cương. Thứ hai là không nuôi chó, anh chỉ muốn nuôi em thật tốt; không ai quy định muốn xem phim phải ra rạp chịu đựng một đám trai gái hôn nhau quần quýt, chờ ra bản DVD ở nhà xem cũng được vậy, nếu như muốn hôn hay làm gì khác anh cũng có thể hầu hạ.”

Sau đó, mùa lễ tình nhân năm ấy, anh tiêu hết nửa tháng tiền lương để mua cặp nhẫn đôi, đem cho thợ khắc, trên nhẫn của nữ khắc chữ 'Hàn', còn trên nhẫn nam khắc chữ 'Văn'.

Đúng như lời anh từng hứa, anh không nuốt lời cô, thất hứa một lần, cho dù là nhỏ đi nữa, hay hứa bừa một câu, anh đều nhất nhất thực hiện, cô thậm chí còn tin, cả đời anh anh sẽ không bao giờ lừa gạt cô nữa.

Có một lần, khối lượng công việc của anh rất nhiều, áp lực lớn đến nỗi không thèm ăn cơm, cả người gầy hẳn đi, hình ảnh ấy thu vào tầm mắt, lòng đau thất lại, tìm thời gian tham gia lớp học nấu ăn, kéo mì, học mọi món điểm tâm, đem hết kĩ xảo ra dùng, chỉ mong anh ăn nhiều hơn một chút.

Anh phát hiện, vừa kinh ngạc vừa cảm động, giọng nói khàn khàn: “Không một à?”

“Không.” Có thể làm chút gì đó cho người đàn ông mình yêu, sao có thể mệt mỏi được?

“Cảm ơn. Ai dạy em là vừa được lợi ích người, không thể được lợi rồi còn khoe mẽ.”

Mỗi ngày anh đều dậy sớm nửa tiếng, ôm đồm công việc nấu ăn buổi sáng, để cho cô có thể ngủ thêm một lát, đây là cách biểu đạt lòng cảm ơn cùng thương xót.

Anh không thêm mayonnaise, nhiều dưa leo, vì đây là món cô thích nhất.

Có đôi lúc anh làm vài chuyện xấu, lúc cô nấu hơi mặn, khi nấu ăn cho cô dùng những thực phẩm có mùi vị nặng, thứ hay dùng đến là hành và tỏi, sau đó liên tục hôn cô thật sâu, nghe cô vừa tức giận vừa trách mắng kêu trời đất: “Hàn Tử Uy! Anh cố ý.”

Đúng vậy, anh cố ý, thẳng thắn thừa nhận, cười đùa vui vẻ với tình yêu cháy bỏng.

Anh thích nhất khi cô triền miên trong đoạn cao trào, giọng nói mềm mại ẩm ướt gọi tên anh. “Hàn --” Lúc đó anh lại hôn cô, chặn âm thanh đó lại.

Cô vẫn cứ về anh, bất đồng chính là, vào lúc cô có thể về ở nhà của anh, sáng sớm tinh giấc hấp dẫn anh, thỏa mãn dục vọng sau khi đã ngủ đông của anh. . .

Anh có thói quen nặn kem đánh răng từ dưới lên, sau đó cuộn từng vòng tròn từ phía dưới lên.

Lúc anh suy nghĩ chuyện gì đó, đầu ngón tay sẽ vô thức gõ nhẹ mặt bàn.

Anh có chút thói quen nhỏ khi ăn uống, không ăn đồ ăn sống hay nguội lạnh, nói không với nội tạng của động vật, ghét nhất vị hạnh nhân.

Rút ra nắm đũa, anh sẽ tiện tay gõ mấy cái kết, hỏi thì anh trả lời: “Anh tiện tay.” Cho đến thật lâu sau, anh mới nói cho cô biết: “Một lần đánh kết có ba động tác, một vòng tròn, một hình lõm, một hình kéo. Mỗi lần đánh một cái kết ở trong lòng nói một lần -- anh, yêu, em.”

Lúc anh hôn cô, sẽ mút cánh môi trước, cho đến khi môi cô ngứa ngáy, thờ dốc, mới bắt đầu nụ hôn sâu dây dưa.

Lúc trên giường, bởi vì cơ thể cô vốn mềm mại hơn người khác, anh hết sức kiềm chế, hôn cô rất nhiều, an ủi trước khi hành động, thay thế bằng tình dục khơi thông mạch liệt bất ngờ, chỉ vì sợ cô hôm sau đau nhức cơ thể mới dừng lại.

Còn cô, không bỏ qua sự kiềm chế của anh, có lúc sẽ liều lĩnh trêu chọc, vì cô biết, hóa ra vào lúc cao trào, anh sẽ bấu chặt lấy eo cô, mắt không chế lẫn vào đầu vai cô hiện rõ từng vòng dẫu răng.

. . .

Mỗi một trang cô vẽ, ghi chép phong phú những thứ cô quan sát được, từng thứ nhỏ nhặt thuộc về anh, một chấm một nét cất giữ toàn bộ mọi điều về anh.

Anh hỏi: “Em muốn vẽ đến khi nào, không thấy chán à?”

“Không chán.” Cô muốn vẽ, sẽ vẽ. “Vẽ -- ngày không còn yêu!”

Anh trừng mắt nhìn cô. “Vậy thì em nên tỉnh ngộ sớm, cả đời vẽ cũng không xong!”

Thế là hai người ước hẹn, mỗi khi co vẽ xong một quyển, sẽ tự tay đưa cho anh, vẽ đầy mười cuốn, anh phải cầu hôn cô.

Mùa đông một năm nào đó, sức khỏe cường tráng hiếm thấy của anh bỗng nhiên bị dính cảm nặng, bình thường khỏe mạnh thế nào thì khi bệnh đến lại như núi lở, bộ dạng sống dờ chết dờ, nhìn rất đáng thương.

Ai kêu anh ý lại thân thể khỏe khoắn, muốn anh mặc thêm vài lớp áo mà như là muốn lấy mạng anh vậy.

Trong lòng cô thầm mừng đáng đời, nhưng tâm can lại đau đến khó chịu.

Mấy ngày đó anh một mực tách phòng, cô vốn dĩ không có cách nào để ngủ, một đêm bật dậy mấy lần, thay khăn cho anh, đem ấm nước nóng đặt trên đầu giường, thế nào cũng phải chắc chắn anh không xảy ra chuyện gì, không tăng nhiệt độ cơ thể hoặc có điểm gì kì lạ.

Trong bóng tối, anh nắm lấy bàn tay mềm đang vuốt trên mặt mình. “Đi ngủ đi, Văn Văn, anh không sao.”

“Ừ, em biết rồi, anh mau ngủ đi.”

Màn đêm tĩnh lặng không nhìn rõ biểu cảm trên mặt nhau, chỉ thấy đôi tròng mắt kia, trong trẻo khác thường, chăm chú -- “Anh yêu em, Văn Văn, rất rất yêu.”

Một câu nói, khắc sâu vào tận đáy lòng cô, trọn đời không quên.

Sau khi lành bệnh, cô bắt đầu học đan áo len, từ đó về sau, trong đồng hồ giữ ấm của anh, tất cả khăn quàng đều là một tay cô đan, anh không mua thêm bất kì thứ đồ giữ ấm nào nữa. . .

Nhiều như vậy, nhiều điều tốt đẹp khi sống chung như vậy, nói cũng không nói hết, đã từng quý trọng đối phương như vậy, thế nào cũng không nghĩ tới, cứ như vậy mà tình nghĩa sâu nặng, hạnh phúc tràn ngập, cuối cùng sẽ rơi vào khoảng không bất tận, chỉ còn tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 8.2

“Tĩnh lại, Văn Văn, anh không có nhiều thời gian đâu. . .”

Tĩnh lại? Chẳng lẽ bây giờ cô không tỉnh táo sao?

“Giống như em, không tốt sao?” Cô nghi hoặc.

“Không, không tốt.”

“Rốt cuộc em đang tìm gì? Có thể nói cho anh biết không?”

“Em tìm . . em tìm . . .” Giọng nói thấp đến nỗi không thể phát ra. “Hạnh phúc.”

“Hạnh phúc của em, thất lạc?”

Vẫn là hơi thở dài đầy lo lắng kia. “Không, em tìm là ---”

Câu nói sau cùng, vang vọng đến bên tai lời nói nửa tỉnh nửa mê -- “Hạnh phúc của anh ấy.”

Hạnh phúc của cô, đang ở đâu?

Một mình đi trên nền gạch đỏ, băng qua cửa hàng tinh chất và hàng tài liệu tham khảo thực phẩm, lần này, hai chân tự biết đường đi.

Tiệm bán đậu hũ này, hai người họ thường đến ăn, bởi vì không thể ăn kem, vậy là anh gọi cho cô món đậu hũ nóng, bà chủ rất quen, con nói khi nào hai người họ kết hôn nhớ đưa cho bà một phong thư, còn muốn mời họ ăn đậu miễn phí một năm, miễn cưỡng coi như là tuổi thọ tình yêu đường dài của họ lâu hơn cả cái quán này.

Phía trước có một cửa hàng chuyên bán thú cưng, cô rất thích một con husky kia, nhưng anh nhất quyết không cho cô nuôi. Chỉ đến một lần cô dùng biểu cảm đáng thương bày ra trên mặt, anh mới để cho cô chơi một lúc, kết quả đêm đó nằm ho lấy ho để, anh vừa giận vừa đau lòng, cả đêm đổ dành, ôm cô không dám ngủ, sau đó quyết định, có chết cũng không cho cô nuôi bất kỳ con vật nào.

Con hẻm nhỏ cuối đường, rẽ vào góc đường nơi có tòa nhà màu trắng, nhân viên quản lý tòa nhà không những không ngăn cô lại, mà còn chào hỏi một cách quen thuộc: “Cô Quý, lâu rồi không quay lại, tâm trạng đã tốt hơn chưa?”

Tình cảm hai người yêu nhau bao nhiêu năm yêu thương nhau biết mấy, nhìn vào mắt của những người hàng xóm, cô sẽ không chịu nổi đá kích của hai miền âm dương cách biệt, người rời khỏi trần thế cũng chỉ là chuyện thường tình, chẳng qua là không ngờ đến chuyện cô sẽ quay trở lại, tâm trạng đó đã bình tĩnh lại chưa? Dù sao anh Hàn cũng qua đời gần một năm rồi mà!

Cô cúi đầu, bước vào thang máy nhấn số '8', bước ra thang máy, rẽ phải, mở tủ đựng giày, bên trong đôi giày cao gót nằm ở ô vuông thứ ba, cô tìm thấy chìa khóa, mở cửa vào bên trong.

Rèm cửa sổ ngoài phòng khách màu trắng, là màu mà hai người cùng chọn, khi đó rất khó để chọn màu vừa ý, cuối cùng đành phải chơi oẳn tù tì để quyết định.

Gối ôm trên ghế sofa là do cô đan vào lúc rảnh rỗi, khi anh đọc sách, cô thích ôm gối nằm trên đùi anh mà ngủ.

Đi vào phòng ngủ, bên tay trái là tủ đựng quần áo của anh, bên phải là của cô. Kéo cửa ra, cả căn phòng vẫn y nguyên như thế, người đứng tên là cô. Yêu nhau đến năm thứ bảy, bình thường thì quản lý tài sản đầu tư của anh, mua căn nhà này, tự tay mang giấy tờ nhà giao cho cô, bao gồm cả thân xác, và tất cả tài sản của anh.

Bước chân dõng đến bàn trang điểm, trong ngăn thứ hai đựng đồ trang sức, chiếc nhẫn của nữ có khắc chữ 'Hàn', còn nhẫn của nam đã không cánh mà bay.

Ở ngăn kéo thứ ba, lần lượt chứa chín cuốn tập vẽ đã hoàn thành được xếp ngay ngắn, tập thứ mười còn vài trang chưa hoàn thành, vì lúc đó, cô không thể đến kịp để hoàn thành chúng.

Bởi vì, trái tim anh đã bay xa, cô không níu giữ được, ánh mắt chăm chú dịu dàng của anh.

Giác quan của người phụ nữ rất nhạy bén, từ khi anh không còn ôm cô ngủ vào mỗi tối, từ khi anh luôn trong trạng thái suy tư, thất thần, số lần thở dài tăng lên, từ khi anh nhìn cô, lòng bất an, con người không còn ấm áp, từ khi anh gọi cô bằng chất giọng có phần mang ơn, không còn là thứ tình yêu thuần khiết đầy cung chiều nữa, từ khi trên người anh có mùi nước hoa của người phụ nữ khác, từ khi anh không còn về nhà mỗi đêm nữa, từ khi ánh mắt anh mang theo nội tâm u sầu và mâu thuẫn không thể che giấu được. . . Làm sao cô có thể không biết chuyện gì đang xảy ra được?

Cô không vạch trần, vờ làm người ngu ngốc, chờ anh bay mệt mỏi rồi sẽ quay về, hoặc là -- kết thúc.

Cho đến một ngày, người phụ nữ kia tìm đến cô.

Cô ta nói, đang mang thai đứa con của Hàn Tử Uy.

Cô ta nói, anh mắc nợ cô, không thể nói ra lời chia tay.

Cô ta nói, anh đã không còn yêu cô, tội tình gì phải níu giữ một người đàn ông không còn yêu mình, làm khó anh cũng làm khó mình?

Cô không tin, anh lại đối xử với cô như vậy.

Cô ta nói, anh đã hẹn ước với cô ta, nếu không tin, có thể nghe anh nói.

Cô ở bên cạnh, nghe anh nói rõ ràng từng lời với người phụ nữ khác: “Anh yêu em, nhưng không thể phụ cô ấy.” Giọng rõ ràng thương tiếc, ôm cô ấy. “Đừng khóc, đừng dùng nước mắt lên án anh, có một Hương Văn là quá đủ rồi, anh không gánh nổi hai trái tim của cô Quý đầu.”

Cô, dùng nước mắt để tố cáo anh, khiến anh không thể từ bỏ được?

Cô không nhớ nổi khoảng thời gian kia làm sao anh có thể sống nổi, nhắm mắt, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh nhỏ nhất khi hai người sống chung, cô mất ngủ trầm trọng, tinh thần hoảng loạn không cách nào chìm vào giấc ngủ được, chỉ có thể mượn trà hoa bia (*), khiến những suy tư không cách nào chịu đựng nổi kia bị tê liệt, nhờ đó mà có một giấc ngủ ngắn.

(*)Cây hoa bia: người ta tìm thấy thành phần Xanthohumol trong hoa của cây hoa bia, có tác dụng như thuốc an thần.

Cho đến đêm hôm đó, cô không có cách nào kiềm chế nữa, bật dậy đối chấp với anh.

Anh không chối, bình tĩnh nhận hết mọi chuyện. Người phụ nữ kia, là mối tình đầu của anh, luôn là người ngự trị sâu thẳm trong đáy lòng anh, ngay cả họ cũng không thể thay thế được người tình đầu tiên, cô biết anh yêu nhiều cô gái, nếu không thì năm đó đã không làm tổn thương anh nhiều đến vậy, nếu như không phải bởi vì phụ nữ này, anh thậm chí sẽ không quen biết cô.

“Cho nên anh bắt đầu lừa dối em, để cho cô ấy mang thai đứa con của anh, tình yêu bền vững không thể phân ly?”

“Không.”

“Vốn dĩ không phải vì sự xuất hiện của cô ấy? Em có chỗ nào không tốt, lại khiến anh yêu cô ấy lần nữa. . . “

“Không phải, Văn Văn. . .” Anh muốn giải thích gì đó, một bàn tay đã đánh anh.

Cô vẫn luôn bao dung cho anh như vậy, bất kể anh làm gì, cô chưa bao giờ nổi giận với anh, đây là lần đầu tiên, cô động tay đánh anh, cũng là lần đầu tiên, anh nhìn thấy gương mặt quyết liệt đó của cô.

“Hàn Tử Uy, anh còn nhớ mình đã nói gì không?”

“Nhớ.” Anh biết, cô muốn đề cập đến lời thề đó, lời nói chỉ thốt ra vào mỗi dịp lễ tình nhân, ban đầu chỉ cảm thấy câu đối dành cho tình nhân đó quá cực đoan.

“Từ đôi tình nhân đến miếu thờ, không cầu con cái không cầu tài; quỳ trước thần linh giữ thời thề, ai trước thay lòng ai trước chôn.”

Khi đó, cô cảm thấy rộn cả tóc gáy, nhưng anh cười nói: “Tình cảm chân thành, lòng ngay ý thẳng, nhất định không cảm thấy sợ hãi.”

Còn nói, nếu có một ngày anh phụ cô, anh sẽ phơi thây đầu đường, chết sớm.”

Cô cười khê, nước mắt chảy xuống khóe môi. “Anh không sợ lời thề thành sự thật sao?”

Ruột gan trong bụng anh quặn lại, đau đớn nhìn lại cô. “Đây là hy vọng của em sao?”

Cô, hận anh như vậy? Khiến một cô gái chưa bao giờ hiểu được oán hận trách móc rơi vào tình cảnh này, anh bừng tỉnh hiểu rằng mình đã làm tổn thương cô nhiều bao nhiêu.

Đêm hôm đó sau khi bỏ đi, anh không trở lại.

Không chịu nổi hồi ức quá đau đớn ủa về, hai tay cô run rẩy, gần như không giữ vững tập tranh, một mẫu giấy ghi chú từ trong rút ra, rơi xuống mặt đất.

Cho dù em có tin hay không, anh không hề phản bội em, Văn Văn!

Anh thừa nhận, trái tim anh đã từng bị lạc mất phương hướng, thế nhưng, mỗi khi anh nhớ đến lúc mình ôm em, trong đầu sẽ hiện lên gương mặt đầy nước mắt của em, có lẽ vì lương tâm cắn rứt, có lẽ là đã ý thức được anh yêu em nhiều thế nào, có thể khiến anh thức tỉnh trong lúc không tìm thấy lối thoát.

Anh không muốn lừa dối em, Văn Văn, anh yêu em, không biết thế nào, nhưng anh cũng yêu cô ấy. Tình cảm đối với cô ấy, còn chưa kịp thu hồi thì đã chia xa, nỗi đau vẫn còn ở đó, gặp lại cô ấy, đoạn tình cảm ôm ấp bấy lâu bỗng bùng phát. Nếu như có thể, anh cũng không muốn một mình nắm giữ đoạn tình cảm mơ hồ kia, tổn thương em cũng tổn thương cô ấy, cho nên, anh đã đưa ra quyết định trong thời gian rất ngắn, để em và cô ấy, nói rõ mọi chuyện.

Xin lỗi, Văn Văn, một lần nữa lại để em chờ anh.

Kết quả thế nào? Đến cuối cùng cô vẫn chờ, để xem quyết định cuối cùng của anh là gì? Trùng hợp rằng đêm xảy ra tai nạn giao thông, anh với người phụ nữ kia lại ở cùng nhau.

Đây chính là cái mà anh gọi là 'nói rõ' sao?

Anh nợ cô, nhưng lại không muốn rời xa mối tình đầu của mình, vì vậy, anh liền lựa chọn chết chung với mối tình lạc lối kia, để thỏa mãn tâm nguyện, lấy mạng sống trả món nợ còn thiếu với cô?

Anh chết, để lại căn nhà nhỏ hai người cùng xây đắp nên, bốn năm mua bảo hiểm ký tên người hưởng lợi bởi khối tiền bảo hiểm kếch xù của cô, còn có nhiều hình ảnh ân ái không thể nào quên giữa hai người, cô phải chống đỡ thế nào đây? Anh cho rằng, như vậy là đã bù đắp cho cô rồi sao? Cô thà rằng người chết là mình, anh có biết điều đó không?

Ngồi sụp trên nền đất, cô che mặt không phát ra tiếng khóc, mặc cho nước mắt chảy dài qua kẽ tay.

*** **

“Em đi đâu vậy?” Vừa thấy cô vào cửa, Dương Phẩm Tuyền tháo tạp dề ra.

“Không, chỉ đi dạo chút thôi.”

Anh tiện tay đưa cho cô một ly nước ấm, không bỏ qua đôi mắt sưng vu phù đầy tia đỏ. “Có chuyện gì, Hương Văn?”

Cô bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh vài giây -- “Không có gì.”

Anh mắt sắc bén lướt qua mặt cô để ý từng chút một, anh khép mắt, không truy hỏi nữa. “Anh nấu bữa tối rồi, không có gì ngon không, em vào xem chút đi.”

Sau khi ăn xong, anh rót ly trà hạnh nhân nóng để cô từ từ uống.

Cô giữ lấy cái ly, nhìn anh dọn dẹp phòng khách, gom tạp chí xếp ngay ngắn đặt dưới bàn trà nhỏ, tờ rơi vớ vẩn thì cuộn lại, tiện tay vo tròn ném vào thùng rác.

Thói quen thường ngày của anh rất tốt, xem trọng chất lượng môi trường, cứ đến lúc lại lau nhà, quần áo sau khi giặt phơi sẽ phân loại xếp đặt cẩn thận, tuyệt đối không ném tạt lung tung, càng không có tình trạng quần áo cũ giăng mắc khắp nơi, làm việc ngăn nắp có thứ tự, ngay cả nặn kem đánh răng cũng cuộn từ dưới lên.

Tần suất bọn họ thân mật không tính là ít, bình thường đa phần toàn làm lúc đêm khuya thanh vắng, anh luôn hôn từ dưới lên, đầu tiên sẽ chậm rãi khiêu khích dục vọng trong cô, cười cười dò xét nỗi sung sướng của cô giữa lúc cao trào nhưng lại không đạt được thỏa mãn mà tỏ thái độ hờn dỗi, kêu khích vượt quá giới hạn, thường thì khi anh tiến vào cô không lâu sau, khoái cảm bùng nổ.

“Nhanh vậy à?” Anh khiêu khích, ôm lấy cơ thể đang run rẩy trong lúc cao trào của cô, không vì lời khẩn cầu mà rút ra, cũng giống như lần ôm cô vào phòng tắm nào đó.

“Anh còn có thể . . . tiếp tục.” Cô biết, anh chưa thỏa mãn.

Anh cười hôn lên môi cô. “Chỉ sợ em không chịu nổi.”

Tìm kiếm khoái cảm lạ lẫm? Cơ thể thường vui sướng? Nếu như đàn ông là vậy, không có lòng thương tiếc, buông thả theo tình dục.

“Dương Phẩm Tuyền.”

“Ừ?” Anh kinh ngạc ngược nhìn, không ngờ cô lại có động tác trêu đùa, kích động tình dục lại hỏi phục lần nữa.

Cô ngẩng đầu, khẽ liếm môi, bàn tay nhỏ bé đi xuống phía dưới thăm dò, dừng cảm nắm lấy bộ phận nóng bỏng của người đàn ông không chút sợ hãi.

Anh hít một hơi. “Em cho rằng anh là thánh nhân à?”

“Không ai muốn anh nên thánh nhân.” Cô dùng tư thế yếu điệu hiếm thấy bước ngồi ở eo anh cọ sát từ từ.

Anh kinh ngạc liên tục. “Hôm nay em đặc biệt thu hút.”

“Sợ à?”

“Không, kinh ngạc.” Phần nóng bỏng xuyên qua nơi mềm mại, cô liên tục trêu ghẹo phần thân dưới, không có cách nào tự ẩn xuống, hiếm khi nào cô chủ động phong lưu, thỏa thích trên người cô.

Không ngờ rằng anh lại nóng bỏng dồi dào như vậy, cô choáng váng, kêu nhõng nhẽo, từng đợt sóng thay phiên nhau đánh tới, đợt sau cao hơn đợt trước. Mỗi một lần đánh vào, cô cho rằng mình gần như phải chết đi, những đợt sóng nối tiếp khiến cô không kịp thở, anh lại đẩy cô đến cực điểm . .

Cô mềm oặt trống rỗng, cảm giác như linh hồn trôi nổi. “Dương. . . đủ rồi. . .”

“Không, chưa đủ, đây là em tự tìm đến.” Anh hừ lạnh một tiếng, ngọn lửa tình dục vẫn còn nguyên, nhiệt huyết tràn trề, dây dưa, không chịu rút người ra.

Tia sáng bùng nổ trước mắt, anh gào lên, cắn đầu vai trắng nõn của cô, lòng bàn tay siết chặt, giữ eo thon, hằn lên những vết đỏ đỏ.

Ngày mai. . . toàn thân lại đau nhức không xuống giường được nữa rồi. Giữa lúc ý thức mơ hồ, cô mềm nhũn nằm trong lòng anh, bên tai còn lần quẩn âm thanh thỏa mãn của người đàn ông, đầu vai, thắt lưng vừa quen thuộc vừa xa lạ truyền đến khoái cảm mang theo cảm giác đau đớn.

Anh, chỉ là Dương Phẩm Tuyền.

Đúng vậy, anh là Dương Phẩm Tuyền, trong lòng chỉ là người tư vấn tâm lý, là một người quen, một người lạ.

Cô kiên định nói với bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 9.1

Vào mùa, thời gian chuyển biến không hề báo trước, chớp mắt, đã đến thời điểm rét đậm nhất.

Mùa đông, cảnh cây xác xơ, sự sống suy yếu, vạn vật tiêu điều, biểu hiện cho sự kết thúc.

Sống trong mùa này, nhiều động vật sẽ chọn cách ngủ đông, chờ ngày kinh trập (*), đông đi xuân đến, lại một cuộc sống mới bắt đầu. . .

(*)Ngày bắt đầu tiết Kinh trập thường diễn ra vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 3 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 345° (kinh độ Mặt Trời bằng 345°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại.

Thế nhưng, người ở đâu?

Nửa đêm không ngủ nổi, Quý Hường Văn ngồi dậy, đưa mắt nhìn gương mặt mệt mỏi nhợt nhạt của anh.

Từ lúc vào đông đến nay, anh luôn như vậy. Lúc trước, bất kể cô dậy sớm thế nào, anh cũng đều dậy trước cô một chút, làm bữa sáng xong xuôi rồi mới đi.

Gần đây, giấc ngủ của anh càng lúc càng dài, sắc mặt không được tự nhiên cho lắm, không giống như đang ngủ say, mà giống như -- mê man.

Cô đưa tay, không cảm nhận được hơi thở, trái tim cô thất lại.

Hốt hoảng, dường như có một cái bóng tách ra, giống cái bóng ngược trên mặt nước, không cách nào giữ lại trong cơ thể, đưa tay nắm bắt, chỉ là một khoảng không trống rỗng, khiến mặt nước dậy sóng, cô kinh hãi chứng kiến, cái bóng ngược của cơ thể kia, cuối cùng lại là hai gương mặt khác nhau!

Không giữ được ảo ảnh, cô nắm tay anh theo bản năng, nhưng lại cực kỳ lạnh lẽo, cứng ngắt, hết như -- xác chết.

Cô nắm rất chặt, truyền nhiệt độ, không dám đến kiểm tra nhịp đập của trái tim. Bàn tay càng lúc càng lạnh, càng lúc càng lạnh, cô dùng sức mà giữ lấy, đầu ngón tay chạm vào mu bàn tay của anh, kêu lên một tiếng: “Hàn!”

Hình ảnh hư ảo dần trở lại bình thường, mặt nước ngừng dậy sóng, chậm chậm, hòa làm một với thân xác.

Cô nghiêng người, dựa sát vào lồng ngực, nơi đó, bắt đầu có tiếng đập rất nhẹ, gần như không cảm nhận được cú nhảy lên yếu ớt. Cô buông lỏng, nắm chặt, rồi nhắm mắt lại.

Thời tiết càng trở lạnh, sắc mặt anh càng tái nhợt, càng ngày càng hay mệt mỏi, có lúc, có thể bắt được trên mặt anh những tia đau đớn, sáng tinh dậy, nhiệt độ rất thấp, nhưng lại toát mồ hôi hột.

“Tối nay, có đến không?” Bữa sáng, cô làm, anh đã mất sức rất nhiều.

“Ừ.”

Bưng ly sữa đã được hâm nóng lên cho anh, ly sữa bị đổ ra bàn, một mảng màu trắng tràn ra, ly thủy tinh lăn xuống đất tạo thành âm thanh vỡ vụn.

Anh ngẩng người nhìn chăm chú lòng bàn tay chừng ba giây, chợt phá lên cười. “Xin lỗi, anh không cảm chắc.”

Cô không nói gì, ngược mắt nhìn anh đang khom người tìm những mảnh vụn, nói: “Anh làm được rồi.”

Cô đứng sau lưng anh, anh mới lạc mất hơi thở mà ngay cả bản thân mình cũng không cảm nhận được, đưa tay chạm vào khay đựng bánh mì nướng, tổn sức điều khiển ngón tay cong lại, rồi sau đó -- mọi thứ trượt khỏi lòng bàn tay.

“Em giúp anh ăn nhé?” Chẳng biết từ lúc nào, cô đi không phát ra tiếng động, đứng sau lưng anh.

Anh quay đầu, bày ra nụ cười quen thuộc với cô. “Không.” Chia tay về hướng kia, tò ý kêu cô ngồi cạnh, chạm đến đầu ngón tay, cô chủ động nắm lấy, nắm ngón tay quẩn quýt.

“Hương Vãn, anh định kết thúc tất cả công việc trong hôm nay.”

“Đâu có liên quan đến em?”

Một tay kia, anh vuốt ve gương mặt lạnh nhạt không gọn sóng của cô. “Hương Vãn, anh không có nhiều thời gian để dành cho em.”

“Đây xem là lật bài? Anh muốn kết thúc, một lòng quay về bên cô ấy?”

“Nếu em muốn như vậy thì làm như vậy.” Tiếng than thở này được nuốt vào trong cổ họng, nhốt vào trong cánh cửa lòng, khổ sở lan tràn.

“Anh yêu em không?” Cô bình tĩnh đưa mắt nhìn anh, tựa như muốn nhìn thấu vào nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn anh.

Lần này, anh không né tránh, cũng không quay mặt đi, bình thản nói: “Yêu.”

“Vậy thì dừng đi. Em không quan tâm là một phần hay hai phần, cho dù là ít hơn đi chăng nữa.”

Là duy nhất. Anh vừa nói ra khỏi miệng, chỉ là không ra tiếng mà thôi.

*** **

Đài khí tượng thông báo, sắp có ba đợt không khí lạnh đổ bộ, bắt đầu vào sáng nay, là khoảng thời gian nhiệt độ thấp nhất kể từ lúc vào đông. . .

Từ Tịnh Viện kéo áo choàng dài, bọc kín người bằng nhiều lớp áo, bước nhanh về căn nhà phía trước, đến gần cửa, một bóng người đứng nghiêm trang trong cơn gió buốt đập vào mắt cô.

“Phẩm Tuyền!” Cô kinh ngạc kêu lên. “Đến sao không gọi trước?”

Anh lắc đầu. “Anh có mấy lời muốn nói.”

Ngón tay chạm vào bàn tay lạnh công của anh, cô nắm chặt. “Có gì vào trong rồi hân nói.”

Tìm được chìa khóa, cô mở cửa, bỏ mấy đồ dùng hàng ngày vừa mua xuống bàn, vào bếp rót hai ly ca-cao nóng.

Anh lặng lẽ quan sát căn hộ của cô gái độc thân. Cho dù là quá khứ hay hiện tại, đàn ông theo đuổi cô không hề ít, mà Dương Phẩm Tuyền lại là người từ lúc bắt đầu lại là vị khách may mắn duy nhất tồn tại trong lòng cô.

Bên trong còn để nguyên những vật dụng khi hai người còn sống chung, cuộc sống thường ngày, vài vật kỷ niệm là lạ mua từ những chuyến du lịch, những món đồ chọn mua cùng nhau, món quà anh tặng cô vào ngày lễ tình nhân đầu tiên, mỗi một món đều chứa đựng một khoảng thời gian, trong quá khứ còn có vô số lần lưu giữ đồ dùng cá nhân của người đàn ông. . . Rõ ràng cho thấy dấu vết tồn tại của người đàn ông nào đó trong cuộc đời cô, nói rõ ràng đầy đủ hơn thì là cuộc sống riêng nghiêm túc tự ràng buộc bản thân, suốt một năm qua chưa từng có người đàn ông nào đến xáo trộn căn hộ nhỏ này.

“Chắc anh không quên đó là bức ảnh chúng ta chụp khi đi du lịch ở Đông Kinh vào ba năm trước chứ?” Anh đang đứng trước một bức ảnh phóng lớn, cô bưng hai ly ca-cao ấm, đặt một ly xuống bàn, một ly khác nhét vào tay anh.

“Nhớ.” Hai tay giữ lấy cái ly, ánh mắt sâu thẳm. “Năm đó, tình cảm đang nồng thắm, Dương Phẩm Tuyền với sự nghiệp ổn định, tâm trạng, điều kiện, cái gì cũng tốt, hai người đi nước ngoài giải khuây, khoảng thời gian đó còn không dùng biện pháp tránh thai, vì hai người hẹn ước rằng nếu có thai sẽ kết hôn ngay. Lúc ấy, có một chàng trai con độc nhất của thương gia nổi tiếng nào đó một lòng theo đuổi cô, anh cũng biết, cha mẹ cô hi vọng em gả vào nhà giàu có, thế là em cãi lời cha mẹ, họ còn quyết tâm vạch hướng lựa chọn cho tương lai, ví dụ như mang thai.” “Tại sao lại nói giống như mọi chuyện không liên quan đến anh?” Hoàn toàn không quan tâm đến giọng điệu, trần thuật lại câu chuyện.

Anh không đáp, quay lại hỏi: “Một năm nay, anh không bước một bước vào nơi này, sao em không hỏi lý do?”

Cô lắc đầu. “Không hỏi.”

“Có một người phụ nữ khác tồn tại? Cũng không hỏi?”

“Không hỏi.”

“Anh trở nên xa cách như vậy, cũng không hỏi?”

Đầu ngón tay khẽ run lên, giữ lấy tấm rèm cửa bằng sợi tơ tằm. “Em nói rồi chỉ cần để em nhìn thấy anh, đừng xuất hiện lại, bốc hơi giống như một tháng kia, hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của em, khiến em không thể tìm được, tìm đập rộn lên vì sợ. . . Như vậy. . . như vậy là được rồi. . .”

Anh khẽ thở dài, ngược mắt nhìn, rơi vào vực thẳm không biết làm thế nào. “Thật ra thì chuyện gì em cũng biết, bao gồm cả bệnh của Dương Phẩm Tuyền, nguyên nhân anh biến mất, nhưng em chọn lừa gạt bản thân mình, chỉ cần có thể lưu giữ mọi thứ về anh, dù chỉ là một nụ cười, một ánh mắt dịu dàng, những thứ thuộc về cơ thể của anh, chỉ cần có thể nhìn thấy anh dùng mắt mỉm cười nhìn em là đủ.”

“Không phải. . . Đừng nói nữa. . .” Cô hơi hoảng loạn, giọng nói mềm yếu nhưng không có khả năng ngăn cản anh. Cô không muốn, không nên nghe anh dùng tông giọng lạnh nhạt như vậy, chuyện này không nên dùng chất giọng ấy để nói. . .

“Thế nên, anh không thể hôn em, ôm em, không phải vì anh. . .”

“Em nói anh đừng nói nữa!” Một bàn tay hướng ra chặn lại câu nói.

Mất đối diện mắt, không nói, không gian như ngưng đọng, có thể nghe được cả hơi thở rất khẽ.

“Đừng vậy, em xin lỗi. . . Em không phải cố ý. . .” Bàn tay cô cứng ngắc, hơi sợ.

Anh chỉ nhìn cô, không hề di chuyển, rất lâu sau đó mới mở miệng: “Anh rất muốn nói với em, cảm ơn em đã yêu anh nhiều như vậy, dù em có nhiều lựa chọn tốt hơn. Coi như em không muốn nghe, anh cũng phải nói cho em biết, Dương Phẩm Tuyền rất yêu em, chưa từng phản bội, cho đến lúc chết, anh luôn tâm niệm rằng, người bị ràng buộc, là em, nếu như có kiếp sau, anh muốn được yêu em lần nữa.”

Chẳng biết từ bao giờ, nước mắt đã tuôn trào trên gương mặt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 9.2

Anh rút một tờ khăn giấy. “Xin lỗi, anh không yêu em, nên không thể an ủi.”

“Câm miệng, câm miệng! Anh dựa vào cái gì? Tại sao lại phải dùng gương mặt này, dùng chất giọng này nói không yêu em. . . Ai cho anh cái quyền đó. . .” Cô lại vung tay cho anh một cái tát, rồi lại một cái nữa, anh không né tránh, cô nán lòng khuyu xuống khóc lóc. “Tại sao phải nói. . . Em đã không để ý chuyện gì. . . Không thêm đề ý. . . anh sớm đã chết rồi. . . không phải không thêm đề ý đến anh. . . chỉ cần. . . chỉ cần còn có thể nhìn lại gương mặt này. . . gời găm nỗi nhớ không bến bờ. . . là đủ rồi. . . tại sao. . . tại sao anh còn phải tàn nhẫn đến như vậy. . .”

“Xin lỗi, chuyện này không công bằng với em, nhưng hãy tin, anh cũng không khá hơn. Nơi này, lưu giữ tất cả thói quen sinh hoạt của anh, trí nhớ của anh, mọi thứ của anh, chủ yếu là sợ rằng anh đã phụ bạc em. Có cả ký ức và nhân cách riêng, vừa bắt đầu anh cơ hồ cảm thấy hỗn loạn, em có biết anh tốn bao nhiêu tâm sức để tìm điểm thăng bằng không? Anh không yên tâm về em, sợ rằng mình đi quá đột ngột, cả đời em cũng không thể quên được. Có thể là vì em, vì những chuyện anh làm, anh đã làm hết sức, trong một năm nay, em nên chuẩn bị tâm lý, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với chuyện này. Thời gian của anh không còn nhiều lắm, hãy cho phép anh ích kỷ, trong cuộc sống cuối cùng, anh muốn toàn tâm toàn ý yêu người con gái kia, anh đến là vì cô ấy, vì cô ấy nấu những món ăn khổ sở, gặp bao nhiêu là rắc rối, chỉ yêu cầu một điều nho nhỏ này.”

“Anh. . . phải đi?” Cô ngược hai mắt ngấn lệ, tìm đập loạn xạ mà hỏi.

“Ừ.”

“Tại sao? Em cho rằng. . . cho rằng còn có thể lâu hơn. . .” Xem như vĩnh viễn không gặp nữa cũng tốt, ít nhất cô biết, một phần nào đó thuộc về Dương Phẩm Tuyền, còn tồn tại an yên trên cõi đời này, sẽ cười, sẽ cử động, sẽ nói năng. . .

Uống cạn thức uống trong ly, đặt nhẹ lại trên bàn. Không nói gì khác thường, tổng quan động tác của anh có phần cứng nhắc.

“Anh. . .”

Anh khẽ sờ nhếch khóe môi. “Muốn làm, không ngờ rằng cơ thể này lại không nghe theo sự chỉ phối của anh, một năm, đã là cực hạn.”

Nếu như không có anh, nếu như không có anh. . . Phẩm Tuyền này, sẽ biến mất hoàn toàn khỏi thế gian này.

Ý thức được điều này, trái tim cô bị đóng lại, đau đến mặt trắng bệch.

“Một năm trước anh đã chết, em nên sớm biết.” Nhưng đến nay cô vẫn không nhìn ra, ngu ngốc, đúng là người đàn bà ngu ngốc.

“Em giữ gìn sức khỏe, anh phải đi.” Anh còn phải quay về bên cạnh người con gái của anh, một người đàn bà khờ dại khác.

Cô kinh hãi nhảy cẫng lên. “Anh, anh đi đâu. . . em tiễn anh một đoạn. . .”

“Không được. Bản thân em, phải sống thật tốt, không cần thiết phải quên anh, chỉ cần giữ đoạn kỷ niệm đáng nhớ trong đời, ghi nhớ trong đáy lòng là được rồi, ngoài ra phải tìm một người đàn ông đáng để yêu, người đó phải sống thật lâu, phải thật hạnh phúc.”

“Anh cũng nói những lời này với cô ấy sao?”

“Phải. Anh và anh ấy, sẽ nói cho cô ấy biết bọn anh yêu cô ấy như thế nào, hi vọng em và cô ấy không có anh trong đời, vẫn có thể kiên cường mà mỉm cười, tìm ra lối về hạnh phúc thuộc về em và cô ấy.”

“Ừ, em sẽ như thế.” Cô nuốt ngược nước mắt, cười nụ cười rất đẹp. “Nếu như gặp anh ấy, nhấn lại với anh ấy giúp em, không cần lo cho em, em sẽ sống tốt, thật tốt, nếu như, nếu như quả thật có kiếp sau, em sẽ chọn anh ấy lần nữa.”

“Được.” Anh xoa người, không dừng lại nữa.

Còn cô, đưa mắt nhìn bóng lưng anh biến mất, để mặc cho bản thân một lần cuối cùng, khóc đến khan cả tiếng.

*** ** *

Về đến nhà, cả phòng yên tĩnh.

Anh đi đến phòng ngủ, cô đang nằm ngủ yên trên giường.

Vừa đến mùa đông, người con gái này luôn thêm ngủ, thích quấn chăn dày đặc quanh người, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn sáng long lanh, tựa như con sâu róm.

Cô thích làm biếng, luôn muốn anh ôm ấp, cảm nhận da thịt ấm áp không muốn rời xa.

Anh đến gần không phát ra tiếng, kéo một góc chăn, chui vào. Cô hơi giật mình, gương mặt nhìn thấy anh thì bình tĩnh trở lại.

“Anh về rồi --” Cơ thể theo bản năng rúc vào người anh, anh đưa cánh tay, một cách rất tự nhiên đón nhận, lòng bàn tay khẽ vuốt sợi tóc, từng chút, từng chút một.

Cô thở một hơi đầy thỏa mãn, mí mắt dần khép lại. “Em còn tưởng rằng anh về với cô ấy, không quay lại. . .”

Giọng nói ngái ngủ cứ lẩm bẩm, anh nghe thấy, than khẽ. “Em quan tâm anh về hay không à?”

“Quan tâm chứ.”

“Nếu vậy, khoảng thời gian tiếp theo, dành hết cho em, hoàn toàn dành cho em. Nhưng em phải đồng ý với anh, đến ngày nào đó anh muốn đi, không được tìm anh, cũng không cần ghi nhớ anh, để mọi thứ biến mất một cách tự nhiên, phải sống cuộc đời còn lại thật tốt, được không?”

“Được. . . Em hỏi chuyện này nhé?”

“Em hỏi đi.”

“Trong lòng, yêu hai người phụ nữ, cảm giác thế nào?”

“Rất khô, dùng lời nói không thể tả hết được. Trái tim chỉ có một, nếu muốn cắt đôi, ắt phải đau đến tận tim gan, thế nào cũng không thể yêu trọn vẹn.”

Cho nên, anh chọn cái chết để được giải thoát?

Cô im lặng không nói.

“Hương Vãn, em vẫn chưa nói với anh, em nằm mơ thấy gì.”

“Quên rồi, không muốn mơ nữa.”

“Không mơ, không muốn tìm hiểu?”

“Bây giờ em chỉ muốn, yên lặng sống qua ngày, như vậy cũng không tệ lắm.”

“Hương Văn, anh không muốn em quên. Bất kể là tốt hay xấu, đau khổ bi ai, ngọt ngào đắng cay, anh đều hi vọng em nhớ kỹ, đây mới là Quý Hương Văn hoàn chỉnh, chỉ có bình thản đối mặt với quá khứ, em mới có thể hướng lòng mình về người em yêu, có thể yêu thêm một lần nữa, nếu vậy cuộc đời của em mới có thể hạnh phúc.”

“Anh muốn em . . . yêu người khác?” Giọng cô rất nhỏ. Anh ấy, cam lòng?

Dương Phẩm Tuyền thở nhẹ. “Phải, anh mong em hạnh phúc. Không thể mang lại hạnh phúc cho em, chỉ có thể buông tay. Hương Văn, em có còn yêu anh hay không, không thành vấn đề; có yêu anh hay không, cũng không thành vấn đề, chỉ cần chắc chắn rằng trong tương lai sẽ có người đàn ông mang lại hạnh phúc cho em, hết lòng yêu anh ấy, là được rồi.”

Không mang lại hạnh phúc, nên đành buông tay. . .

Đầu cô nhúc nhích vì mấy lời này.

Nhắm mắt, ngăn lại dòng suy nghĩ tuôn trào, tâm trạng lại chìm vào vực thẳm một lần nữa.

Nửa đêm, tỉnh giấc.

Gối bên cạnh trống không. Cô ngồi dậy, đi chân trần trên nền gạch lạnh như băng, men theo lối đi, dừng lại trước căn phòng khách có chút ánh sáng nhàn nhạt, dưới ngọn đèn, tấm lưng kia xem ra rất nặng nề và mệt mỏi. . .

Anh đang chống cự, cô đều biết.

Anh đang đau đớn, cô cũng biết.

Mỗi buổi sáng, anh tỉnh dậy với cơn đau nhức toàn thân hành hạ nhưng vẫn chịu đựng tất cả, toát cả mồ hôi lạnh, cô cũng biết.

Ngay cả cây bút anh cầm còn không chắc. Cắn chặt răng, từng chữ, từng hàng, viết không rõ ràng, tâm trạng theo đó mà bùng nổ, ném hết đồ đạc vào thùng rác.

Không biết qua bao lâu, anh hoàn thành từng dòng chữ, bỏ vào phong thư, làm mấy động tác đơn giản, nhưng cánh tay không mấy linh hoạt khiến hành động của anh trở nên chậm chạp, cứng nhắc.

Anh tắt ngọn đèn nhỏ ở phòng khách, đuổi cô về phòng trước, im lặng nằm lại trên giường.

Cô không nhìn thấy, đúng vậy, cô không biết gì cả.

Trở lại giường, anh đưa tay ôm cô vào lòng, thanh âm rất trầm thấp, than thở xa xăm. “Văn Văn, anh yêu em Văn Văn, nhìn em như vậy, làm sao anh yên lòng, làm sao có thể rời bỏ được? Vì em, anh không hối hận khi tan thành mây khói, chúng ta ngay cả kiếp sau cũng không thể, em biết không?”

*** **

Từng ngày, từng ngày, dù sao trước khi tỉnh dậy cũng lặp lại cơn đau tận xương tủy một lần, anh đã quen với điều đó, thú thật, một năm qua anh đã quen với cảm giác đau đớn này, là anh chấp nhận làm quen với cơn đau này để được tồn tại trên cõi đời và -- phải trả giá.

Anh không thể đi, ít nhất trước mắt là không thể, anh còn phải tiếp tục chịu đựng!

Anh cắn răng, mồ hôi nhễ nhại, bắt ép linh hồn quay trở về với thể xác, cho đến khi không khí tươi mát tràn vào phổi, anh mới mở mắt ra, thờ phào nhẹ nhõm.

“Anh dậy chưa?” Ở cửa phòng, Quý Hương Văn bình tĩnh đưa mắt nhìn anh, không biết đã ở đó trong bao lâu.

Anh thờ dốc, không nói ra được lời nào.

“Bữa sáng ăn bánh bao được không?”

“Em làm?” Hương Văn tự làm bánh bao, vỏ mỏng nhân thơm, ngon ngọt, ngoài trừ lớp chanh bên ngoài, anh thích món điểm tâm thứ hai hơn, trước kia cô không ngại phiền phức thường làm cho anh ăn để thỏa mãn cơn thèm.

“Có thể đi ngắm biển với em không?” Cô gấp vài cái bánh bao nhỏ bỏ vào chén anh, hỏi.

Cuộc sống thế này, chất phác, giản dị, ấm áp, rất giống đôi vợ chồng son, rất giống.

Dương Phẩm Tuyền xem xét thời tiết ngày hôm, có chút gió, nhưng không quá lạnh. “Mặc thêm áo khoác, nhớ mang theo thuốc.”

“Ừ.”

Cả ngày đó, họ đi ngắm biển, còn đến chân núi thường ngoạn cảnh đêm. Lúc gió biển trở lớn, anh kéo áo khoác dài ra, bọc quanh người cô, khi ngắm cảnh đêm, anh đưa lồng ngực co cô dựa vào.

“Kiếp này, anh chưa từng tặng hoa cho em.” Cô nói.

Ngày trước, vì cho rằng hai người còn thời gian cả đời người, cho rằng mình có thể cho cô nhiều hơn, còn bây giờ, khi thời gian trở nên hạn hẹp, thứ anh có thể cho cô đã không còn nhiều, đây sẽ là kiếp sống duy nhất, còn có chấp chuyện gì nữa chứ?

Lúc xuống núi, anh mua bó hoa, tự tay giao vào tay cô.

“Hoa cát cánh. . .” Ngón tay cô mơn trớn nụ hoa, cô thoáng giật mình.

“Ừ, thích không?” Văn Văn, tình yêu của anh, mãi mãi không đổi thay.

“Thích.” Cô nhướn mày, thấy sắc mặt anh trắng đến lạ thường.

Anh ho nhẹ, lao đảo trên đường đến trạm bắt xe buýt, từng đốt ngón tay chặt cứng trắng bệch, tầm nhìn mờ ảo, thần hồn bất chợt rời rạc --

Không, không được!

Đôi môi ấm áp chạm vào môi lạnh lẽo của anh, cả linh hồn lẫn thể xác của anh bị chấn động, vòng tay cố sức ôm chặt, giống như lữ khách đói khát, điên cuồng với nụ hôn sâu lắng.

Đau qua, Hương Văn chau mày. Anh cắn nát môi cô rồi.

Ném được vị tanh nhàn nhạt của máu, ý thức anh khôi phục một tia sáng suốt, đưa mắt nhìn môi cô, ánh mắt hiện rõ sự áy náy sâu sắc.

“Xin lỗi. . .” Anh làm động tác rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng lướt qua như lớp bông mềm, cuộn tròn thương xót.

Môi hai người gặp nhau, anh ném được mùi nước mặn mặn, đưa tay gạt đi giọt nước mắt của cô, nắm trọn vào lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 10.1

Lại một buổi sáng sáng nào đó.

Anh cảm nhận rất rõ ràng, muốn mở mắt ra, càng lúc càng khó khăn.

Với cơ thể này, anh đã không thể chống đỡ được nữa rồi.

Chui đi mò hôi lạnh khắp người, chuẩn bị xuống giường, hai chân chạm mặt đất, còn chưa kịp đứng thẳng, đầu gối không báo trước mà tự động mềm nhũn ra, ngã khụy xuống đất.

Hai chống chống vào mép giường, làm cách nào cũng không thể. Anh khép mi mắt, trong lòng biết rằng đã đến giới hạn rồi.

Văn Văn. . . Quanh quần trong đầu chỉ toàn là nụ hôn quyến luyến dây dưa, hòa thành dòng nước mắt. Kiếp này, chỉ đi cùng em đến đây thôi. . .

Không biết qua bao lâu, tay chân mềm nhũn bỗng có chút sức lực, anh bắt đầu thu dọn tất cả dấu vết tồn tại của mình trong căn nhà. Chắc là vẫn còn một chút thời gian, anh không thể làm bất kỳ lời nhắn nhủ nào, im lặng biến mất, vậy thì cô sẽ oán hận, thấp thỏm nhớ mong, không cách nào quên được. . .

Ít nhất, với chút sức lực cuối cùng, nói một lời từ biệt với cô, kết thúc hoàn toàn, có như vậy, cô mới có thể bình thần đối mặt với đoạn tình yêu tiếp theo, anh không muốn. . . không muốn có một Dương Phẩm Tuyền thứ hai.

Khi cô đi siêu thị về, anh đã dọn dẹp mọi thứ, ngồi ngay ngắn trong phòng khách.

“Em có mua cá, buổi trưa ăn cháo cá nhé?” Xách túi đồ đi vào phòng bếp, xếp từng thứ vào tủ lạnh.

“Hẹn gặp lại, Hương Văn, anh phải đi rồi.”

Hộp trứng gà trong tay bị tuột khỏi tay rơi xuống mặt đất, vỡ tan tành, không có quả nào còn nguyên.

Cô chết lặng, không nhúc nhích.

“Hương Văn, em có nghe không? Anh phải đi, chúng ta -- chấm dứt ở đây, sau ngày hôm nay, vĩnh viễn không gặp lại.”

“Đến nước này, anh mới dừng lại? Vĩnh viễn, không, gặp lại. . .” Cô lặp lại, giống như là trong một phút, không biết câu này có ý nghĩa là gì.

“Đúng vậy, chúng ta đã từng hẹn ước. Em phải sống thật tốt những ngày còn lại, nhất định phải tìm cách để bản thân vui vẻ, biết không?”

“Anh, phải đi đâu?”

Anh mỉm cười đi về phía cô, thương tiếc mà vuốt ve gương mặt tái nhợt của cô. “Anh đồng ý sẽ không hỏi.”

Bàn tay nhẹ vén vài sợi tóc lòa xòa lên, ngắm nhìn, quyến luyến. “Anh biết, em yêu anh.” Mặc dù cô chưa từng nói ra, nhưng anh biết, cũng cảm nhận được. “Em có biết điều này chứng minh cho chuyện gì không? Chứng minh trái tim của em không hề chết đi, tâm tư không bị đóng băng, em là người có tri giác, có vui buồn phấn nộ, có khả năng yêu bất cứ ai.”

Anh cúi đầu, hôn nhẹ một cái. “Em có biết, em có một khả năng rất đặc biệt không? Trái tim của em tự có ý thức, có thể vì người đàn ông mà em yêu, tất nhiên là đáng giá, sức hấp dẫn của em là lớn nhất, dạy cho người đàn ông em yêu biết cách yêu lại em, vì vậy, hãy cố yêu thêm lần nữa, yêu một người đàn ông đáng để em yêu, khiến cho em hạnh phúc.”

“Chẳng lẽ, anh đến đây một lần, chỉ vì muốn em yêu người khác?” Nếu như cô yêu một ai khác, thì anh còn lại chút gì?

“Đúng vậy!” Anh cười khỏ. Tim lại tất cả tru tư của cô, khi yêu, sẽ khóc sẽ cười, anh an tâm rồi. Trong tương lai, sẽ có một người đàn ông khác cho cô rất nhiều, rất nhiều tình yêu và hi vọng, không cần lo lắng sầu muộn.

Cô không nói câu nào, ngay cả một câu cũng không, tựa như, tất cả mọi việc này đều không có nghĩa lý gì với cô.

Anh dùng sức ôm chặt lấy cô. “Hẹn gặp lại, Văn Văn.”

Một lần cuối cùng, gọi cô như vậy, anh không quay đầu, bước chân kiên định đi ra khỏi cửa. Rõ ràng, người đã chết một lần, sao lòng vẫn còn đau?

“Em tiễn anh một đoạn.” Anh theo cô một đoạn, cô đưa anh một khúc. Yên lặng theo sau lưng, mở cửa cho anh, xuống lầu.

Đi ra khỏi tòa cao ốc, anh không dám nhìn cô, chỉ nói: “Đến đây là được rồi, em lên đi.”

Cô dường như không nghe thấy, lặng lẽ đi theo.

Đi ra tòa nhà, là vỉa hè.

“Đủ rồi, em về đi.”

Cô vẫn không lay chuyển.

Lại đi thêm một khúc, chính là đường lớn.

“Văn Văn, đừng như vậy!” Rõ ràng đang là mùa đông, tại sao mặt trời hôm nay lại làm ý thức người ta tối đen mờ mịt như vậy. . .

Anh, sắp không chịu nổi.

Anh cắn răng một cái, hòa vào dòng xe chạy.

Trái tim đau nhói, cảm xúc kì dị khiến anh quay đầu lại. Cô không đuổi theo, giống như người mất hồn đứng yên trên vỉa hè, giống như tượng gỗ không có linh hồn, mất giác quan khi chiếc xe nhỏ lao lên vỉa hè, nhưng cô vẫn đứng yên không nhận ra.

“Văn Văn!” Anh hét lớn --

*** ** *

Lực va chạm rất lớn, hầu như đẩy cả linh hồn ra khỏi xác, ý nghĩ duy nhất còn sót lại chính là -- bảo vệ cô!

Bảo vệ cô, thật liều lĩnh.

Trên đường đến bệnh viện, đôi mắt đều là màu trắng chói lóa, trong suốt quá trình anh luôn giữ cho bản thân tỉnh táo.

Đôi mắt không thể mở ra được, nhưng anh thề, ý thức của anh tuyệt đối minh mẫn.

Dùng hết sức lực toàn thân, anh mở mắt ra. “Anh biết.”

“Hàn --”

Anh gượng cười, nụ cười rất bi thương. “Anh biết, anh từng chút chút từng chút tìm về quá khứ; anh biết, chẳng qua là em cố tình giả ngốc; anh biết, em đã tìm lại chính bản thân mình; anh biết, em nhận ra anh đang đến. Văn Văn, chúng ta từng thân thiết như vậy, xem như em cố gắng giả vờ một năm trước không nhìn thấy bộ dạng chết thảm của anh, nhưng không thể che giấu ưu phiền qua ánh mắt được. Em muốn anh không được yên lòng, khiến anh có sức mạnh để chống cự tiếp tục, những điều đó anh đều biết, biết rằng không có anh, em cũng có thể xuống bếp nấu ăn, cho nên anh mới an tâm bỏ đi.”

“Chỉ có vậy? Còn những chuyện khác, anh không có gì muốn giao phó?”

“Có. . .” Muốn giao phó rất nhiều, nhưng không nói hết ra được. “Anh quên chưa nói với em, anh xin lỗi.”

Anh xin lỗi. . . Ba chữ này thôi sao?! “Nếu được quay lại, anh vẫn chọn cô ấy? Liệu mình vì cô ấy không chút nuối tiếc, vậy thì tại sao còn quay lại? Tại sao lại khiến em đau thêm lần nữa?”

“Không. . .” Anh không có, anh chưa từng nghĩ tới muốn đến nhà cô ấy! Tai nạn giao thông không phải là bất ngờ, nhưng muốn mạng đổi mạng, anh không thể bỏ cô ấy. . .

Cũng bởi vì như vậy, anh mới không nhắm mắt nổi.

Cô đau thương tột độ, oán hận, nặng nề khiến cho anh không được chết yên.

Anh chỉ có thể nín giữ trái tim, đưa mắt nhìn trong bóng tối đôi mắt thâm thương kia, nhưng trên mặt lại không có giọt nước mắt nào, muốn ôm, muốn an ủi nhưng lực bất tòng tâm, chỉ có thể tro mắt nhìn cô khóc trước mộ phần của mình, nhìn bi thương chiếm đoạt tri giác của cô từng chút một, trí nhớ, trở thành người người vô dụng chưa từng có. . .

Anh không đi được, anh biết cô đang tự giết chính bản thân mình, anh đã thua cô, sau khi yêu thương cô sâu nặng đến như vậy, anh không buông bỏ được, cứ tiếp tục như vậy, cô thực sự sẽ hủy hoại bản thân. . .

Vì vậy, anh không tiếc bất cứ giá nào, chỉ cần có thể mang đến một tia sáng le lói cứu vãn cuộc đời cô, anh sẽ đền bù tất cả.

Anh tìm đến Dương Phẩm Tuyền, là bởi vì anh ta là người cuối cùng anh gặp, là con người cuối cùng anh tiếp xúc.

Buông lỏng bàn tay, một chiếc nhẫn trượt xuống giường. Quý Hương Văn nhặt lên, đưa mắt nhìn chữ “Văn” được khắc bên trong chiếc nhẫn.

“Anh. . . thay anh ấy, giao lại cho em. . . Hơn nữa, chuyển đến em. . . lời xin lỗi. . .” Còn nữa, kiếp này người yêu nhất, chính là em.

Dương Phẩm Tuyền không làm được, bởi vì khi đó, cô vô tình không để ý đến bất cứ ai.

Cô hận, anh tuyệt tình như vậy, ngay cả lần cuối cùng cũng không cho cô gặp mặt.

Còn Dương Phẩm Tuyền, một tháng sau khi anh qua đời, ra đi rất đột ngột, ai cũng không chuẩn bị tâm lý kịp thời.

Anh ấy và anh, có mối bạn tâm giống nhau, có lẽ, là đôi bạn cùng chí hướng dẫn dắt nhau theo cùng quy tắc tương cận như vậy, cũng có thể là vì nguyên nhân nào khác, anh chỉ biết rằng, anh không hề không có quyết tâm ở lại. Anh và Dương Phẩm Tuyền xảy ra bất đồng, Từ Tĩnh Viện có lẽ sẽ ghi nhớ cả đời, nhưng cô ấy đủ kiên cường. Không giống Văn Văn của anh, có một số việc phải do anh làm, nếu không cả cuộc đời này của cô sẽ bị hủy hoại trên tay anh!

“Tình yêu không có chỗ bắt đầu, một khi đã đến thì sâu sắc, người sống có thể chết, có thể hi sinh. Sinh không thể cùng tử, người đã chết thì không thể sống lại, tất cả đều không phải là tình yêu vĩnh hằng. . .” Anh lâm bảm thì thầm. “Có nhớ hay không, đại học năm thứ hai ấy, chúng ta học lên trong lớp văn học kinh điển.”

“Nhớ.” Đó là một màn biến hóa kỳ ảo, hí khúc thời Minh mang đầy sắc thái lãng mạn, gọi là 'Mẫu đơn đình.'

Tình yêu, có thể dạy đời người, dạy người liêu chết, nữ chính thần bí vì tình yêu mà trùng sinh, lúc đó anh còn giấu cọt vì bịa đặt, làm thế nào cũng không đoán được, anh gặp phải, cũng muốn làm được như vậy.

Mặc dù, cố chấp không thuộc về thân thể anh, linh hồn chịu đủ mọi hình phạt, anh chưa từng hối hận, anh đã không thể nắm được trong tay, hai người họ ngay cả kiếp sau, cũng không còn nữa.

Thế nhưng, như vậy là đủ rồi, có thể nhìn cô quay lại nếp sống như trước, anh có thể mỉm cười chúc phúc, không oán, không hối.

“Tôi. . . thay mặt anh Dương Phẩm Tuyền, lập di chúc và. . . di thư, tất cả tài sản của anh Dương, để lại cho. . . vị hôn thê của anh, luật sư ở đó, mời cô. . . thông báo cho cô ấy. . .” Anh ta biết Dương Phẩm Tuyền đang nghĩ gì, đây là cơ hội cuối cùng của anh, có thể làm mọi thứ vì mọi người.

“Tôi hiểu.” Cô nắm tay anh ta.

“Thật xin lỗi. . .” Cuối cùng, không để lại bất cứ thứ gì cho cô.

Ngoại trừ tiếc nuối.

*** **

Mang về mặt chết lặng đi dọc khắp hành lang dài, trông mắt khô khốc, một giọt lệ cũng không rơi ra.

Đúng là kỳ lạ, cô lại có thể bình tĩnh như vậy, từ đầu đến cuối không rơi một giọt nước mắt.

Không khí ở bệnh viện quá lạnh lẽo sao? Hai tay cô ôm trọn lấy thân mình, cảm thấy quá lạnh, quá cô đơn. Quay đầu lại, vẫn chỉ có một thân một mình. .

Rẽ theo lối ra hành lang, hai người bất ngờ đụng phải nhau.

“A!”

“Xin lỗi!” Hai người đồng thanh lên tiếng, mặt cô không cảm giác, cúi người giúp đối phương tìm kiếm thuốc men bị rơi vãi, hai người nhìn nhau, đôi bên đều giật mình kinh ngạc, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

“Là cô!”

“Tôi?” Đầu óc được khai thông, không còn cách trốn tránh. Cô ấy, nhìn thấy cô ấy sao?

“Anh ấy đang ở đâu?” Đối phương kích động bầu vào vai cô, lực rất lớn, khiến cô cau mày vì đau.

“Tôi nghĩ cô nhận nhầm người rồi, xin bỏ tay ra.”

“Không, không thể, không thể nào nhận nhầm. . .” Một năm qua, dung nhan này cô nhớ khá rõ, chưa từng quên. Người này đẹp hơn so với cô, dung nhan càng khiến đàn ông yêu mến. . .

“Buông ra!” Cô tức giận cự quấy cánh tay, giờ phút này cô chỉ muốn tìm một chỗ không người, giải thoát đau thương này, như vậy cũng không được sao?

“Đừng. . . đi. . . ít nhất nói cho tôi biết. . . anh ấy có ổn không?”

Giọng nói yếu ớt, giọng điệu thê lương, đè nặng lên bước chân của cô. Bên chân mày, dòng nước mắt đã chảy dài xuống hai gò má.

Ánh mắt kia. . . Thâm thương, hai mắt ngấn lệ đau buồn. . . Câu mở đầu cho đoạn văn bi kịch tăm tối nhất, không muốn hồi tưởng lại đoạn kí ức ấy.

Ban đầu, là cô, một người phụ nữ khác bị vứt bỏ.

Hai người, cùng đau đớn vào một đêm mưa gió.

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 10.2

“Cô còn nhớ anh ấy?” Cũng đã một năm, cô còn cho rằng người phụ nữ này đã quên anh. Người phản bội tình yêu trước là anh, không phải sao? Nếu vậy, tại sao cô ấy còn vương vấn đến thế, nhắm tâm từ bỏ người đàn ông của mình?

“Không, tôi hận anh ấy.”

“Thật không? Vậy sao còn tìm anh ấy?”

“Tôi chỉ. . .” Cô mím môi tỏ vẻ kiên cường. “Muốn anh ấy hối hận, để cho anh ấy biết anh ấy đã bỏ lỡ cái gì! Không có anh ấy, tôi còn tốt hơn, càng tự do hơn!”

“Vậy tốt rồi, chúc cô vui vẻ!” Không có bất kì ý giễu cợt nào, cô lạnh lùng gạt đầu, quay người.

“Chờ chút! Cô và anh ấy. . . có tốt không?” Cô không nhớ, lý do tại sao anh lại vứt bỏ cô gái có dung mạo xinh đẹp hơn cô, nhân lúc cô đang tuyệt

vọng, còn đẩy cô vào chốn luyện ngục vạn kiếp không thể quay lại, thấy rõ bản chất hiện thực vô cùng kinh tởm, không nên nghĩ đến anh, không nên vương vấn anh, chẳng qua là. . . chỉ là. . .

Trong đôi mắt hoang mang. Cô chợt nhớ lại lời nói dối năm nào. “Nếu như tôi nói, tôi cũng đùa bỡn anh ấy, vứt bỏ anh ấy, thay cô trả thù người tình phụ bạc, vậy cô có vui nổi không?”

“Cô!” Cô gái cuộn chặt bàn tay thành nắm, nhìn ra được rằng cô ấy đang tức giận, oán hận. “Nếu như không thật lòng yêu anh ấy, thì tại sao lại cướp đi? Làm người thứ ba thú vị lắm à? Chà đạp lên nỗi đau của người khác là thú vui của cô à? Đúng là không biết xấu hổ!”

“Người đàn ông của tôi cũng bị cướp đi, nước mắt của tôi chảy về đâu? Cái khổ của tôi biết nói cùng ai? Đừng tưởng rằng chỉ có mình cô là người bất hạnh! Đừng tưởng rằng chỉ có một mình cô ôm nỗi thống khổ!” Có thứ gì đó đè nặng trên ngực cô, khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn, Quý Hường Văn muốn làm tổn thương người khác, muốn. . . làm gì đó để giữ thăng bằng.

“Cô. . . khốn nạn!” Bởi vì bản thân bất hạnh, nên muốn tất cả phụ nữ trên thế giới đều bất hạnh theo? Cô gái oán trách, không thể tưởng tượng nổi cô gái với gương mặt xinh đẹp như vậy, mà lòng dạ lại độc ác đến thế.

“Khốn nạn sao?” Cô nhếch môi. “Không sao cả. Cô vốn dĩ muốn trả thù, tôi thay cô làm, cô không cần thiết phải gặp lại anh ấy, hay là, cô hy vọng anh ấy sẽ thâm hận hơn thế nữa? Tôi --”

“Không!” Cô gái thất kinh kêu một tiếng, dựa vào bức tường trắng, chạy vào nhà vệ sinh, giọng nói cuối cùng rất yếu ớt. “Tôi. . . tôi muốn anh ấy, tôi chỉ là nhớ anh ấy, rất nhớ. . . Một năm qua, tôi luôn nói với bản thân, người đàn ông bạc tình bạc nghĩa kia, chỉ đáng để tôi oán hận, còn lấy đó làm động lực để sống tiếp, nhưng. . . Thế nhưng, không có hơi thở của anh ấy, mọi thứ đều trống rỗng. . . Nếu như cô không muốn anh ấy nữa, thì trả lại cho tôi. . . trả lại cho tôi đi. . . tôi, rất nhớ anh ấy, tôi không thể không có anh ấy. . .”

Quý Hường Văn im lặng.

Cô, lừa cô ấy.

Người đàn ông kia, không phản bội cô.

Vào cái đêm giông tố ấy, không chỉ có cô mất đi người đàn ông mình yêu, tại nạn giao thông kia cũng đã cướp đi người đàn ông của người phụ nữ trước mắt. Hai người, đều không thể gặp mặt người đàn ông của mình vào giây phút cuối cùng.

Khi cô dựa vào đạo đức của một con người, chạy đến xem người đàn ông cùng bị tai nạn liên lụy, anh đã cố gắng bằng mọi sức lực.

Cô là người cuối cùng nhìn thấy anh ta, cũng chỉ có cô biết lời trăng trối sau cùng của anh ấy.

“ . . . Hi. . . Nghênh. . . Nghênh. . . Hi. . . ” Trên người anh ta cắm đầy các loại ống lớn nhỏ, thương tích mà ngay cả cô nhìn còn phải cau mày, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm gì đó, giống như là rất mực quan tâm.

Cô cố gắng bắt âm thanh yếu ớt đó, nghi ngờ mức độ tỉnh táo của người kia. “Nghênh Hi? Tên người?”

Cô đoán dò ý trên gương mặt anh ta, chú ý đến ngón tay anh ta khẽ động một cái. “Người anh yêu?”

Anh ta không thể gật đầu, chỉ nhúc nhích đầu ngón tay lần nữa.

“Di. . . An. . . ”

“Một người phụ nữ khác?” Lại là một người đàn ông không dứt khoát sao? Một luồng khí tức giận dâng lên não cô, cô chán ghét quay đầu muốn bỏ đi.

“Bệnh. . . viện. . . ”

Cô dừng bước, quay đầu. “Di An? Tên của bệnh viện? Người còn gái anh yêu, ở bệnh viện này?”

“Phải. . . ” Cổ sức thò ra một hơi. “Nhờ. . . ”

“Chuyện gì? Nói đi.”

“Lấy của tôi. . . phá hủy. . . mất. . . tôi. . . ”

“Vậy là, anh phải lấy mất của anh, tất cả mọi thứ của anh, đều cho hết, để bù đắp cho cô ấy? Bù đắp cho cô ấy cả thế giới này?”

“ . . . đừng. . . để cho. . . cô ấy. . . biết. . . cô ấy. . . sẽ bị tổn thương. . . ”

Cho cô ấy tất cả mọi thứ, nhưng không muốn cô ấy biết, vậy, anh còn lại gì? Một nắm hoàng thổ, vô tận thế lương.

“Tôi nên nói thế nào?”

“Khiến cô áy hậ. . .” Đó là lời trăng trối cuối cùng của anh ta.

Thế là cô theo lời trăng trối đó mà xử lý hết tất cả, đến bệnh viện gặp người con gái kia, chính miệng nói với cô ta, người đàn ông phản bội, kêu cô ta từ bỏ ý định, không thể chạy đi tìm anh ta giữa lúc trị liệu như vậy được.

Mãi đến hôm nay, cô đối diện với đôi mắt ngập đầy nước, đôi mắt thuộc về người đàn ông kia, có lẽ, cũng là nước mắt của anh ta, giọt nước mắt mà anh ta không kịp chảy ra vì nỗi đau bị thương kia.

“Cô không gặp được anh ta, cả đời này, cũng không gặp được.” Cuối cùng nhả ra mấy chữ, cô đã làm trái lời trăng trối của người đàn ông, từng chữ rõ ràng: “Anh ta, chết rồi!”

Cô gái nhảy dựng lên trong phút chốc, động tác nhanh nhẹn khiến người khác kinh ngạc, một cái tát đến thẳng vào má trái của cô, vừa nặng, lại vừa ác liệt. “Đừng có nói mấy lời đùa giỡn xui xẻo!”

Trước mắt bỗng tối mờ, cô ngã về sau hai bước rồi đứng yên. “Anh ta chết rồi.” Cô kiên định lặp lại.

“Cô --”

“Chết cùng ngày với người đàn ông của tôi, trong cùng một tai nạn xe.” Đường như rút sạch không khí trong người cô, rút luôn cả linh hồn, sau đó cô mới có thể tiếp tục, giọng cô trống rỗng như người không có nỗi buồn. “Trên đường đến bệnh viện anh ta đã nói như vậy, anh ta không muốn cô biết, không muốn cô đau lòng, muốn tôi thuyết phục cô từ từ. Sự thật, anh ta chưa từng bỏ rơi cô, còn đem tất cả những gì có thể trả cho cô, cho cô tất cả, hôm nay cô có thể nhìn thấy mặt trời lần nữa, có gương mặt hoàn mỹ, nên cảm ơn anh ấy, bởi vì, đều là của anh ấy hết.”

Cô gái bần rần đứng không vững, sắc mặt trắng bệch như ánh đèn, nước mắt, lại tuôn ra ào ạt.

“Vốn dĩ . . . Chuyện này đúng là . . . vốn dĩ . . . một năm nay tôi cũng rất hận. . .” Cô khẽ nhếch khóe môi, giống như vừa chạm vào tuyến lệ, nước mắt cũng điên cuồng tuôn rơi, che mất gương mặt. “Tôi tự nói với bản thân, không thể thua, phải sống tốt hơn, đẹp hơn để khi nhìn lại, anh sẽ phải hối hận, thế nhưng, thế nhưng không có anh ấy. . . Tôi còn có thể dựa vào cái gì để chịu đựng. . . Tôi không hận, không hận. . . Vốn dĩ, tôi vẫn luôn không hận. . .”

Anh ta nói đúng, cô ấy nhất định sẽ vô cùng đau lòng.

Quý Hương Văn liếc mắt nhìn lạnh lùng. “Cô khóc cái gì? Người đàn ông của cô vì cô mà chết, người đàn ông của tôi vì muốn rời xa tôi mà từ bỏ cả mạng sống của mình, rốt cuộc ai nên khóc? Tôi không khóc, cô khóc cái gì!”

“Ít nhất người của cô còn sống!” Cô ta không nên nói thẳng ra như vậy. “Tôi đã từng nguyện rửa anh ấy chết đi, nhưng mà đã từng yêu, sao có thể oán được? Chỉ ít khi còn yêu nhau, anh rất nghiêm túc, không hề lừa dối tôi, chẳng qua anh ấy không kiềm chế được tâm tình, chẳng qua anh ấy lỡ rung động với người con gái khác mà thôi. . . Tại sao tôi không thể thông cảm?” Tôi tha để anh ấy thay lòng, chỉ cần sống khỏe mạnh, cười nói ở một góc nào đó trên trái đất này, với người mà anh ấy yêu. . . Thật sự, tôi thật sự hối hận, rất hối hận. . .”

Tựa như một cú đánh nặng ngàn cân, thẳng thừng đập nát hàng phòng vệ vững chắc cuối cùng trong tâm hồn của Quý Hương Văn. Nước mắt, không hề báo trước lại rơi ra khỏi hốc mắt, thả trôi tầng tầng tâm tình bị đè nén. . .

Hóa ra một năm nay, cô vững vàng khép kín, không đối mặt, chỉ vì một chữ ‘hối’.

Đúng vậy, anh chỉ là không kiềm chế được trái tim, phải nói sai, anh chịu đựng lươn lẹo tâm can rút cũng đủ rồi.

Nếu như anh không yêu, vậy thì là gì? Anh dành cho cô mười năm đời người, mười năm đó cô rất vui vẻ, quãng thời gian đó cũng đủ để dành thành báu vật quý giá cả đời có thể nhớ lại.

Mười năm đó, anh dùng cách gì để yêu cô, thương cô, có giả được không? Không yêu, đến nước này trả bằng cách xóa bỏ từng chút sao? Đối với anh thế nào mới gọi là công bằng bình đẳng? Đã từng lợi dụng tình yêu, làm tổn thương cô, so với ai thì anh cũng đau, tại sao cô lại oán? Tại sao phải oán?

Không mang lại hạnh phúc, thì buông tay! Những lời này đánh mạnh vào đầu cô.

Đúng vậy, cô đã cho không hạnh phúc nồng thắm ban đầu như vậy, tại sao không thể cho người đó? Cô rất yêu rất yêu anh, chẳng lẽ không hi vọng anh được vui khỏe?

Nếu như, khi đó cô nhìn thông suốt, mỉm cười chúc phúc cho anh, mọi chuyện đã không xảy ra như thế. . .

Cô không thể đối mặt, không phải từ bỏ, mà là cái chết của Hàn.

Cô không thể tha thứ, không phải Hàn, mà là bản thân mình.

Là cô, hại chết anh.

Đứng ở hành lang bệnh viện, cô ôm đầu gối khóc lóc, giải thoát sự hối hận bị đè nén suốt một năm qua.

“Thật xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi. . . Hàn. . .” Mãi đến cuối cùng, bọn họ không thể đến kịp để nói với anh những lời này. Nếu như lại có một lần như thế nữa, cô sẽ không để anh phải nhìn thấy dòng nước mắt oán hận của cô, cô sẽ bình thần để cho anh đi, chúc phúc cho anh với tình yêu đích thực, chỉ cần anh sống tốt, chỉ cần anh còn sống. . .

Tại sao, dù thế nào cũng không có cách cứu vãn tình thế, mà lại đau đến tận cùng thế này?

Chỉ cần anh sống tốt, cô đồng ý dùng hết những lời tác thành -- Hàn, anh có nghe không?

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương cuối

Giật mình tỉnh dậy.

Một tia sáng xẹt ngang qua bầu trời yên tĩnh, chiếu sáng bên trong phòng một thoáng chốc, ngay sau đó, cửa thủy tinh cũng bị chấn động bởi tiếng sấm.

Hóa ra tại tiếng sấm làm cô tỉnh giấc.

Trời lại muốn mưa nữa rồi? Lần này không có Hàn, không có Dương Phẩm Tuyền, chỉ có một mình cô lẻ loi.

Ngồi dậy, nhìn quanh phòng tối mù mịt, trong phút chốc cô mờ mịt không rõ mình đang ở đâu, hình ảnh cuối cùng trong trí nhớ của cô là ở bệnh viện.

Cô đứng dậy, đi chân không trên mặt đất, mở cửa sổ ra, gió mạnh thổi tung rèm cửa bay loạn xạ, nước mưa lớn rơi vào trong cửa sổ, thấm nhanh chóng bị ướt một mảnh, gió to mưa lớn đập vào da thịt đau nhức.

Chợt cô sùng sốt.

Tình cảnh này rất quen thuộc.

Cả người cô run rẩy, xoay người lại, dựa vào ánh sáng yếu ớt nhìn lại bên trong phòng, sau đó, cảm thấy choáng váng, hai chân mềm yếu run rẩy đứng không vững, ngã ngồi lên chiếc thảm bị ướt, hít thở không thông.

Mơ sao? Chỉ là giấc mơ sao?

Tất cả mọi thứ đáng sợ đó chân thật như vậy, chỉ là mơ thôi sao?

Cô vẫn ở đây, mỗi một đồ vật, mỗi cảnh trí trong phòng trước mắt do chính tay cô và Hàn tự tay sắp xếp; trên tay cô vẫn còn đeo chiếc nhẫn có khắc chữ “Hàn”, nhìn con số trên chiếc đồng hồ điện tử treo tường, là ngày Hàn xảy ra chuyện.

Tiếng chuông phá vỡ yên tĩnh, từng tiếng vang vọng trong phòng.

Cô hoảng sợ nhảy dựng lên, suýt nữa trái tim nhảy ra khỏi ngực.

Nhìn chằm chằm chiếc điện thoại đang vang lên, từng tiếng thúc giục như gọi hồn.

Tình cảnh chân thật này hoàn toàn giống như đúc cảnh trong mơ kia.

Cô sợ hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng rã.

Cô biết điện thoại kia gọi tới là báo tin, báo tin cái chết của anh.

Lại muốn diễn lại thêm một lần nữa sao? Không muốn, cô chịu đủ rồi.

Cô che tai lại, không muốn nghe.

Điện thoại vang lên một lúc rồi tắt.

Trong chốc lát chưa từ bỏ ý định, điện thoại vang lên một lúc rồi lại tắt.

Cô núp ở góc tường, khóc nức nở bi thương, nước mắt rơi đầy mặt.

Đây là mơ! Con ác mộng này vĩnh viễn không kết thúc! Cô còn không thức tỉnh sao? Rốt cuộc đâu là thật, đâu là mơ? Cô không phân biệt được nữa, ý

thức hoàn toàn hỗn loạn, sụp đổ.

Cô biết sai rồi, không nên có oán niệm ngu ngốc, rốt cuộc ông trời muốn trừng phạt cô bao lâu nữa, ác mộng cứ một lần lại một lần tái diễn, vĩnh viễn không có ngày kết thúc sao?

“Văn Văn.” Gió nói lo lắng truyền đến, cả người anh ướt đẫm, vẻ mặt hết hoảng. Gọi điện thoại, cô không nhận, anh sợ cô nghĩ không thông, xảy ra chuyện.

Anh vội vã quay trở về, thấy cô núp ở trong góc, bộ dáng đó của cô cũng đủ khiến tim anh xé nát một ngàn lần.

Cái gì cô cũng không nghe, rơi vào giữa cảm xúc riêng của bản thân, khóc lóc bi thương thấm thiết điên cuồng.

“Văn Văn, là anh.” Anh chạy tới, ôm chặt cô. “Em có nghe không, Văn Văn, anh đã trở về.”

Thân hình cứng ngắc trong ngực run rẩy dữ dội, đôi mắt đầy lệ ngừng lên, do dự không tin, đưa đôi tay run rẩy đặt vào anh, khóc đến cổ họng đau nhức không thể phát ra âm thanh trong một phút chốc.

“Em... Đang nằm mơ phải không?” Đây lại là một giấc mơ khác sao?

“Đưa ngực.” Về mặt đó của cô khiến tim anh thất đau không nói nên lời. “Thật xin lỗi, là lỗi của anh...”

“Không, anh hãy nghe em nói!” Là thật cũng được, mơ cũng được, cô không cần biết nữa. Nóng lòng giữ lấy tay anh, chỉ muốn đem những lời muốn nói chưa kịp nói, nói tất cả cho anh biết. “Hàn, anh cứ đi đi, không sao cả, em sẽ không oán, không trách anh. Chỉ cần cô ấy có thể đem đến hạnh phúc cho anh nhiều hơn em, vậy anh cứ đi tìm cô ấy, em sẽ chúc phúc cho hai người.”

Anh gạt mình, nhìn cô chằm chằm một lúc lâu không nói ra lời.

“Em có biết, em đang nói gì không?” Giọng nói khàn khàn trầm thấp như đang kìm nén cảm xúc nặng nề nào đó.

“Em biết, cũng xác định. Thật xin lỗi, Hàn, em không nên khiến anh khó xử, nếu tình yêu của anh đã không còn là duy nhất, như vậy điều cuối cùng em có thể làm cho anh, ít nhất là làm cho anh vui vẻ. Em cảm ơn anh trong thời gian đã từng yêu em nhiều như vậy, cho nên em hi vọng anh có thể sống vui vẻ, trong lòng sẽ không vì anh không yêu, không thương mà thay đổi, đây là anh đã dạy em, nếu không thể mang lại hạnh phúc, thì nên buông tay. Em có thể buông tay, cũng là nguyện ý, tác thành cho anh hạnh phúc, ít nhất em có thể biết được ở một nơi nào đó, anh vẫn còn sống vui vẻ.”

“Ngu ngốc... Em thật ngu ngốc.” Cúi đầu xuống, Hàn Tử Uy hung hãn hôn cô.

“Hàn...” Cô kinh ngạc, thở gấp hô nhỏ.

Không để ý giấy gìa nho nhỏ của cô, anh kích động, điên cuồng thăm dò cơ thể mềm mại của cô, không kịp đợi trở lại trên giường, không kịp đợi cô chuẩn bị xong, thậm chí không kịp thoát quần áo của hai người, liền mạnh mẽ tiến vào bên trong cô.

Cô cũng hít lấy một hơi. Trong quan hệ thân mật, anh vẫn luôn quan tâm chăm sóc dịu dàng, ít thấy anh lỗ mãng điên cuồng, cô có chút chịu không nổi, đau đớn xen lẫn với khoái cảm điên dại khác biệt so với trước đây, vừa nhanh, vừa vội, cô rên rỉ, thở gấp.

“Văn Văn, Văn Văn...” Anh gầm nhẹ, điên cuồng giữ lấy cô, đi sâu vào, dây dưa kịch liệt.

Ngoài cửa sổ, mưa to gió lớn, bên trong phòng, kích tình như lửa...

Sau đó, bọn họ chỉ ôm lẫn nhau, không nói gì, ở trong ngực của nhau điều chỉnh hô hấp.

Không biết qua bao lâu, anh ôm cô bước vào phòng tắm, xả nước nóng, cùng tình dầu, lòng bàn tay xoa nhẹ làn da mềm mại, vì cô xoa bóp cơ thể.

Cô thoải mái thờ dài.

Thật ra thì như vậy đủ rồi, anh vẫn yêu cô, cô còn đòi hỏi gì nữa đây? Trong một cuộc tình, nếu không có duyên phận đi tới bạc đầu, ít nhất còn có thể có hợp có tan.

Giúp cô tắm một lát, anh lấy khăn tắm lớn trên giá, lau cơ thể cô, vòng qua bao lấy cô, ôm trở về trên giường, dựa sát vào nhau.

Yên lặng một lát, anh mới nói: “Anh không muốn rời xa em, Văn Văn. Gặp cô ấy là ngoài ý muốn, tâm tình có chút bị dao động, nếu muốn lừa gạt bản thân không còn yêu, chính em còn không tin. Nhưng anh xác định người anh thật sự muốn cùng nhau đi hết cả quãng đời là ai. Anh thừa nhận có chút lố lỉnh, không kháng cự được tiếc nuối trong đoạn tình cảm đó với tình yêu đầu luôn đẹp đó, nhưng nhiệt tình lúc đó cũng từ từ lắng đọng, cùng nhau trải qua mười năm, vì vậy tình cảm tích tụ đã quá sâu, hòa quyện vào cuộc sống của nhau rồi, cho dù chết cũng không thể kéo ra, em hiểu chưa? Hãy cho anh một chút thời gian, đem tình cảm của lúc đó chưa thu hồi hết từng chút một xóa đi.”

Ngoài ý muốn nghe anh nói vậy, cô ngược mắt nhìn: “Anh không phải là... gặp cô ấy sao?”

“Anh muốn đi gặp cô ấy, nói cho rõ ràng, kết thúc hoàn toàn, nên nói em chờ anh. Nhưng anh nghĩ một chút, lại sợ em ở nhà để bụng chuyện vụn vặt, gọi

điện thoại cho em, em lại không bắt máy, anh sợ em làm chuyện dại dột khiến anh hối hận không kịp, nửa đường quay về, ...” Anh thở dài: “Đã từng quý trước thân cùng nhau lập lời thề độc, nếu ai thay lòng đổi dạ sẽ chết trước. Văn Văn, anh không có quên, cũng không hối hận khi lập lời thề đó.”

Cô đã hiểu.

Anh chỉ là trong nhất thời khó có thể quên mối tình đầu, nhưng người anh muốn sống chết có nhau là cô.

Hai tay giữ lấy hai bên gò má anh, bình tĩnh nhìn anh chăm chú nói: “Lẽ tình nhân năm sau, lại đến miếu tình nhân lần nữa nhé.”

“Được, có thể nói cho anh biết, lần này em muốn cầu gì không?”

“Em muốn anh thu lại lời thề đó, nếu như có ngày anh không còn yêu em, em không muốn anh chết, em hi vọng anh bình an, sống tới trăm tuổi, như vậy là đủ rồi.”

Anh xúc động, giọng nói khàn khàn: “Đưa ngọc, lời thề đã nói ra sao có thể muốn thu hồi là thu hồi được?”

“Có thể, chúng ta lập lời thề khác, nếu như có chia tay, cũng chúc phúc đối phương được mạnh khỏe, tình yêu chân chính thần linh sẽ rõ.”

Anh cười: “Anh sao có thể yêu phải đứa ngọc như vậy.” Ngu ngốc vậy, lại khiến anh đau lòng.

Anh thương tiếc vuốt tóc cô, nhẹ giọng nói: “Anh đồng ý. Em ngủ đi, ngày mai thức dậy sẽ là ngày hoàn toàn mới.”

Không hẹn mà gặp, anh nói câu nói xa lạ mà quen thuộc kia.

Ngày mai thức dậy, sẽ là ngày hoàn toàn mới.

Là trùng hợp sao? Hay đang là một giấc mơ khác? Khi cô tỉnh dậy, phát hiện mình vẫn ở bệnh viện, vẫn cô đơn một mình?

Cô nhắm mắt lại, tìm một vị trí thoải mái trong ngực anh, an ổn ngủ.

Không sao cả, cô không cần biết, đâu là mơ, đâu là thật, khi nào mới tỉnh dậy, cô chỉ muốn sống trong lúc này, có thể yêu sẽ thật lòng yêu, lúc chia tay sẽ chân thành chúc phúc...

Khi tỉnh lại, mới có thể không hối tiếc.

Toàn Văn Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Có Hợp Có Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.